66, Rue Singer - PARIS-16e

ANCIENS COMBATTANTS GÉORGIENS RÉSIDANT EN FRANCE

THE GEORGIAN FIRE-PLACE OF SAN FRANCISCO.

სან ფრანცისკოს ქართველთა კერა.

No 7 & No 8.

September 1971.

ხექტემბერი 1971.

THE TWILIGHT OF THE LAST EMPIRE.

Throughout the history of international relations and the world's balance of powers it sometimes happens that a nation, or even the whole world, approaches a decisive turning point in its history, but the proper moment of crossing this point remains unnoticed. The whirpool of the current episodes of life screen such events. It is only afterwards from the symptoms of the development of international relations that it becomes clear that the stream of political events are developing along a new, entirely different line than before; it becomes a post factum confirmation that the world is in an entirely new phase of history.

The world, at present, is going through such a typical historical transformation.

But, before we start to analyse this event, it is necessary to once again emphasize, as previously, that the reader of this work must be able to view the truth with a clear and objective mind, and he must be free from the influence of any kind, especially of everyday propaganda and any obligatory convictions.

F17371

What transformation in the balance of powers is the world experiencing at the present ?

For the proper answer of this question it is necessary to throughly study the real strength of the active leading official aggressive powers in the world.

The previous article studied the strength of the nonofficial world. It was a study of the strength in the struggle of the elements who are willing to struggle, and have a reason for struggling. They are the active, dynamic elements with the one and universal ideology - national freedom from foreign oppression. They are the Captive Nations; their common ideology of freedom groups all these nations into one category, in one camp, as an active part in the world's balance of power.

საქართველოს პარლამენტის
ეროვნული ბიბლიოთეკა

As it previously has been mentioned, the object of this article is to study the goals of the existing leading, actively aggressive official states; to calculate their real strengtes and their chances of achieving their objectives.

In this case it does not matter what temporary borders are made compulsory for any Captive Nation because she is determined to struggle for her political and physical existence.

Presently, the dominant factor in today's picture of the world's international situation is the ceaseless aggressive activities of the Moscow Empire. It is the last motley empire. The dominant majority of its population is represented by hte Captive Nations (see No 4 "LENIN AND THE QUESTION OF NATIONALITIES"). By the tradition of statehood and their political culture, these nations (the Captive Nations) represent a higher level than the oppressor nation.

Presently for the Moscow Empire, her national " Promissed Mission " - domination of the world, has been cancelled once and for all. Even more, the Moscow Empire is no longer able to retain for any length of time the present political position in the world. It is exactly because of this fact that the Kremlin is compelled to practice a more active aggressive policy than he was practicing before when the Red Empire was at the high point of power. Only this political maneuver gives the Kremlin its last chance to keep itself temporarily at the level of this present political position and in the frames of its present borders, by the inertia from the swing of the old aggression and power.

On the field of international political life the weight of every state and the appraisal of its activity, after all, are based on its armed forces, on the real military value of these forces, and its moral and ideological peculiarities.

From this point of view, what is representing the USSR today on the world's arena; which political rival has driven her into the present situation? What kind of situation will the Moscow Empire find itself in if she is compelled today to defend her present political position with military force?

Of course, for the official representatives of the present states, open discussion over this matter is unthinkable. But we, the sons of Captive Na-

tions, are not under any of the obligations of etiquette of official governments. In time, in all military conflicts on this level, the countries of Captive Nations, without exception, are representing the first battlefields of such clashes, and their sons are sent into battle as the first portion of " cannonfodder ". In this situation it is our duty to look with open and sober eyes at the truth, and speak openly about the situations about which the certain elements are artificially closing their eyes and refusing to utter a word about.

In this question the sons of Captive Nations have no right to freeze themselves on the level of official propaganda for different states. Today the world's international life is developing along its natural way and is disobeing to follow the desirable artificial directions of governments of any state, regardless of the arsenals of their armaments.

When we study the chances of political and military conflict between some states on the level of worldwide events, it is necessary to have before you the complete picture of strength and the chances of both sides and the political situation of the world. Therefore, in this article it will be necessary to repeat some things which were partialy mentioned in the previous articles.

As has been mentioned, the initiator creating the existent political situation is the Kremlin. The Kremlin is providing the old national aggression, along the old Russian historical line, in according with the old Russian methods of " cold war ".

In the Free World, the official circles of each state are convinced that the rivalry and struggle are going only against the ideology of Communism. For these elements the adversary has existed only since October of 1917. By these circles, the opponent is identified with the theory of Marxism-Leninism, and on the bank of the Elbe river in their minds are at post only sectarians of this theory.

Consolidation of this opinion in the Western official circles is very advantageous for the Kremlin. It means that the ruling circles of the Free World

have formulated their idea about USSR only on the basis of propaganda distributed by Moscow itself. To say it another way, the West knows the Soviet Empire's picture only in such a shape as the Kremlin itself wishes it, and, as the Kremlin is painting this picture.

It is not any real knowledge of Russia. It is not the face of the state, which knows of the Captive Nations through their struggle over several centuries it is not the face of our old conqueror, which is also fighting against us today with its old goal and old methods.

Whoever needs to know Russia as a present opponent and adversary must thoroughly study Russia's political and military history from the date of her primary crystallization as an official state. Without such a preliminary study it is impossible to understand the present political situation created by Russia, its goal, and its style of action. For an illustration of these questions we will open a few pages of Russian history.

As the period in which the final and official crystallization of all the principles of the organization of the Muscovite state and its international policy occured, history designated the reign of Ivan the Terrible (1533-1584).

Ivan the Terrible was the first to be crowned officially as Tsar autocrat of Russia. He created the pattern of a traditional ruling autocrat-dictator for Russia and this pattern of Russian sovereignity to this very day is unchanged in its rulings within the walls of the Kremlin.

The foundation of his reign was based on the special political police unit called " Opritchnina ". Russian history fixes the date of this event as 1565. Its distinctive garb was the saddle cloth with a dog's head and broom. It was under the personal orders of the tsar and consisted, nearly without exception, of the scums and drugs of the population. No person and no institution were safe from the wantoness of this outfit.

This state apparatus exists in Russia to this very day. Its predistination, its principles of acting and the organization experienced no minimal changes. It

changed only its uniform, armament, and successive names as: " Opritchnina ", " Pricase of Secret Cases ", " Okhrana ", " Cheka ", " GPU ", " NKVD ", " KGB" (from 1565 to 1971 - 406 years!).

The same follows with the international policy of Russia. During the reign of Ivan the Terrible, Russia first entered the international political arena with well defined principles of aggression and task of this aggression.

It is necessary to notice that all that crystallized during the reign of this monarch and achieved official form was not entirely due to his personel genius. Long tradition had shaped these principles before him, but the official state apparatus which had finished its period of formulation and entered the international arena as a power with established stabilized principles of action and development was first unveiled by this sovereign of Russia.

During the reign of Ivan the Terrible the general transformation of the balance of power on the eastern borders of Europe was coming to its end. The last living specter of Mongolian might was fading, and was beginning an entirely new chapter of the World's history - the results of which our generation bears directly today.

From the first day of the invasion of the Mongols (1223), the biggest danger and disaster for Russia was represented by her eastern borders; exactly speaking, it was by the space between the Wolga River, the Ural Mountains, and the Ural River. Here was the metropolitan area of the Golden Horde's Empire, which ruled over subjugated Russia during the next 240 years. During this period, Russia had no right to an independent policy on the international arena.

In the second part of the XIV century the decline of the Golden Horde began. At first there were inner struggles for a very long period (1359-1380) along with numerous internal disorders. After that, the invasion of Tamerlane (Timur Lenk) in 1395. He smashed the Golden Horde into the dust, and after that this state never regained its old strength and political significance. In 1427 the Khanate of the Crimea separated from the Golden Horde, and in 1432 the Khanate of Kazan was created.

For Russia the Khanate of Kazan was a living specter of the Golden Horde.

Although the Kazan was not comparable to the strength of the Golden Horde, this state was nevertheless directly threatening all the life-centers of Russia from a very short distance. As long as such menace existed on the eastern borders of Russia, Russia was not able to direct her aggression into other directions.

Ivan the Terrible conquered the Khanate of Kazan in 1552. After this date every danger from the East disappeared for Russia. On the contrary, from that time on, the East became the best insured rear for Russia which firmly strengthened the strategical position of this state.

After the conquest of Kazan, Russia didn't need any more large military expeditions to conquer the vast spaces of Eastern Siberia. The initiative of small groups made of private adventurers turned out to be sufficient. An appearance of any military menace against Russia was sheerly impossible from this direction of several thousands of miles of emptiness. Even more, there was no opponent with any serious values of self-defence.

After the conquest of Kazan, Russia was able to use all her strength for aggression in different directions. These circumstances were exploited to the highest possible limit by Russia; she fell into a hysteria of conquests. Russia's aggression developed ceaselessly in all possible directions: west, south and east. The most resistance was met from the West, some weaker from the south, and no resistance at all from the East.

The calculation of her unusual rapid growth is given in the following statistical figures: Inorodetz in his book ("LA RUSSIE ET LES PEUPLES ALLOGÈNES ", Bern 1918) proves that from 1500 to 1900 the territory of the Moscow Empire was growing an average of 130 square kilometers every night.

The German specialists Dr. Gerhard Teich and Dr. Heinz Rübel in their book (VOLKER, VÖLKSGRUPPEN UND VOLKSSTÄMME AUF DEM EHEMALIGEN GEBIET DER UdSSR) are proving that from 1676 to 1876 the average growth was more than 90 square kl. every night

On the arena of international policy these unusually advantageous conditions

for Russia existed four entire centuries: from 1552 to 1956. In this period Russia had unlimited chances for her rapacious aggression. During this time Russia's "limitless territory" represented a passive military element, but very high military value.

These formidable political conditions were suddenly annihilated in 1956, and Russia's position in the international arena started to change radically. What political position reached the Moscow Empire when she was at the highest point of her power, and what kind of political process is she experiencing at the present? That is the question for the world.

But, before we start to analyze this question, it is necessary to notice once more one detail, that which crystallized during the reign of Ivan the Terrible and which also later became the traditional beloved Russian maneuver - it is the birth of the " Cold War ".

The final military conquest of Kazan, Russia prepared with previously ful - filled, destructive political action. This action was conducted by Russia several decades before the final blowing of the city walls of Kazan.

In 1519 Moscow made use of prolonged internal struggles in this country and, by the aid of its military forces, put its own candidate Shig Ali on the throne of Kazan. In 1521 Kazan dethroned this agent of Moscow (according to the current terminology - " puppet of Kremlin"). In 1551 Shig Ali, for the second time, ascended to the throne of Kazan by the assistance of the Muscovite military forces.

This internal struggle in the Khanate of Kazan was artificially prolonged and complicated by Moscow. In the final result, this state was so weakened that she was deprived of any forces for practical selfdefence, except for the emblematic fight on the walls of the capital. Of course, every intervention by Moscow in the internal affairs of Kazan was provided to answer someone's "invitation to establish order and justice ".

Finally in 1552, after six weeks of siege, the Russians blew up the walls of the city and concluded the conquest of the country.

This was the first aggressive step in the history of Russia. In this action she crossed her ethnographical borders for the first time, and concluded it with a full scale conquest. This early action clearly and fully demonstrated the traditional Russian scheme of aggressive action and conquest, namely:

In its first stage of aggression, Russia interferes in the internal affairs of the chosen victim. This stage is long and its goal is to reach the total destruction and collapse of the internal political life of the victim. This action is conducted by Russia on the basis of " someone's invitation ".

In the entire process of conquest the armed forces have the secondary em - blematic role, because the final collapse of every victim is prepared by subtle long range political action - before the last military blow is dealt.

This scheme of aggressive action, as every political principle from the time of Ivan the Terrible until today, is firmly and clearly observed by all the rulers of the Kremlin.

After 1945, when this old political maneuver was applied to the West, it turned out as a full scale surprise, and as something new and unknown action for all the West. This action in the West is now called the "Cold War", and is known as part of the so-called "Psychological Warfare", in which the West up to now has been suffering severly in defeat.

With these political traditions which have been unchanged for four centuries after World War II, Russia has reached the high point of her power in history and has come to the present situation.

What kind of political transformation has Russia gone through after World War II ?

The peace after World War II was based on the so-called " Two Superpower System". To say it another way, it was on the basis of a worldwide hegemony of

the USA and Russia. But, it turned out to be impossible to reach either the loyal collaboration or a balance of powers between these two partners.

In the first years of peace the military power of the USA greatly exceeded the military strength of the Soviet's. The USA possessed a factual monopoly of atomic weaponry and had all kinds of technical and economic superiority over the USSR. But, this situation lasted a short time.

Already, in the first years of peace it had turned out that Russia was counting itself as an uncontrollable sovereign of all territory wherever any Russian soldier accidentally put his boot.

During the same time in Western Europe the processes of liquidating the old empires started. This process automatically was strengthening the position of the USSR on the world's international arena.

Simultaneously with these transformations in Europe political changes in the Far East occured for the benefit of Soviet Russia. The internal war ended in China which lasted several decades and artificialy divided this country into several provinces fighting against each other. China was unified under Com - munist rule.

In this period every communist party in the world blindly obeyed the Kremlin, and every communist party in the world automatically accepted the Kremlin's interpretation of Marxism-Leninism dogmatism and all dictations of Moscow in all local political questions as mandatory. In these conditions the newly united China automatically found itself under Red Russia's sovereign vassalage.

At this time the Moscow Empire factualy controled the territory from the east coasts of China to the Elbe River. It was the largest part of the Evr-Asian continent, and the biggest reservoir of manpower; it was an unprecedented a- chievement in the history of mankind. Simultaneously, the whole Free World was on the operational table of Moscow's cold war. It seemed that Moscow was in the last leg of realizing its domination of the world.

საქართველოს პარლამენტის ეროვნული ბიბლიოთეკა

It is the picture of Moscow's Empire at the highest point of its might. It was in this shape which transfered this empire to its successors, the second autocrat of Red Kremlin.

In international policy Moscow very carefully and successfully camouflaged its old national ideology of world domination. Its cold war against the West was guided under the mask of international communism, on the basis of international struggle of the classes. For this goal, Moscow utilized every discontented element in every country. All elements of interstate struggle and national self-defence were removed from the cold war. The free world proved to be hopeless against this maneuver. All events were being developed according to the Kremlin's initiative and dictation.

It seemed that time was working for the Kremlin; he only needed calm nerves. The successive autocrat of Red Kremlin defined this situation with vulgar cynicism: " We will bury you ". By a superficial glimpse, it seemed that he had grounds for such a diagnosis; but the historical development of events had made it clear that before the moment of declaration of this diagnosis, Moscow itself had crossed, and was beyond, the beginning of the end of its empire.

As it has been noticed several times, the Moscow Empire crossed the high point of its might in 1956, and after this point, started to sink with accelerated speed. What had happened in this year was analyzed exactly in issues No. 4, 5, and 6 of this edition. At the present the results of this event and its influence upon the position of the Soviet Empire on the world's international arena and upon the defenceability of this position are interesting.

Communist China, in the same way as Russian Communism, is firmly standing on her Chinese national ground and political line. The population of China, with her yearly increase of about 15 million is rapidly approaching one billion. This nation is nearly suffering from lack of breathing space. When such a situation occurs, empty Siberia with its limitless space and natural resources exists directly next door.

It is a simple rule of nature that any gauzeholder under high pressure situated next to an empty space must explode and spread in the direction of least resistance. Here the world is witnessing the crossing of the life and death interests of two nations. In such a clash of national interests, there is no significance in any form of internal orders of state - it is either a Marxist- Communist, or a Capitalistic regime, there is only " reason d'etre " of the opposing nations.

In this event the most important fact is that this conflict between China and Russia occured in a time when the same Communist rule is in both states. It means that immediately after the unification of China, even under the same Communist rule, when she began to stand firmly on her own feet, China understood that it would be impossible for any compromise between the life interests of Russia and China to exist.

If it is not possible to avoid this conflict in a time when China has the same Communist rule as in Russia, is it possible to expect that one day in China there will be different non-Communist regime, for example, a right-wing government?

This fact indicates, once again, that this conflict is the deadly clash of the life interests of two nations without a chance of reaching some well-grounded compromise for a long time. Of course, temporary collaboration between these countries on the tactical level is not to be excluded.

For Moscow, at the present, any government in China to be of an extreme right form could be very advantageous. In such a case Moscow would be able to unleash its "cold war" against such a Chinese government, and would have some hope, that after the downfall of the Chinese right-wing government the Kremlin may reach some compromise with a left-wing Chinese government. But in hte time of principal conflict with the Chinese Communist government, Moscow has no hope of liquidation this conflict. Russia's cold war, with 400 year tradition, is powerless against Communist China.

This is the turning point in the span of 400 years of history of the Moscow Empire. On the arena of international policy it created such a situation as this for the USSR:

- For the first time in her history, the Moscow Empire met on her eastern borders one aggressive opponent with an incomparable superiority of manpower, a rapidly growing military technology, and less vulnerability for the technical superiority of its adversaries.

- At the same time the western borders of the empire are untolerable to Western Europe, and this question is becoming the general problem for all of Europe.

- The action of nations captivated by Russia was never so explosive and so synchronized as at the present.

These are the present political and strategic frames of defense of the Moscow Empire and, within these frames it is possible to analyze its military possibilities.

Before starting to analyze the present military situation of Russia, it is necessary to take a last glimpse upon the history of her military development.

Within a 400 year span the question of the military defense of her eastern borders did not exist for Moscow. Russia had only one theatre of war - this was her western border. Although she had active also the southern direction, the question on the highest levels of strategy of the southern direction unseparably depended upon the development of events on the western borders. This wonderful political situation gave the Moscow Empire a chance for unprecedented rapidly growth.

Russia's immense territory, with its peculiar climate, represented a complex of clearly defined permanent military factors. These peculiar elements were dictating special conditions to all military actions on this scene. All these elements were of a passive nature, but nevertheless, they had very important military value.

The limitless territory gave Russia a chance to avoid battle, if the battle was likely to be in undesirable conditions for her. To do this, it was a simple enough maneuver - to temporarily leave to the enemy a portion of its huge territory. This simple maneuver gave Russia a chance to prolong the war as long as she desired. Simultaneously, the distance of the enemy's army from its bases was growing so large that at last they would not be able to carry on any further actions.

Beyond these advantages the climate of Russia, with its long and severe winter, the spring and autumn with their floods, rains and marshes sharply limit

the short span of time for any possible military actions or rapid movement of large units.

The military value of the mentioned factors were well known to the high commanding elements of Russia itself and her neighbors. For instance, the plan of the military action in the Franco-Russian war of 1812 belongs not to the Russians, but to General fon Phull, the former General Staff officer of Frederick the Great of Prussia. He was under Russian service from 1806.

The military value of the mantioned peculiarities of Russia's territory were working only for the benefit of Russia, and never for the invaders of Russia; this situation continued until the second half of the XIX century. This was true in the time when all armed forces were composed from comparatively small professional armies. To put it another way, it existed until the introduction of compulsory military service, as it had been placed in every state throughout continental Europe.

As it has already been mentioned several times, universal compulsory military service in Russia was introduced in January 1, 1874. After that reform the manpower in every state's armed forces increased to unprecedented levels. Russia, with her regular serice part of armed forces, and its drilled reserves, quantitatively occupied first place among the armed forces of the entire world.

Simultaneously with this reform, the question of the rapid mobilization of existing forces and their transfer and concentration on the forseen theatre of war arose. In the first place, it bacame the problem of the network of communications and rapid transportation of these huge masses of manpower.

(The broad sections of the American public have no imagination of what the mobilization and concentration in the country with common compulsory military service means, when its enemy is its immediate neighbor across the border with the same kind of military service).

From this moment on all the peculiarities of Russia's territory, which until now have had a very high grade military value for the benefit of Russia, began to show their disadvantages. These disadvantages were growing in parallels along with rapid technological advancement.

In military history the significance of a network of communications has always occupied first place. In 1825 the first railway in England was built. Within the next twenty-five years in all Europe the principal gravity of communication's service in economic life and military movement was laid upon the railway network.

In this period the organic and incurable defect of the structure of the Moscow Empire came to light - it was weakness of the network. It was no mistake or temporary disadvantage of some successive government, but an organic defect of the Empire.

The density of the network of communications directly depends upon the density of the populayion. When a country is stretched out in limitless space, the population is also dispersed in such a way and it is not possible to sustain the dense network economically, especially a railway's network. In this situation it is a natural consequence that the railway's network must be as rare as are the settlements of the population. It is the organic defect of countries with very large territories, and they must lag behind the present military requirements.

Before World War I, some railway branches for military purposes only were built in Western Europe; but on the small territories of Western Europe these branches were very short - in all, several tens of kilometers, and never exceeded a hundred kilometers. Thanks to the density of the European population, even such branches were economically quite self-supporting.

The best example of a railway network built principally for military necessity is represented by the network of Germany's East Prussian provintion before World War I. This specially built network gave to Germany's High Command the brilliant victory of 1914 in the battle of Tannenberg against the invasion of Gen. Samsonoff and Renenkampf's armies.

But these examples are without value in the case of studying the Russian communication's network from a military point of view. In Russia it is not possible to build a railway line of a length of several thousands of miles through waste spaces; this railway economically would be dead and useless. It is necessary to visualize the expense of conservation of such railway in Russia's peculiar climate, plus the cost of such useless trains. No state can sustain economically dead railways of such length for an indeterminable future.

As far back as before World War I it was accepted as an undisputable fact by the High Command of Russia itself, her allies and opponents that Russia's network of communications was creating specific conditions for the combat readiness of her armed forces.

For the general staffs of every interested country it was clear that Russia was not able to carry out the mobilization of her huge reserves of manpower as rapidly as it was prepared in the other countries of Europe. It was obvious that after delayed mobilization, there must be more delay in the concentration on the battlefield of these mobilized forces. This unavoidable delay was taken in calculation by the general staffs of all interested countries, opponents and allies as a concrete military element for the design of their operational activities.

From a military point of view, the first, big achievement of military technology in the XX century is aviation. During World War I, aviation was in the infantile period of its development. The World War II aviation began as an independent branch of the armed forces as the Air Force.

In the case of Russia the most interesting significance of air force is its influence upon the rear of the Russian armed forces, and especially upon its network of communications.

Even the air force at the level of World War II had clearly demonstrated that the air force was able to paralyze fully the railway network when this network is weakly developed, for instance, in Italy, the Balkan countries, and so on. With this point of view, the entire network of Russia is in a hopeless situation. In Russia we see very long lines and very few junctions. If one junction is closed, there is no chance to redirect the stream of transports to another, parallel railway. To put it in a military way, there is no chance of any variation of movement of the transports.

To bring such peculiar network to a full stop, it is not necessary to attack the junctions which will be defended better; it is enough to damage the line in the open field. There are so few junctions that these junctions will be

choked by the immobilized transports. To reach such a result it is not necessary to have much superiority over the Russian Air Force. Even the weaker air force of the enemy is able to achieve such a result in these limitless spaces.

In addition to the described natural disadvantages of the railway's network the inadequacy of communication has been increasing with the introduction of new technological means. These new means of communications are serving other countries better than Russia.

At the present in every country is performing a very important function in the general system of communications the autotransport. Generally the autotransport is only an additional and supplementary means to railway traffic. The autotransport has sharply defined limits of its distance for efficient use. Beyond this distance, the autotransport loses its efficiency. In every European country, with their small spaces and mild climates, the autotransport is formidably inclusing and perfecting the railway system.

The limitless spaces of Russia and her peculiar climate once more are revealing their negative and damaging influence also in question of the autotransport. The natural elements of this country obliterate the usefulness of the autotransport by a large part od its value.

These are the ganaral characteristics of the ground communications system of the Soviet Empire. It is suffering not transcient temporary disadvantages, but organic crippling defects. In parallel to the advancement of technology these defects are multiplying rapidly and are crippling the question of such fudamental military problems as mobilization, concentration, and the supply of its fighting armed forces.

Beyond these general characteristics of this country, every separate theatre of war has its own additional individual peculiarities which must be analyzed separately.

There is one more means of conveyance, it is very popular aviotransport. The present day's aviation has reached such a level that it is able to serve regular traffic to every point of the globe. From a military point of view it means that today's air force is also able to reach every point of the globe with its arm. Its carrying capacity also increased in the same proportion; it is able to carry all field equipment for regular infantry or armoured division.

If battle and weather conditions are permissing, aviotransport can deliver, in a short time at any given point of the front, every large unit of size of division or brigade, of any type of service. The technological perfection and general capacity of aviation is progressing so rapidly that it is not possible to limit its capacity by its present level. But what is aviotransport able to do for the problems of the independent theatre of war which is composed from several fronts of independent groups of armies which self are representing an arena of several armies?

What maximum point can an aviotransport reach if an independent theatre of war does not possess a railway network with a capacity to carry the concentration of its armies at the proper time and after, concentration to provide these armies with all kinds of war supplies? Concretely speaking, has aviotransport the capacity to supplement and adequately cover all the deficiencies which the single Trans-Siberian railway is suffering for the entire theatre of war east of the Ural Mountains, when this theatre of war does not possess the necessary regular rear directly behind its front.

The answer to this question is categorically negative: air transportation neither at today's level, nor in the foreseeable future absolutely does not possess the capacity to independently solve the problem of concentration and the supplementing of the independent theatre of war, when this theatre of war does not possess the indispensable regular rear directly behind its front. Its ability is sharply restricted by following difficulties:

1. The entire space of the projected airports, including the area of loading and unloading, must be under undisputable control of its own air force, and the enemy's air force must be unable to reach this area otherwise, air transport - ation is impossible.

2. Until now air transportation has been fully dependent upon the weather. unexpected changes in the weather are able to stop air transportation for uncertain lengts of time or, the forces which are yet airborne may be scattered over so much space that their tactical value may disappear for uncalculable time.

3. It is not possible to load or unload a large unit such as an infantry division at a single airport. For both actions, loading and unloading, it is necessary for several airports to be dispersed in the area for adequate safety. The airports for such air transportation must be built long before the war. It is not possible to improvise on such airports after an outbreak of war. It means that these airports and their predistinations are known to the enemy long before the war, and he is able to carry on sabotage before the war, or destroy these airports by his - air force during the first hours of the war.

4. Beyond the described technological disadvantages of air transportation there exists one special kind of difficulty in its service on the level of the mobilization and concentration of huge masses. For the loading of large units in air transportation it is necessary to deliver such units to the airports by some rapid means, for instance, by railway or by autotransport. The same is necessary in the unloading area, where it is necessary to deliver the unloaded units to the requested sector of the battlefield, it is obvious that it is impossible to unload a big unit in the front line of battle if the enemy is of equal military qualification and strength.

These conditions of air transportation will confuse all ground traffic of every means of communication in the most critical moment of mobilization and concentration of all armed forces. For the continental countries with universal, compulsory military service, whose enemy lies just across the border with the same kind of military organization, it is absolutely inadmissable for such disorganization, of ground communications to take place at the moment of mobiliz - ation and concentration of all their armed forces.

This problem is not known to the countries without universal military service, which is facing the enemy not across ground borders, but overseas only.

It is clear that, on the level of general mobilization of the country

and the concentration of several armies on the independent theatre of war, it is not possible to depend upon air transportation because of the serious weight of these problems.

But what is the air force able to do with all its branches in a case like this? The air force at the present level is able to deliver very rapidly at a certain moment of battle, in a certain sector of the front some unit of tactical size; for instance, special airborne units, normal infantry or armoured divisions, etc. It is able to deliver airborne landing force at the rear of enemy, or in territory not yet occupied by the enemy; it is able to supply or deliver reserves to units encircled by the enemy.

For the solution of all these tasks is the condition "sine qua non" - a general or temporary local supremacy over the enemy's air force. For instance, such a supremacy as the allied air forces had over their opponent in the years 1944-45. Such tactics of the air force at the decisive moment and decisive point of battle is beyond comparrison and had an undeniable, decisive significance.

It is necessary to remember one principle: it is not possible to overload the task of the air force with unfeasable requests, and it is not possible to expect superhuman results. The battle of Stalingrad serves as a clear-cut, tragic example of such overconfidence. The Commander-in Chief of the German Air Force declared that he would be able to cover all requests of besieged Stalingrad by air. On the basis of this easy declaration every rational proposition of the command of ground forces was rejected at a time when these propositions were feasible.

This is the general analysis of the problem of communications in the Soviet Empire. It is unvelling several undisputed facts of its military character, namely:

- The railway network of the country was built as far as the natural limit of its practical density permitted to build such a network. This density of the

railway network is not able to satisfy the necessities of the military problems which are facing the Moscow Empire in the present political situation.

- The inadequacy of their railway's network cannot be made up by autotransport, airtransport, or by both put together.

- One very characteristic evolution of history is being revealed here. All the natural elements of the Moscow Empire, which until the middle of the XIX century, represented Russia's biggest advantage from a military point of view like her huge spaces and peculiar climate, after the middle of the XIX century, in parallel with the advancements of technology, these same elements turned against Russia, and turned out to be the growing and insurmountable organic defects of the military problems of this country.

In other words, the system of the vital nerves of the empire were not able to sustain its enormous weight of this huge political creation. According to the laws of nature, the empire is breaking down under her own enormous gravity. The same natural phenomenon has put an end to every empire in history after a certain point of their upgrowth.

After analyzing the general characteristics of the military situation of the Moscow Empire, it is possible to begin to analyze the peculiar nature of the new theatre of war which in the present political situation had caught the Moscow Empire as a complete surprise. But before starting with this problem, it is necessary to mention two ironical events of history.

In military history the first experience of the railway transportation of big military masses was done by Russia, which is suffering from a chronic lack of a means of communication; it was during the time of Nicolas I in 1848. The Russian army was acting against the Hungarians who were fighting for their liberation from Austrian supremacy when Austria itself was not able to suppress the Hungarian resistance.

One-Hundred and eight years later Russia, under the rule of red autocrat, Nikita Khrushchev, had drowned Hungary in a blood bath for a second time. In

both cases Russia was "invited" by someone to "defend" Hungary against Hungarian self. It was the same, unchanged political maneuver of the old pattern used from Ivan the Terrible to Brezhnev.

The Moscow Empire's new theatre of war must be studied unseparably on the grounds of the historical development of this country on the basis of its previously described peculiarities.

The emerging of the Chinese theatre of war was a complete surprise politically and psychologically for the Moscow government and equally for the entire population of the country. The entire structure of her empire, her political and economical expansion, all her military preparations, both defensive and offensive plannings, were all aimed to the West and South.

The aim of the empire's political and military apparatus was clear and simple; the first stage was to break through the space of the "Near East" (not the "Middle East") to the Mediterranean, and after, to the Indian Ocean. In the second stage the plan was to break through to the Atlantic Ocean, and after, from controled positions, to subdue Western Europe. The stage of the practical realization of this old national ideas fell upon the present Red government of Kremlin, and it was exactly in this last stage of realizing the old national dreams that the Chinese surprise arose.

During the past 400 years, the direction of China with its political vacuum, represented an unshakable safeguarded political and military security for Russia. This situation was creating the psychosis of fear in the West of the "limitlessness, bottomlessness and uncontrolability" of Russia's spaces.

Until 1955, China with her 800 million population and her huge territory, represented a Red vassal country, subordinated to the Moscow Empire. In this situation the Russian military pickets on the Elbe River in the heart of Europe had a somewhat different meaning than at the present.

Today, just the direction of China represents the direction of the coming deadly danger to the existence of the Moscow Empire. It is not an accidental,

temporary, or transient danger; it is a future arena of a permanent and ceaseless struggle and the rivalization of the enemy, with the permanent growth of physical, material and ideological strengths.

On the other hand, the Moscow Empire has neither the time nor any possibilities for such a reconstruction and transformation of its basic structure whic may enable her to overpower the Eastern danger and simultaneously sustain Moscow' political position on the western borders as well as on the world's international arena. That is the present situation of the Moscow Empire.

All signs indicate that the Kremlin is perfectly oriented in the current sit ation of its empire. It is very easy to understand the present psychological sit ation of the Red government if we review the political activities of the Moscow Empire in the Far East from the middle of the XIX century.

In the second part of the XIX century Russia decided to stand firmly on the coasts of the Pacific and to occupy the position of the main power in this area.

In order to realize this purpose Russia needed ports on the Pacific which were not frozen during the year, she needed railway connection with these ports, and the ground and sea military forces in these ports and in the area necessary for the defence of these ports.

In 1860 Russia began to build the port and city of Vladivostok. The name itself clearly unveiled the predestination of this port and Russia's intention (the word vladivostok in Russian means "Reign over the East" in the imperative mood). This port is frozen for much of the year. and it was obvious that it was not corresponding to Russia's intention.

In 1891 Russia started to build its Transsiberian Railway.

In 1895 Russia took advantage of the Chino-Japanese War from 1894-95. She was in collaboration with Germany and France who sharply reduced the conditions of the peace treaty of Shimonoseki which victorious Japan had dictated to China. In this diplomatic intervention Russia was supported by two rival countries -

Germany and France. Each of them had too different reasons for this coordinated movement, namely: France was obliged to support Russia, because Russia was her ally against Germany. Germany supported Russia, because she wanted for Russia to be deeply engaged in the Far East and, in consequence, to lessen her activities in the policies of Western Europe.

Under this pressure, Japan was compelled to reduce the conditions of the previous peace treaty and to leave the Liaotung peninsula.

In 1898 Russia her-self occupied the Liaotung peninsula, and shortly, this occupation was legalized as a 25 year lease. She connected the ports of Dairen and Port Arthur with the Transsiberian railway through the Cinese province of Manchuria. Russia transformed Port Arthur into its naval stronghold with strong ground garrisons and introduced her armed forces to Manchuria pretentiously for the defense of her railway's line. As we can see, it clearly outlined the first stage of conquest in the traditional Russian style of cold war - "the peaceful occupation of another's territory".

The famous Count S.U. Witte, who for several times was Prime Minister and Minister of Tsarist Russia, concluded the Russo-Japanese war with the pease treaty of Portsmouth in 1905 (in the USA). He precisely and vexatiously describes these actions in his sensational memoirs.

In regards to Japan and the achievements of the reforms of Emperor Mutsuhito, Russia regarded these as very ironic. In the minds of the official circles of Russia all these actions which were developing in the Far East justified as a natural colonial expedition for the liquidation of a natural Asiatic inheritance.

The biggest mistake of Russia was the fact which extended until 1956: Russia never took China seriously as a political entity and as a factor with military potentiality. For all interested countries, China, for a very long time represented a stimulating object for easy conquest, and for this aspiration Russia strove more energetically from all other pretendents.

Two big shocks which happened in this area failed to awaken Russia from this disillusion. One was the 1904-05 Russo-Japanese war, the second was the temporary occupation by Japan of a large portion of Chinese territory in the 1930's.

In both cases Russian estimation of Japan was as an undesirable rival which was occupying territory of a third country which Russia itself intended to occupy. Of course, this for Russia was trully objectionable, but nevertheless, Japan as acomparatively small and oversea island country had no chance to consolidate on the Asiatic continent so firmly that it would be able to create a deadly menace for Russia. Russia never expected such dangers from the Far East. Japan was the only temporary power disturbing Russian aggression.

Russia took the following measures against the aggression of Japan in the 1930's: she atarted to strengthen the population and industry in Siberia to such a degree that Siberia would be partially self-sufficient as a mobilization reservoir of manpower and serve as a rear of military actions against Japan.

It is necessary to notice that this plan was very feasible granting one condition: that during this time and in this area there will be one opponent only - Japan alone. And, this opponent must be acting on the territory of her enemy, China, and will have against him the entire Chinese population as a second enemy. Indeed, in this time (1930's) this was the temporary situation in this area. The political sight of Russia in this time was not reaching any further over this temporary horizon.

As it has been mentioned several times, that every step of the Kremlin clearly indicates that Moscow's government, unlike other governments, is really and throughly oriented in its present tragical situation. He realizes exactly what kinds of danger and from what sides the menaces of the empire exist.

In what military frames is this world-wide political conflict ripening?

Today there is a general psychosis that, if someone touches upon military problems, everyone immediately begins to speak about nuclear warfare. What influence does this weapon have upon the development of Chino-Russian conflict?

Even during the time when China did not yet possess atomic weapons, the opinion of the responsible Chinese official elements was as the following: "If even a couple hundred million of the Chinese population perish under nuclear attack, there will still remain more of the Chinese population than of the opponent nations, and the final victory will remain with China. "

The contemporary press answered this declaration with sarcasm. But today, when China possess sufficient nuclear power for an active self-defense, it is necessary to analyze this opinion from a military point of view; this opinion has some realistic grounds.

Every country, according to its structure, has a different grade of vulnerability from atomic weapons. For instance, the countries of Western Europe are extremely vulnerable to this weapon. The density of their populations and extremely centralized state structures are not able to sustain the explosion of one or two nuclear bombs on their territories. Russia would still be able to continue war if the European part of her territory experienced a few more nuclear explosions in contrast to the territories of some countries of Western Europe.

Among the big countries, China is the least vulnerable from nuclear attack. Even if every big city of China were destroyed under nuclear attack, th poorly armed and supplied large masses of the Chinese armed forces would nevertheless be able to invade empty Siberia and Russian Turkestan.

But today, China possess her own nuclear armaments. Of course, in this branch of quality and quantity, China is far behind Russia. Russia in the branch of nuclear armament is in second place and is advancing very rapidly to an equal level with the first state of nuclear power. We may equate the minimal possible chances of China with her present technological level which is acknowledged officially by the entire world:

- In October 14, 1970 China exploded her eleventh experimental thermonuclear bomb.
- In April 24, 1970 China launched her first satellite round the earth. This satellite was twelve times heavier than the first satellite of the USA which was launched in January 31, 1958.

- In March 3, 1971 China launched her second satellite around the earth.
- In 1968 China tried out her ballistic missiles for a distance of 400 - 500 miles.
- In March 4, 1971 USA military officials confirmed that China already has deployed medium range ballistic missles with range of 1100 miles.
- In September 1970 it was confirmed officially that China has in service two motor airplanes of her own production which are able to deliver thermo-nuclear warheads on the so-called "middle distances" (1000-1100 miles).

These facts indicate that, even today, China is able to reach the European part of Russia's territory with her nuclear warheads. For China this is absolutely not necessary. Most important is the fact that China is able to cover with her nuclear weapons the entire length of the Transsiberian railway starting from the Ural Mountains and the whole railway network of Russian Turkestan starting from the Ural River and the coast of the Caspian Sea.

Here it is necessary to notice the important fact that China has reached the present level of every branch of nuclear armament and missiles much earlier than it was predicted by the authoritative specialists of these problems.

It is necessary to visualize the importance of one more fact. The last congress of the Chinese Communist party unusually strengthened the political position of the Chinese High Command and has always strengthened the position of the military elements in the whole country. It means that China is determined to develop the strength of her armed forces with the full severity and ruthlessness of her totalitarian system, and is ready to sacrifice the fate of many millions of her population for this task.

Here the question arises: in the case of an armed conflict between China and Russia on the present level of nuclear armaments of both sides, will it make any sense to use these armaments ?

In the highest level of the military problem this question has no decisive importance. In both cases on the battlefield the weak side will be Russia. For many people this conclusion must seam as a surprising absurdity. For the answer

to this question it is necessary to study the military peculiarities of this theatre of war.

This theatre of war is divided into three independet fronts. Every one of these fronts represents a normal arena of action of a group of armies, namely: the Manchurian front, the Mongolian front, and the Turkestan front.

It is an indispensable necessity that every part of a common front must be depending upon the concrete part of the country which serves as a organic rear of this army, exactly speaking, group of armies. What kind of service is it?

At first such a rear of the future must be the reservoir for the mobilizatio of manpower for the army predistined to fight on this front.

Secondly, such an area must serve every movement of all military elements with its railway and highway networks; its purpose is to serve mobilization, and after mobilization, to serve the huge quantity of transports for the consentration of these armies. After serving concentration, the natural rear area must provide the maximum supply for every necessity of battle and manpower.

It is true that in the last few decades the USSR has done much for the development of Siberia. Many industrial and economical centers were built. Much was done for the increasing population of Siberia. It means that many people, mainly the representatives of the captive nations,were forcedly transfered and settled there. Nevertheless, all these measures are insignificant in comparrison to the present task.

Siberia must serve as a rear for armies fighting against the enemy which has an 800 million population, which is operating very well with big masses and is not sparing these masses. Time is working for this enemy; beyond his immesurable quantity of manpower, his technological and military qualifications are increasing very rapidly.

Siberia is not able to serve as a rear for a struggle against such an Opponent and is not able to be adjusted for such a task in the future.

In much worse colors the problem of the Siberian railway network is outlined. For every independently acting army it is necessary to have several railway lines, which are coming from the depths of the country, from the rear perpendicularly to the front, they are the life-nerves of the fighting armies.

Beyond them it is necessary in some distance from the front the railway to be going parallel to the front. Such railways are necessary for transferring some large units from one part of the front to another. It means maneuverability for the weaker side of the fighting opponents; it is indispensable necessity. Such kinds of railways must be far from front so that it will be impossible for the enemy to cut them off easily by a short advancement.

From this point of view Siberia is entirely a dead space for serving as the rear of the independent theatre of war with the fronts of the two groups of armies (Manchuria and Mongolia, the front of Turkestan will be analyzed separetely).

In the rear there are no existing settlements of population which are able to mobilize the manpower for such an independent theatre of war.

The Transsiberian Railway was built at the time when China, as a possible political opponent with military value, did not exist in the calculations of the Russian official elements. It is coming not from the rear, but from the extreme right-wing of the front and at all times goes along the possible front to the extreme left-wing, and goes through the "no-mans land" of probable future battlefields.

What possibilities exist for the Soviet Empire to do in order to adjust this dead space to the needs of inevitable, future armed conflict, as a basic rear of the front where the opponent will deploy the largest masses of military history? Is it possible to settle in Siberia such new masses of population that it will permit them to mobilize several groups of armies with manpower equal to the Chinese? How may Russia transform Siberia into such rear that will satisfy, even partially, the normal necessities of an independent theatre of war?

Let us suppose theoretically that it is possible for Soviet Russia to transfer into Siberia, and resettle one half of the population of all her empire there. For Siberia it will be a gain of 100 million new population (there is about 50 million from the previous population). What will such an action mean

for the European part of the empire? As a result of such actions the European part of the empre would be emptied of people and would have its political, economical and military significance thouroughly annihilated.

What will Siberia gain as a result of such a transfer of population? These 100 million of new population will be dspersed in the limitless spaces of Siberia and their presence in these spaces will be insignificant as a rear for the mobilization of manpower against the 800 million of Chinese. And, the price for such a result would be the crippling of the whole European part of the empire.

The outlook of the railway network's problem is much worse. Is it financially and economically possible for Soviet Russia to build at least two independent railways from the depths of Siberian emptiness in a perpendicular direction to the front, and beyond them a new Transsiberian railway in the distance of 100-150 kilometers north from the present Transsiberian railway? It is a minimal necessity of the communications network in order to provide satisfactory service for this theatre of war.

Will the Red Empire be able to sustain such an economical burden? All these railways in peacetime economically will be dead because they will go through the empty and dead spaces, and during the first hours of war, their entire lengths will be within reach in the radius of Chinese nuclear weapon.

It is true that Moscow Empire was able to successfully carry occasional military actions against Japan in the thirties in this area. Japan in this area was a weak enough opponent. As it was mentioned, Japan was acting on the territory of hostile China as a second pretendent of certain part of Chinese territory which Russia considered as a task of her own aggression. In these circumstances Japan had against her, beyond Russia, the entire Chinese population. It was a specific temporary situation, when fighting against each other over the Chinese territory, neither Japan nor Russia were taking China in notice as a political element.

The present situation is entirely different. The Moscow Empire has against her a nation of 800 million, at the highest point of activization of her national feeling. In this situation Russia is not able to fight against China, and specially is not able to accept a challenge on this theatre of war, the prolong-

ed struggle of a series of wars like the Russo - Turkish struggle during the XVIII-XIX centuries.

Somewhat looking better for Russia is the Turkestan (Sinkiang) front. This front possesses a normal rear with something better a communications network, namely:

- Tashkent-Tchkalov (Orenburg) railway connects this whole area with Central Russia.
- Krasnowodsk-Tashkent railway connects this front with Transcaucasien.
- Turk-Sib railway connects this area with Siberia, but in wartime it will not be very useful because it depends upon the Transsiberian railway, and the Transsiberian railway itself will be overburdened with the service of the Siberian front.

On the Turkestan front Russia will be compelled to carry out a ruthless defense. From this front China is able to menace the lifecenters of European Russia using the shortest distances. It is the old trail of the Mongolian invasions, one of them under the Khan Batu. Advancing into this direction China is able to cut the entire Siberian theatre of war fr-om Russia.

This front has some other disadvantages for Russia. The whole area of this front is settled by the nations captivated by Russia. They are Moslems by religion, and not Slavs. They are very hostile against Russia and are struggling ceaselessly and tenaciously for their liberation. The area settled by these nations reaches from the borders of China to the Volga River in the region of Stalingrad-Kazan as one continuous, unbroken space of hostile population.

What shape may the Russo-Chinese war take in the conditions existing at the present?

At the very beginning of the war, Russia might try to use her only superi-

ority upon China - the biggest arsenal of nuclear weapons and the long range of her ballistic missiles. Russia would be able to destroy all the big cities of China and annihilate many tens of millions of the Chinese population.

In such a case China too may use her nuclear weapon. As it has been mentioned, regardless of Russia's superiority, even at the present level of her nuclear armament, China is able to reach the European centers of Soviet Russia, but this is not for her. Today China is able to bring the entire network of the Siberian and Turkestan rail ays to a full stop.

As a result of such action, all armed forces of Russia on the Chinese theatre of war will find themselves in a hopeless situation. As it was mentioned previously, regardless of the destructive effect of Russia's preceding nuclear attack, huge masses of Chinese armed forces, badly equiped and supplied, will be able to invade Siberia. The practice of recent events have clearly indicated that China is able to use such large masses rationally and efficiently.

What can Russia do to prevent such a situation, even partially? To meet this request Russia must in time of peace, long before the war for an indefinite time, keep some units of armed forces permanently,in the size of group of armies on full-scale war footing, in full-scale war staff of manpower, with full-scale war equipment, and with a complete reserve of supplies for a struggle of a long time without any hope of support after an eruption of war. To say it another way, Russia must be permanently mobilized in time of peace.

What sort of results may reach Russia after such a problematical, extraordinarily difficult and expensive effort? In such a case Russia may gain a very large temporary effect for her temporary propaganda. But such an action will never bring about a positive conclusion to war. After such an action, the Russian armed forces will find themselves in a big space without a normal rear in the face of a dense, hostile population with ideal conditions for their particular kind of partisan warfare against invaders. China has carried such partisan wars during the life of the present generation and its tradition is still alive in the people.

Here again, Russia meets the same event of history: the element which

worked for a long time in the benefit of Russia - partisan warfare, which in present conditions is turning against herself.

That is the outlook of conditions for the Moscow Empire in the case of warfare on the Chinese theatre of war. This is the theatre of war which did not exist during four centuries of history (1552-1956), during the time of the one-sided crystalization of the Moscow Empire's political organisms.

In the future these conditions will be much worse for the Moscow Empire because time is working for China. Military technology and the state organization of China under the present domination of military elements are progressing more rapidly than Western experts have foreseen and predicted.

All the questions which were studied above concern military conditions of warfare on the Chinese theatre of war, but here some different, and more important questions are arising.

In the case of prolonged military action on the Chinese theatre of war what political situations will be created in the internal life of the empire? Which satellite's armed forces may Russia use for the defense of Siberia: Polish? Checho-Slovakian? Hungarian? Rumanian?

Much worse is the forming of the relations of the Captive Nations. During World War II and the uprisings in 1956 all Captive Nations, without exception, with their struggle with arms in hand had demonstrated beyond any doubt that they would fight only for their liberation and against the Moscow Empire only.

These facts are purporting that a Russo-Chinese military clash will awaken more violent and tragic repercussions for the Red Empire than the Russo-Japanise war did in 1904-05 for Tsarist Russia. That is the outlook of the internal situation of the empire. But what shape will the empire's international situation on its western borders take in the case of such a clash?

The presence of Russian military pickets on the Elbe River, in the heart

of Europe, annoy all the West and free world. The removal of Russia from Central Europe is the desire of all Europe, the whole world, all satellites and all Captive Nations.

Of course, for Europe it is more convenient that the problem of the removal of Russia from Central Europe will be decided, not on the battlefields of the Rhine, Somme or Marne, but on the battlefields of empty Siberia. The European nations and states never were, in the history of Europe, so unanimous in opinion on questions of international policy, as at the present. Of course, according to the political experiences and traditions of European nations, this general question will never be discussed openly, but this political position clearly looks through the actions of every European State.

Here one basic question arises: can the Moscow Empire find such an ally which will give her a real chance to overcome her struggle in the rivalry with China for all time?

It is nacassary to finally visualize that Russo-Chinese animosity is not on a level of the transient, occasional military clash. It is a rivalry between two nations on the basis of dominant position in the Far East and, in general, the question of the presence of Russia in this area. For China it is a basic question on the level of to be or not to be. For Russia, at the least, it is only a colonial question, and she has no basis to sustain this long-range struggle of such rivalry.

In such international circumstances it is only possible to calculate the next possible military clash in world's present political situation. What kind of ally does Russia need in the theoretically probable clash with China in the existing political circumstances?

Any ally who can give general relief to Russia must be able to liberate Russia from the burden of the Chinese theatre of war, and give her the chance to deploy herself fully with the European theatre of war. In other words, this ally must be able to invade China with armed forces with the strength of several millions of men

Or other way round, such an ally must be able to occupy all of Western Europe and give Russia the chance to deploy all her forces against China.

Russia needs such an ally in the present stage of struggle for her national ideology - domination of the world. Such a country does not exist in the world. Russia knows this very well, and therefore, she is fully indefferent to any overtures about "bridges" for better understanding and the establishment of "a common language ".

The study of the development of the world's international life indicates clearly that the world is in a stage of general transformation of the balance of power. To retrieve this process, or to block it with some maneuver, is beyond the power and possibilities of official diplomacy.

This process has concluded the era of big and varigated empires. At last from all empires, the Moscow Empire also found itself in the face of her end, and she is fading in a natural and inevitable way. This fact is creating the current difficulties and different, successive international crisises.

As a matter of fact, the liquidation, of the Moscow Empire started long before the liquidation of other empires; it started in 1918. At that time she was saved artificially, but at the present she, as a last empire, found herself definitely in the stage of liquidation.

In the present situation the Moscow Empire is not able to defend the integrity of her territory and sustain her political position in the world. Her national idea of world domination has been cancelled once and for all. The struggle which is liquidating the Moscow Empire is absolutely not on the grounds of the principles of internal life, or on differences of the interpretation of dogmatism of some type of theory of internal life. The Moscow Empire is losing the battle in the struggle of the liberation of nations in the question of the right of a free existence of every nation.

Up until now tactics of the Kremlin was the following: He was producing in every country of the world the internal struggle of the classes, and the results of such struggles were misused by Moscow for her own national aggression and successive conquests. With this maneuver Moscow gained many advantages and is able to yet reach more advantages, but to conquer new countries by this maneuver is no longer possible. The time of such conquests is definitely over.

Today in the whole world the active struggle for national liberation is running. Practically on its bottom is the struggle for physical existence, and therefore, this struggle is representing the unshaken rule and right of nature - the right of self-defense.

On the basis of national right the deadly clash between China and Russia is developing, and the internal political situation of the Soviet Empire is also suffering the highest point of aggravation on the grounds of struggle for their existence of the nations captivated by her (by Moscow).

This political phenomenon is not the exceptional peculiarity of the Moscow Empire; This struggle is the present successive stage of mankind's development. This process is active in every part of the world in the same way as it was in the XIX century the struggle for individual liberation from slavery and serfdom.

In the relations of official diplomacy it is yet possible to temporarily close ones eyes artificially upon this question. But, if international relations are going to the battlefield, this question everywhere on the battlefield automatically will go into the hands of nations fighting for their liberation. This process is developing on a worldwide scale, and no official political strength is able to choke this natural stage of mankind's development. This process in the natural way is liquidating the last huge artificial and variegated empire.

What final picture is being outlined before us if we summarize all the political aspects of the present situation of the Moscow Empire?

Here exist the following insurmountable natural defects of the general structure of the Red Empire:

1. The communications network is built to the highest degree of economic rationality of the country and to the highest limits of density of the population, but this network cannot adequately serve the military needs of the aggressive government policy.

2. In military technology the Soviet Empire is at the highest point of advancement, but nevertheless, this technology is serving the opponents of Russia better than Russia itself. It depends upon the individual geographical conditions of every country. For instance - to destroy the big Soviet military forces in Siberia, China does not need such a huge arsenal of nuclear weapons as the Soviet Empire now possesses. This huge arsenal of Russian armaments cannot attain the same effect over China.

This means that the huge body of empire has overgrown the possibilities of the nervous system of a normal state. This was not due to the backwardness of the state apparatus, it is beyond the rational, physical possibilities of this apparatus to serve such a huge body of artificial empire.

Much worse is the outlook of political ideology:

1. Russia itself had coined the political maneuver against other empires. This maneuver crystallized in the shape of a precise ideology - the liberation of Colonial Captive Nations. And, she has caught herself by complete surprise that this ideology, as a political arm, has at last turned against herself strongly because Russia herself captivated nations with higher cultures and political traditions than she herself possesses.

2. It is true that Russia has conquered almost all these nations by the maneuver of "Cold War", but these nations are being kept by Russia in captivity by the force of bayonets. Russia has forgotten the old European military proverb - " It is possible to do many things by bayonet, but it is not possible to do one thing - to sit on the bayonets ". Today Russia is astonished that she is not feeling comfortable to sit on the bayonets.

3. The biggest political surprise for Russia is the fact that after 400 years of practice she now meets an opponent in the East who is absolutely invulnerable on the maneuvers of "Cold War".

4. In the international political situation there exists no such country in the world who will be able to support the Moscow Empire steadily in her long - -range rivalry against China.

In summary, all these political factors in their natural ways are bringing the last colonial empire to its end; it is her natural twilight. In this situation what solution remains for the political management of the Kremlin?

Again it is necessary to emphasise especially that all steps and movements of the Kremlin in the world's international arena clearly indicate that the Moscow government understands his situation soberly and clearly. The Moscow government is appraising the world's political situation better and more realistically than the government of any nation in the world, and visualizes very well what type of problems he is facing.

The Russian government has the preceding examples of two big empires. These empires found the government and the statesmen of such a level and magnitude who were able to take responsibility before history and before their own nations to declare the end of their empires. The same problem is being faced at the present by the government of the Kremlin. It is the last moment for decision:

- Either Moscow must do everything for the interests and benefit of the Russian Nation and not transform the end of its empire in the disaster of the Russian Nation;

- Or it must sacrifice everything including the Russian Nation for the hopeless defense of the doomed empire.

Is the government of the Kremlin able to take responsibility upon itself, despite a 400 year tradition of wild aggression and hysteria of conquest, to cut this historical line, to start real liberation of the captivated nations and the liquidation of the Moscow Empire?

These kinds of possibilities do not exist in the psychology and mentality of the Russian Nation, and it is not possible to suppose the probability of the

exiatence of such a government within the walls of the Kremlin which would be able to apply such measures at the proper time in order to save the Russian Nation from inevitable tragedy.

It is especially excluded in the lifespan of this generation because in 1956 this empire still stretched from the Elbe River to the coasts of the Pacific and Indian Oceans. This nation was in an ecstasy of really reaching world domination, the realization of their old national dream..... And during one decade she was facing the perspective of shrinking her dream to the Russian ethnographical borders.

All political symptoms indicate that the Kremlin had chosen the old traditional Russian national political direction of imperialism. This decision dictates only one possible tactic on the world's international arena, and the Kremlin is executing this prescription with the highest possible precision . It is only one kind of action: it is aggression, aggression at any price, aggression until the moment of catastrophical explosion.

Moscow will keep the whole world under such permanent tension that every country will be able to think only about self-defense from successive attacks. It may be Korea, Berlin, Indochina, or the Middle East; it does not matter which point of the world suffers the next political inflamation. It does not matter under what grounds the successive inflamation will be organized; it may be on the grounds of internal "struggle of classes", or on the grounds of "national liberation". Only one thing is important: every successive political inflamation must sustain the permanent tension of the world, and it must be impossible to ease this tension.

In this action Moscow is keeping strictly only to one principle: no all-out World War in which the Moscow Empire itself will be involved. This mistake in 1939 cost Russia too much. With the Ribbentrop-Molotoff pact Russia wanted to trigger the struggle with the tradition of the World War I battles of Marne, Verdun, Somme, and to be at the ready to use this bloodshed of the West for the parade march to the coasts of the Atlantic Ocean. But instead, Moscow triggered the battles of Kiev, Moscow, Leningrad and Stalingrad. This mistake the Kremlin is remembring very well.

This is the current policy of the Kremlin: he is refusing to accept the fact that the old dream and mirage of the domination of the world has been cancelled once and for all.

The present tactics of the Kremlin is some kind of political narcosis. It is only giving to Russia a temporery prolonging of disillusion from the nightmare of the foreshadowing, inevitable end of the empire. The answer of history upon this question must follow within a relatively short time. For the time being we are witnessing the current action of the Kremlin. It means: " ahead with full steam in the direction of the collapsed bridge ". The biggest victim of this policy will be Russian Nation itself.

In concluding the study of the real power of the biggest rival countries of the present political situation, it is necessary to take a general view of the world's political situation on the international arena.

Mankind desires peace, solid constant peace, well grounded on the steady equilibrium of the balance of power. The "Two Superpowers System" established after World War II proved to be a big historical failure and was not able to guarantee a solid peace to exhausted mankind. De facto this system does not exist at present.

Time, and especially peace, are working against the last artificial empire (one of the two Superpowers). This empire has only one way to prolong its agony - it is a steady ferment in the world, and she is eagerly working in this direction. This fact is creating ceaseless struggle in the world, and therefore the world is suffering from these deadly convulsions of this artificial creature.

Despite official propaganda and diagnoses, this aggressive action of the last empire is not progressing along principles of dogmatism of the states internal structure. It is developing along the old national dream and political traditions of this country. In this struggle one side is represented by the aggressive imperialistic nation ridden by the hysteria of world domination,

the other side is represented by nations defending their freedom and physical existence.

Why is it so difficult to establish peace in this situation? For steady solid peace in the world one basic organic element is lacking - this element is the common voice of a united Europe, a united, but not conquered Europe. Two and a half millenniums of history have clearly demonstrated that no European nation is able to conquer all of Europe, and no conquest was able to establish a solid steady peace... Today this axiom has its worldwide significance.

What kind of unification of Europe must exist if all previous conquests deceived in order to reach a common voice of Europe? At last this must be a union of free nations, the European Union of Free Nations. This proved impossible to reach when every European Empire was so strong that they were sure that every empire separately might be leader of the world. At the present all of Europe is under the menace of losing their freedom. Under such a danger, the idea of unification is ripening easily and rapidly.

And here again automatically arises a successive problem, namely: before the unification of free nations can occur, these nations must be indeed free.

More than 100 million of European nations are being deprived of their freedom and are captivated by the last aggressor. The conqueror of the Captive Nations is using all the military potentiality of these nations against the free world, namely: the strategic value of their territories, the natural resources of these territories, and their manpower. The Captive Nations represent the majority of the Red Empire, and the same portion of strength of the Red Empire represents the military potentiality of Captive Nations. That is the basic danger of the free world, and these nations do not want to fight against the free world.

It is not possible to create a European Union of Free Nations without the liberation of the Captive Nations, and it is not possible to establish

grounds for a steady peace in the world without the removal of the military potentiality of Captive Nations from the military apparatus of their present conqueror (the Moscow Empire).

In the history of Europe these sa-called Captive Nations, as one entire group, served as a buffer and shock-absorber against any aggressive invasion from the East; it is their predestination in the history of mankind. The same event is being repeated at the present. The free world is under the direct menace of hysteria from the domination of the world by a certain nation (how many conquerors were ridden by this futile and bloody hysteria in the history of mankind!).

In these circumstances again the life and death struggle of Captive Nations, despite any sophisticated jugling of professional diplomacy, is the struggle for stabilizing a well-grounded steady peace in the world. Without the liberation of these nations and their huge military potentiality which is being misused by their present conqueror, mankind never will enjoy real peace.

Here one question arises. The current struggle of Captive Nations is against the last state ridden by the hysteria of conquest - it is the Moscow Empire. How must the relations of Captive Nations with the Russian Nation crystalize in the future?

With the struggle for liberation and stabilized freedom, it is not possible to represent any enmity against any free nation in her ethnographical borders. From the moment when the Russian Nation is freed and cured from the hysteria of conquests, she will have an open path in the family of free nations with full esteme which she will deserve among the equally free nations.

J.V. Nanuashvili

უკანასკნელ იმპერიის აღსასრული.

მსოფლიოს საერთაშორისო ვითარებაში არა ერთხელ ხდება ხოლმე, რომ რომელიმე ერი, ან მთელი მსოფლიო, ერთ დასრულებულ ისტორიულ ეტაპიდან გადადის ცხოვრების სულ ახალ ხანაში და ახალ ძალთა განწყობილებაში. ამ ორ სხვა და სხვა ეტაპის ისტორიულ საზღვრის გადალახვის ნამდვილი მომენტი, თანამედროვე თაობისათვის, ხშირად სრულიად შეუმჩნეველი რჩება. ცხოვრების ყოველდღიური კორიანტელი, თავის წვრილმანი ეპიზოდებით ეფარება და შეუმჩნევლად ხდის, ისტორიის ნამდვილ მნიშვნელოვან მომენტებს.

მხოლოდ რამოდენიმე ხნის შემდეგ, პოლიტიკურ ცხოვრების სხვა და სხვა ნიშნებიდან ცხადიხდება, რომ მოვლენები ვითარდებიან სრულიად სხვა ახალი მიმართულებით და ეს ვითარება მდგას სულ სხვა ახალ ღიანდაგზედ. ისტორიულ ფაქტების შემდეგ, კატასტროფა დაგვიანებით რწმუნდება, რომ ცხოვრება იმყოფება ისტორიის განვითარების სულ სხვა ახალ ხანაში და პოლიტიკურ ძალთა ახალ და უცნობ განწყობილებაში. სწორედ ეხეთ გარდაქმნის ტიპიურ ეტაპის მხვლელობაში იმყოფება დღეს მთელი მსოფლიო.

სანამ ამ საკითხის დაწვრილებით განხილვას შეუდგებოდეთ, იხევე როგორც წინა წერილებში, ერთხელ კიდევ უნდა აღვნიშნოთ, რომ ამ საგნის განხილვისთვის აუცილებელია, რომ მკითხველის აზროვნება სრულიად თავისუფალი იყოს ყოველდღიურ პრესის და პროპაგანდის, ან რამე სხვა "ხავალდებულო აზროვნების" გავლენებიდან და მას ჰქონდეს სრული უნარი და თვისება საკუთარ თავისუფალ მსჯელობისა.

რა ხასიათის გარდაქმნას განიცდის დღეს მსოფლიოს საერთაშორისო ძალთა განწყობილება და რა პოლიტიკური ეტაპი ვითარდება მის ცხოვრებაში ?

ამ საკითხის გამორკვევისთვის წინა წერილებში განხილული იქმნა რეალური ძალა მსოფლიოს არაოფიციალურ ნაწილისა. განხილული იქმნა საბრძოლო ვარგისობა მსოფლიოს იმ ელემენტების, რომელნიც იბრძვიან, აქვთ მიზანი ამ ბრძოლისა და

აქვთ სურვილი ბრძოლისა. ეს ელემენტები წარმოადგენენ მსოფლიოს აქტიურ დინამიურ ნაწილს, რომელიც იბრძვის ერთ და იმავე იდეისთვის - განთავისუფლებისთვის უცხო გატონობიდგან. ეს არიან დაპყრობილი ერები. მათი ერთი და იგივე იდეოლოგია, ერთი და იგივე მოწინააღმდეგე, ყველა ამ ერებს აერთიანებს ერთ ბლოკში და ერთ საბრძოლო ბანაკში. მსოფლიოს ეს უფლებააყრილი და არაოფიციალური ნაწილი, თავის საბრძოლო ვარგისობით და ღირსებით, მსოფლიოს ძალთა განწყობილებაში, დიდ აქტიურ და დინამიურ ძალას, და ზოგიერთ მომენტებში გარდამწყვეტ მნიშვნელობის ძალას, წარმოადგენს.

ამ წერილის მიზანს წარმოადგენს სწორედ წინაუკმო საკითხი. მისი მიზანია განხილვა დღეს არსებულ ოფიციალურ სახელმწიფოთა მიზნების, შეფასება მათ რეალურ ძალების და მათი დახახულ მიზნების განხორციელების ნამდვილ შემძლებლობისა. ამ მხედველობაში არა აქვს დიდი მნიშვნელობა იმ ფაქტს, თუ რომელ იმპერიის დროებით საზღვრებში არის ძალით ჩაჭედილი ეს თუ ის დაპყრობილი ერი, რომელსაც გადაწყვეტილი აქვს იბრძოლოს თავის პოლიტიკურ და ფიზიკურ არსებობისთვის.

დღეს მსოფლიოს საერთაშორისო მდგომარეობის სურათს ჰქმნის მძლავრი აგრესიული მოქმედება მოსკოვის იმპერიისა. ეს არის უკანასკნელი აწრელებული იმპერია, რომლის მოსახლეობის დიდ უმრავლესობას წარმოადგენენ დაპყრობილი ერები და ეს დაპყრობილი ერები, თავიანთ სახელმწიფოებრივ ტრადიციებით და პოლიტიკურ კულტურით, ბევრად უფრო მაღალ საფეხურზედ, ვიდრე თვით მათი დამპყრობელი რუსეთი. [იხილეთ ამ გამოცემის ნომერი 4 " ლენინი და ეროვნებათა საკითხი].

ამ იმპერიას დღეს აღარა აქვს არავითარი შანსები, რომ მიაღწიოს თავის ძველ ეროვნულ აღთქმულ მიზანს - მსოფლიოზედ გაბატონებას. არამცთუ მსოფლიოს დამორჩილება, მოსკოვის იმპერიას აღარ შეუძლიან ხანგრძლივათ შეირჩინოს ის პოლიტიკური პოზიცია და მნიშვნელობა საერთაშორისო სარბიელზედ, რომელიც მას უკავია დღეს. სწორედ ეს გარემოება იძულებს მოსკოვს, რომ მან აწარმოვოს უფრო მეტად აგრესიული და აქტიური პოლიტიკა, ვიდრე იგი აწარმოებდა, როდესაც იგი იმყოფებოდა თავის პოლიტიკურ ძლიერების უმაღლეს წერტილზედ.

ეს პოლიტიკური მანევრი წარმოადგენს აუცილებელ საჭიროებას კრემლისთვის, ვინაიდან ამ მანევრის ინერციული გასაქანი არის ის ერთად ერთი ძალა, რომელსაც ჯერ კიდევ შეუძლიან, დროებით მაინც, შეინახოს საბჭოთა იმპერია თავის დღევანდელ საზღვრებში.

საერთაშორისო სარბიელზედ ყოველ სახელმწიფოს პოლიტიკურ წონას და მის მოქმედებათა მნიშვნელობას ბოლოს ბოლოს წარმოადგენს მისი სამხედრო ძალა, ამ ძა-

ღის მორალური და იდეოლოგიური განსაკუთრებანი და მისი საერთო საბრძოლო ვარ - გისობა. რას წარმოადგენს ამ თვალსაზრისით დღევანდელი საბჭოთა იმპერია? რომელ მოწინააღმდეგემ მიიყვანა იგი დღევანდელ მდგომარეობამდის? რა მდგომა- რეობაში იქნება მოსკოვის იმპერია, თუ დღეს დაიწყდა მას თავზედ სამხედრო გათამაშება თავის პოლიტიკურ პოზიციის დაცვისათვის?

რასაკვირველია, არსებულ სახელმწიფოთა ოფიციალურ წრეებისათვის დღეს ამ საკითხზედ ღია მსჯელობა ყოვლად დაუშვებელია. რა უყოთ! ეს ხელოვნური ეტი - კეტი არ არის სავალდებულო ჩვენთვის, დაპყრობილ ერების შვილებისათვის. ყოველ ესეთ მნიშვნელობის შეხლის დროს, ბრძოლათა სარბიელს ჩვენი სამშობლოები წარ- მოადგენენ და წარბაბნების პირველ ლუკმათაც მუდამ დაპყრობილ ერების შვილებს ანწესებენ. ეს გარემოება პირდაპირ გვიკარნახებს, რომ ამ მოვლენას შევხედოთ ღია ფხიზელი თვალებით და ახდილათ ვილაპარაკოთ იმაზედ, რაზედაც სხვები ხელ- ოვნურად ხუჭავენ თვალებს და ჰკუმავენ პირს.

ამ საკითხში ჩვენ არ შეგვიძლიან გავჩერდეთ და გავიყინოთ რომელიმე სახელ- მწიფოს ოფიციალურ პროპაგანდის დონეზედ. დღეს მსოფლიოს პოლიტიკური ცხოვრება ვითარდება ურყევლად თავის გუნებრივ გზით და, როგორც ადიდებული მდინარე, აღარ ეცევა და აღარ ემორჩილება არც ერთ სახელმწიფოს ოფიციალურ მართველობისთვის სახურველ კალაპოტს, მიუხედავათ მათ შეიარაღების საფეხურისა და ღირსებისა.

როდესაც ვიხილავთ მსოფლიოს განზომის შესაძლებელ სამხედრო გათამაშებას რომელიმე სახელმწიფოთა შორის, საჭიროა, რომ მკითხველს მუდამ თვალ წინ ედ- გეს ერთი მთლიანი სურათი ორთავე მოწინააღმდეგე მხარესი და მსოფლიოს საერთო პოლიტიკურ მდგომარეობისა. ამისთვის საჭირო იქნება ამ წერილში ნაწილობრივი განმეორება გევრ იმ მასალისა, რომელთაც გაკვრით ეხებოდნენ წინა წერილები.

დღეს მსოფლიოს პოლიტიკური მოვლენები ვითარდებიან კრემლის მთავრობის ინი- ციატივით და გეგმით. კრემლი აწარმოვებს უაღრეს ავრცხიულ მოქმედებას, ძველ რუსულ ეროვნულ ხაზით და ძველ ცრადიციულ ეროვნულ მეთოდებით, რომელთაც დახვლეთ- მა სახელად " ცივი ომი " უწოდა.

მსოფლიოს თავისუფალ ნაწილის სახელმწიფოთა ოფიციალურ წრეებში გაბატონე - ბულია ის აზრი, რომ ბრძოლა სწარმოობს მხოლოდ კომუნისტურ იდეოლოგიასთან. ამ

აზრის მოზიარე ელემენტებისათვის მოჩინააღმდეგე არხებობს მხოლოდ 1917 წლის ოქტომბრიდან და ამ მოჩინააღმდეგის მიზნებს და მოქმედების სახეს უქვემდებარებენ მარქსიზმ-ლენინიზმის თეორიას. მათ შეხედულობით მდინარე ეღბაზედ გვანან მხოლოდ ორიოდე წომი მარქსიზმ-ლენინიზმის მცნებისა და ამ მცნების ფანატიკოსი ხელმძღვანელნი რუსეთს იც - ნობენ მხოლოდ იმ ოფიციალურ კომუნიკაციების და პროპაგანდის მასალებიდან, რომელსაც წითელი მოსკოვი თითონ აწვდიდა უხვად დასავლეთს, ე.ი. დასავლეთი იცნობს საბჭოთა იმპერიას იმ სახით, როგორც თითონ მოსკოვი უხატავდა ამ სახეს და როგორც მას სურს, რომ მას დასავლეთი იცნობდეს.

ეს არ არის რუსეთის ნამდვილი ცნობა. ეს არ არის ის სახე რუსეთისა, რომელსაც იცნობენ დაპყრობილი ერები, რამოდენიმე საუკუნიან ბრძოლის განმავლობიდან. ეს არ არის სახე ჩვენ ძველ დამპყრობელისა, რომელიც დღესაც გვებრძვის, ჩვენთვის კარგად ცნობილ, ძველ მიზნით და ძველ მეთოდებით.

ვისაც სჭირია რუსეთის ნამდვილი ცნობა, როგორც დღევანდელ აქტიურ მოპირდაპირესი, მან უნდა შეისწავლოს ამ ერის სრული პოლიტიკური და სამხედრო ისტორია, დღიდან მის ჩამოყალიბებისა, როგორც ოფიციალურ სახელმწიფოსი. უამისოდ შეუძლებელია სრული გაგება და საღი შეფასება დღეს არსებულ საერთაშორისო მდგომარეობისა და იმ მოქმედებისა, რომელსაც აწარმოებს დღეს კრემლის მთავრობა. ამ მიზნით გადუშლით მკითხველს მხოლოდ რამოდენიმე ფურცელს რუსეთის ისტორიისა.

როგორც ხანა, რომელშიც ზუსტად ჩამოყალიბდა სახე რუსეთის სახელმწიფოებრივ არსებობის ყოველ დარგის და მის პოლიტიკურ ტრადიციებისა, უნდა მივიღოთ მეფობა იოანე მეოთხე, მრისხანესი /1533 - 1584/.

იოანე მრისხანე პირველი ეკურთხა ოფიციალურად როგორც მეფე რუსეთისა და, როგორც თვითმპყრობელ მმართველმა, შეუქმნა რუსეთს სანიმუშო სახე მის ტრადიციულ დიქტატორულ მმართველისა. ეს სახე რუსეთის თვითმპყრობელ დიქტატორისა დღემდის უცვლელად მეფობს კრემლის კედლებში.

იოანე მრისხანემ თავის მეფობის საძირკველი დაამყარა საგანგებო პოლიციურ აპარატზედ, რომელიც უშუალოდ ექვემდებარებოდა მხოლოდ პირადათ მას, სახელათ დაარქო " ოპრიჩნინა ". იგი უმთავრესად შეზდგებოდა საზოგადოების ნაძირალებიდან. მათი საგანგებო ნიშანი იყო უნაგირზედ მიკრობილი ცოცხი და ძაღლის თავი. არცერთ პიროვნებას და არცერთ სახელმწიფო დაწესებულებას არ იცავდა არავითარი უფლება ამ ბრბოს უღირსობის მძვინვარებისაგან.

ეს სახელმწიფო აპარატი დაარსებული იქმნა 1565 წელს და იგი იქცა რუსეთის ცხოვრების ურყევ და უცვლელ ტრადიციულ ორგანოთ. იგი არსებობს დღემდის; მისი დანიშნულება და ორგანიზაციის პრინციპები დღემდის უცვლელად არიან დაცული, შეიცვალა მხოლოდ მისი ცანისხამოხი, ნიშნების სახე [ფორმა], შეიარაღება და სახელი. მის ხხვა და ხხვა დროის სახელმა გაიარა შემდეგი ევოლიუაცია: იოანე მრისხანის დროს ერქო " ოპრიჩნინა"; რომანოვების მეფობის დროს "პრიკაზ ცაინიხ დელ ", "ყანდარმერია", "ოხრანა". კომუნისტურ მართველობის დროს:" ჩკ," " გპუ ", " ნკვდ ", " კგბ ". მაგრამ ამ სახელების შინაარსი და დანიშნულება დღემდის უცვლელი და ერთი და იგივე დარჩა [1565 წლიდან 1971 წლამდის 406 წელი !].

იოანე მრისხანეს მეფობაშივე ჩამოყალიბდა ძირითადი სახე, დებულებანი და მიმართულებანი რუსეთის აგრესიულ დამპყრობელ პოლიტიკისა.

რასაკვირველია, ყველა ამ დებულებათა ჩამოყალიბება არ წარმოადგენს იოანე მრისხანის პირად ქმნილებას და გამოგონებას. მართველობის ყველა ეს დებულებანი უკვე ტრადიციულად არსებობდნენ ამ ერის ბუნებაში და პოლიტიკურ ვითაობაში, მაგრამ, შინაგან ცხოვრების მკვეთრ პოლიტიკურ აპარატის სახით და სახელმწიფოს მუდმივ აგრესიულ მოქმედების დებულებათა საბოლოვო და ოფიციალური ჩამოყალიბება მოხდა ამ პიროვნების გაგონობის დროს.

ამ პიროვნების მეფობის ხანაში, ევროპის აღმოსავლეთ კიდეებზედ, სრულდებოდა საერთაშორისო ძალების ძირითადი გადაჯგუფება. შეკრებოდა მონგოლების მძიერების აჩრდილი და ამით თავდებოდა ისტორიის ერთი მკვეთრად ჩამოყალიბებული ხანა; იშლებოდა მსოფლიოს ისტორიის სრულიად ახალი ფურცელი, რომელიც დღეს უშუალოდ ეხება ჩვენ თაობის ცხოვრებას.

დიდან მონგოლების პირველ შემოსევისა /1223 / რუსეთის მთავარ საფრთხეს და მის უბედურობას წარმოადგენდნენ მისი აღმოსავლეთი საზღვრები, სახელდობრ ვოლგა - ურალის შუამდებარე სივრცე. აქ იყო ოქროს ურდო, რომელიც 240 წელი უშუალოდ გაგონობდა რუსეთზედ. ამ ხანაში რუსეთს არ ჰქონდა არავითარი გასაქანი დამოუკიდებელ საგარეო პოლიტიკის წარმოებაში.

მეთოთხმეტე საუკუნის სამოციან წლებში დაიწყო ოქროს ურდოს დაკნინება. ჯერ მაგრად დაასუსტა იგი ხანრძლივ შინაურ ბრძოლამ ტახტის პრეტენდენტების შორის [1359 - 1380]. შემდეგ თემურლანგის შემოხევამ მიწასთან გაასწორა მთელი ოქროს ურდო [1395], რის შემდეგაც ოქროს ურდომ ვეღარ მიაღწია თავის ძველ ძლიერებას და პოლიტიკურ მნიშვნელობას. 1427 წელს მას გამოეყო ყირიმის სახანო და 1437 წელს დაარსდა ყაზანის სახანო.

ყაზანის სახანო რუსეთისათვის წარმოადგენდა ოქროს ურდოს საშინელების მკრთალ, მაგრამ უშუალო აჩრდილს. მართალია, ყაზანის ძალა ვერ შეედრებოდა ოქროს ურდოს ძველ ძლიერებას, მაგრამ ყაზანი უშუალო ახლო მანძილიდან ემუქრებოდა რუსეთის სახიცოცხლო ცენტრებს. სანამ აღმოსავლეთით არსებობდა ეს საფრთხე, რუსეთს არ ჰქონდა არავითარი საშუალება, თავისი აგრესიული წნევა ხისტემატიური სახით მიემართა რომელიმე მიმართულებით.

იოანე მრისხანემ ყაზანის სახანო დაიპყრო 1552 წ. ამით რუსეთისათვის სამუდამოდ მოისპო ყოველივე საფრთხე აღმოსავლეთის მხრიდან. პირიქით, რუსეთისათვის აღმოსავლეთი შეიქმნა მკვიდრად უზრუნველყოფილ ბურგათ, რომელიც მძლავრად ამაგრებდა რუსეთის სტრატეგიულ პოზიციას. ამის შემდეგ აღმოსავლეთის განუსაზღვრელ ცარიელ სივრცის დასაპყრობად რუსეთს სრულებითაც არა სჭიროდა ხისტემატიურ ომების წარმოება და დიდი ძალების ხმარება. ამ სივრცის დასაპყრობათ საკმარისი აღმოჩნდა კერძო პატარა ჯგუფების ავანტურისტული ინიციატივა.

ამგვარად, ყველაზედ სახიფათო და საშიში მხარე რუსეთის საზღვრებისა [აღმოსავლეთის საზღვარი], იქცა რუსეთის ბურგის სრულ გამაგრებათ და მკვიდრ უზრუნველყოფად. ამ მიმართულებიდან, რამოდენიმე ათასეულ კილომეტრის მანძილზედ, სრულიად შეუძლებელი იყო რამე ხერიოზულ მოწინააღმდეგის გამოჩენა, რომ ხერიოზულ თავდაცვის წარმოება მაინც შეხძლებიყო.

ყაზანის დაპყრობამ გაუნთავისუფლა რუსეთს ხელები და მისცა მას საშუალება, რომ თავის ძალება გამოეყენებინა სხვა მიმართულებებით. რუსეთმა ეს გარემოება გამოიყენა მაქსიმალურად და ამოხწურა სრულ შემძლებლობის საზღვრამდე. იგი ჩავარდა დაპყრობათა ისტერიაში. რუსეთის აგრესია მიიღვოდა შეუჩერებლივ ყველა მიმართულებით ე.ი. დასავლეთისკენ, სამხრეთისკენ და აღმოსავლეთისკენ. ყველაზედ დიდი წინააღმდეგობა ხვდებოდა მას დასავლეთიდან, უფრო ნაკლები სამხრეთიდან და თითქმის არავითარი წინააღმდეგობა აღმოსავლეთიდან.

რუსეთის ბრძის არაჩვეულებრივ სიჩქარეს ავტორიტეტიული სტატისტიკური ცნობები შემდეგი სახით აღნიშნავენ:

- ინოროდეცი თავის ნამუშევარში ამტკიცებს, რომ რუსეთის იმპერიის სივრცე 1500 წლიდან 1900 წლამდე, როდესაც რუსეთის სივრცე 22,245 მილიონ კვადრატულ კილომეტრს ითვლიდა, ყოველ დღეში საშუალოდ იმატებდა 130 კვადრატულ კილომეტრს.[1]
- გერმანული სტატისტიკური ცნობები აღნიშნავენ,[2] რომ 1676 წლიდან [მეფე ალექსი მიხეილის ძის გარდაცვალებიდან] 1876 წლამდის, რუსეთი საშუალოდ იმატებდა დღეში 90 კვადრატულ კილომეტრს. [დაჩვრილებითი სტატისტიკა რუსეთის ტერიტორიის და მოსახლეობის ბრძის იხილეთ ამ წერილის ავტორის წიგნში: "საბჭოთა სიძლიერე და უძლურება", გამოცემული ინგლისურ ენაზედ.]

ეს იდეალურად ხელსაყრელი პოლიტიკური მდგომარეობა რუსეთისა, რომელიც მას აძლევდა შეუზღუდავ საშუალებას აგრესიულ დამპყრობელ პოლიტიკის წარმოებისა, როდესაც მისი საკუთარი უშველებელი სივრცეები მტრებისთვის მიუწდომელნი იყვნენ და წარმოადგენდნენ დიდ სამხედრო ღირებულების ელემენტს, როდესაც მას არავითარი ბრუნვა არა ხჭირდა თავის აღმოსავლეთ საზღვრებზედ და ბურგზედ, გაგრძელდა ხრული 400 წელი, 1552 წლიდან 1956 წლამდის.

1956 წელს მკვეთრად გადიკვეთა რუსეთის შეუზღუდავ აგრესიობის იდეალურად ხელსაყრელი ხანა და ძირითადათ შეიცვალა მისი პოლიტიკური მდგომარეობა მსოფლიოს ხარბიელზედ. რა მნიშვნელობას მიაღწია ამ იმპერიამ თავის განვითარების უმაღლეს წერტილში და რა პროცესში იმყოფება მისი დღევანდელი ვითარება ? აი ეს საკითხი ბდგას დღეს მსოფლიოს წინაშე.

მაგრამ, სანამ ამ საკნის განხილვას შეუდგებოდეთ, საჭიროა შევეხოთ ერთ ფრიად დამახასიათებელ მოვლენას. იოანე მრისხანეს მეფობის დროშივე ჩამოყალიბდა მის პოლიტიკური მანევრი, რომელიც შემდეგში იქცა რუსეთის მოქმედების რჩეულ ეროვნულ სახეთ, რომელსაც დღეს "ცივი ომი" ჰქვიან და, რომელიც დასავლეთს დააწყდა თავზედ, როგორც ხრულიად მოულოდნელი და ახალი სახე აგრესიულ შეცვლისა

---

1). Inorodetz, " La Russie et les Peuples Allogènes ", Bern 1918.

2). " Völker, Volksgruppen und Volksstämme auf dem ehemaligen Gebiet der UdSSR " bearbeitet von Dr. Gerhard Teich und Dr. Heinz Rubel.

ყაზანის საბოლოო სამხედრო დაპყრობა მოხკოვმა მოამზადა დიდი სიფაქიზით განსაკუთრებულ პოლიტიკურ მოქმედებით. ამ პოლიტიკურ მოქმედებას მოხკოვი აწარმოებდა, ქალაქ ყაზანის კედლების აფეთქების, ჯერ კიდევ რამდენიმე ათეული წლის, წინ.

1519 წელს მოხკოვმა გამოიყენა ყაზანის ხანგრძლივი შინაგანი ბრძოლა და, სამხედრო ძალების დახმარებით, ყაზანის ტახტზედ აიყვანა თავის საკუთარი კანდიდატი /"ხტავლენნიკ"-ი / შახ ალი / რუხულ წყაროებით შიგ ალი /. 1521 წ. ყაზანმა ჩამოაგდო ტახტიდან ეს რუხების აგენტი. 1551 წ. შახ ალი ახალად ავიდა ყაზანის ტახტზედ მოხკოვის ჯარის დახმარებით.

ამ ხანგრძლივ შინაგან ბრძოლამ, რომელსაც მოხკოვი ხელოვნურად ჰქმნიდა და აარჩევდა, იხე დაახუსტა ყაზანის სახელმწიფო და იხეთ მდგომარეობამდის მიიყვანა იგი, რომ მას მხოლოდ ქალაქ ყაზანის კედლების ემბლემატიური დაცვაღა შეეძლო. მოხკოვის პოლიტიკურ ინტრიგებმა ჯერ კიდევ ფორმალურ დაპყრობის წინ მოუხვეს ყაზანის სახელმწიფოს ყოველი სამუალებანი მიზანშეწონილი თავდაცვისა. რასაკვირველია, ყაზანის შინაგან საქმეებში მოხკოვი ერეოდა, ვითომ და, თვით ყაზანის პოლიტიკოსების თხოვნაზედ. საჭიროა ეს შაბლონი კარგათ იყოს დახსომებული. ბოლოს ბოლოს 1552 წ. ექვსი კვირის სააღყო ბლოკადის შემდეგ რუხებმა ააფეთქეს ქალაქის კედლები და აიპყრეს იგი.

ეს არის პირველი გადალახვა რუხეთის მიერ თავის ეთნოგრაფიულ საზღვრებისა და პირველი აგრესიული ნაბიჯი დამთავრებული სრულ დაპყრობით, რომელშიც მთლიანად იქმნა გატარებული და მკვეთრად ჩამოყალიბებული რუხეთის სტილის დაპყრობის სრული სქემა.

ე.ი. დაპყრობის პროცესის პირველ და მთავარ სტადიას წარმოადგენს ამორჩეულ მსხვერპლის შინაგან სახელმწიფოებრივ ცხოვრების ხისტემატიური ნგრევა. რუხეთი ერევა მხვერპლის შინაგან ცხოვრებაში; უჭერს მხარს ერთ ერთ პოლიტიკურ მიმართულებას. ხანდისხან, მდგომარეობის გახართულებლათ, ეხმარება და აქეზებს ორ მოწინააღმდეგე ჯგუფს ერთდროულად. რუხეთი ერევა მსხვერპლის შინაგან საქმეებში, მუდამ და ყოველ გამონაკლისის გარეშე, ვინმეს თხოვნის და მიპატიჟების ნიადაგზედ. დაპყრობის ეს სტადია არის გრძელი და რუხეთის მიერ წარმოებული და მომზადებული დიდი სიფაქიზით. ამ სტადიამ, დახაპყრობათ განწესებული სახელმწიფო, უნდა მიიყვანოს სრულ შინაგან დანგრევამდის და პოლიტიკურ უძლურებამდის.

მხოლოდ მაშინ, როდესაც მხხვერპლი მიყვანილია სრულ უძლურებამდის, რუსეთი აცარებს უკვე უმნიშვნელო ფაქტიურ დაპყრობის ცერემონიალს. ამ მეორე ხარისხოვან ემბლემატიურ როლს ასრულებენ მოსკოვის შეიარაღებული ძალები.

დაპყრობის ამ პროცესს, როგორც იოანნე მრისხანეს ხანის ყველა სხვა პოლიტიკურ დებულებებს, კრემლის ყოველი მორიგე მფლობელნი იცავენ სრულიად უცვლელად და დიდის სიფაქიზით თვით დღევანდელ დღემდის.

როდესაც 1945 წლის შემდეგ, იოანნე მრისხანის ეს ძველი მანევრი, მოსკოვმა აამუშავა დასავლეთის წინააღმდეგ, დასავლეთს ეს დააცყდა თავზედ, როგორც სრული მოულოდნელობა და როგორც ახალი, ყოვლად უცნობი მოვლენა. დღეს ამ მანევრს დასავლეთის პოლიტიკურ ლექსიკონში " ცივი ომი " ჰქვიან და ცნობილია, როგორც ნაწილი " ფსიქოლოგიურ ომისა ", რომელშიც ჯერჯერობით დასავლეთი მარცხდება.

იოანნე მრისხანის ამ ძველი, ოთხას წლიან უცვლელ მანევრით, მეორე მსოფლიო ომის შემდეგ, რუსეთმა მიაღწია მთელ თავის ისტორიის უმაღლეს წერტილს, თავის პოლიტიკურ ძლიერებისა.

რა პოლიტიკური ევოლუცია გაიარა საბჭოთა კავშირმა საერთაშორისო ხარისხზედ, მეორე მსოფლიო ომის შემდეგ?

მეორე მსოფლიო ომის შემდეგ ბავი დამყარებული იქმნა ე.წ. ორ ზეძლიერებათა ხისტემაზედ, ე.ი. დამყარებული იქმნა შეერთებულ შტატების და რუსეთის ჰეგემონია მთელ მსოფლიოზედ. მაგრამ ამ ორ ზეძლიერებათა შორის ვერ დამყარდა ვერც ღიაღური თანამუშაობა და ვერც ძალთა წონასწორობა.

ბავის პირველ წლებში შეერთებულ შტატების სამხედრო ძლიერება ბევრად აღემატებოდა საბჭოთა კავშირის შემძლებლობას. შეერთებულ შტატებს ჰქონდათ ატომის იარაღის სრული ფაქტიური მონოპოლი და სრული ტეხნიკური და ეკონომიური უპირატესობა რუსეთზედ, მაგრამ, ეს პოლიტიკური მდგომარეობა არ გაგრძელდა დიდ ხანს.

უკვე ბავის პირველ წლებშივე გამოირკვა, რომ მოსკოვი თავის თავს ხთვლის სრულ განუკითხავ და სამუდამო ბატონ-პატრონათ ყველა იმ ტერიტორიისა, რომელზედაც

შემთხვევით დაწდგა ფეხი საბჭოთა ჯარის კაცმა.

ამავე დროს დახავლეთ ევროპაში დაიწყო ძველ დიდ იმპერიების დაშლის პროცესი. ეს მოვლენა თავისთავად ამაგრებდა საბჭოთა კავშირის პოზიციას საერთაშორისო ხარვიელზედ.

ამ მოვლენებთან ერთდროულათ შორეულ აღმოსავლეთში მოხდა ცვლილება, რომელმაც რუსეთის პოლიტიკური ხიძლიერე მიიყვანა, ისტორიისთვის უცნობ, სიმაღლემდის: ჩინეთში გათავდა შინაგანი ბრძოლა და სამოქალაქო ომი, რომელიც გრძელდებოდა რამოდენიმე ათეული წელი და ამ სახელმწიფოს ხელოვნურად შეყოფდა რამოდენიმე, ერთიმეორის წინააღმდეგ მებრძოლ, ნაწილათ. ჩინეთი გაერთიანდა კომუნისტურ ხელის უფლების ქვეშ.

ამ ხანაში, მთელ დედამიწის ბურგზედ, ყოველი კომუნისტური პარტია თავისთვის სავალდებულოდ სთვლიდა მხოლოდ კრემლის ახსნა-განმარტებას მარქსიზმ-ლენინიზმის დოგმატიკისა და კრემლის ყოველივე კარნახს ყოველ ადგილობრივ მოქმედებაში. ესეთ პირობებში ჩინეთი ავტომატიურად აღმოჩნდა რუსეთის პროტექტორატის ხელქვეით ვახალურ ქვეყნის მდგომარეობაში, ამ სიტყვის მთელ პოლიტიკურ მნიშვნელობით.

მაღე რუსეთმა შეიძინა ატომის იარაღის პროდუქციის საშუალებაც და ამით მოიხპო შეერთებულ შტატების მთავარი ტეხნიკური უპირატესობა.

მოსკოვის იმპერიის სამფლობელო, ამ ხანაში, ფაქტიურად გადიჭიმა ჩინეთის აღმოსავლეთ და სამხრეთ საზღვრებიდან მდინარე ელბის ნაპირებამდის. ევრ-აზიის კონტინენტის მეტი ნაწილი და კაცობრიობის ცოცხალ ძალების უდიდესი აუზი რუსეთის ხელქვეით აღმოჩნდნენ. როგორც სივრცით, იხე მოსახლეობის რიცხვით, კაცობრიობის ისტორიაში ეს იყო უმაგალითო მიღწევა. ამ პირობებში, რუსეთის მოსაზღვრე ნაწილების საგუშაგოებს მდინარე ელბის ნაპირებზედ, სულ სხვა მნიშვნელობა ჰქონდათ ვიდრე დღეს. ამ დროს მთელი დასავლეთი უკვე რუსეთის ცივი ომის სამხერაცით მაგიდაზედ იმყოფებოდა.

ეს იყო უმაღლესი წერტილი მოსკოვის იმპერიის პოლიტიკურ ძლიერებისა. ამ სახით გადასცა თავის მემკვიდრეებს ეს სახელმწიფო, კრემლის მეორე წითელ თვითმპრობელმა.

დახავლეთისთვის "ცივი ომი" აღმოჩნდა ყოვლად მოულოდნელ და უცნობ სახეთ პოლიტიკურ მოქმედებისა. დახავლეთმა ვერ მოახერხა ვერავითართანასწორ საჭინააღმდეგო იდეოლოგიის ჩამოყალიბება. მოვლენები ვითარდებოდნენ მხოლოდ კრემლის ინიციატივით და მისი სურვილის ხაბით. დახავლეთთან ბრძოლა მოსკოვმა მკვიდრათ დააყენა შინაგან კლასხობრივ ბრძოლის ღიანაგზედ და ბრძოლას ჩამოაშორა ყოველივე ელემენტები სახელმწიფოებრივ და ეროვნულ ჩინააღმდეგობისა.

დრო თითქოს მხოლოდ მოსკოვისთვის მუშაობდა. მას მხოლოდ ნერვების ხილინჯე სჭიროდა. ეს მდგომარეობა კრემლის მორიგე თვითმპყრობელმა დაახასიათა მდაბიო და ცინიკური ენით: " ჩვენ დაგმარხავთ თქვენ!" გარეგნულად იმ ჭუთებში თითქმის ჰქონდა კიდევაც დახაბუთებული ნიადაგი, რომ მას ეს ეთქვა. მაგრამ, ისტორიის ვითარებამ ცხად ჰყო, რომ ამ აზრის გამოთქმის ჭუთებში, მას უკვე გადალახული ჰქონდა თავის იმპერიის ბოლოს დახაჭყისის ჭერცილი.

როგორც უკვე აღნიშნული იქმნა, მოსკოვის იმპერიამ თავის ძლიერების უმაღლესი ჭერტილი გაიარა 1956 ჭელს და აჩქარებული სისჭრაეით დეეშო ქვეით. რა მოხდა ამ ჭელს, ეს სრულიად გარკვეულად არის აჭერილი ამ გამოცემის რვეულებში 4,5, და 6 ნომრებში. დღეს საჭიროა განვიხილოთ მხოლოდ შედეგები ამ მოვლენების და მათი მიმდინარე განვითარება.

კომუნისტური ჩინეთი, იხევე როგორც თვით რუსეთის კომუნიზმი, დადგა სრულ საკუთარ ეროვნულ ხაბზედ. ჩინეთის მდგომარეობა შემდეგია: ჩინეთი მოსახლეობის რიცხვი უკვე აღჭევს 800.000.000. ჭლიურათ მას ემატება დაახლოვებით 15 მილიონი ახალ მოსახლეობისა. ამ ერს უკვე აკლდება სასუნთქი სივრცე. ამავე დროს მის ჩრდილოეთით არსებობს სრულიად ცარიელი ციმბირი თავის მიუჭდომელი სივრცეებით და სიმდიდრით.

ეს ბუნების უბრალო ჭესია, რომ ორთქლის ეხეთი ჭნევით დატვირთულ ქვაბმა, როგორც ჩინეთი, რომლის გვერდითაც იმყოფება იხეთი სიცარიელე როგორც ციმბირი, უეკველად უნდა იფეთქოს. ამ პირობებში არავითარი მნიშვნელობა არა აქვს სახელმწიფოს შინაგან ჭყობილების თეორიას, როგორც მაგალითად, მარქსიზმ-ლენინიზმის კომუნისტურ პრინციპებს, თუ კაპიტალისტურ ჭყობილების დებულებებს.

ჩინეთის და რუსეთის შეხლა დაიჭყო იმ დროს, როდესაც ჩინეთის სათავეში იმყოფება კომუნისტური მთავრობა. ეს ფრიად საინტერესო და დამახასიათებელი მოვლენაა. ე.ი. გაერთიანდა თუ არა ჩინეთი და დაღგა საკუთარ ფეხზედ, მაშინვე დაინახა, რომ შეუძლებელია მის ეროვნულ ინტერესების შეგუება რუსეთის ეროვნულ

აგრესიულ პოლიტიკურ მოქმედებასთან. ეს ხდება ჩინეთის კომუნისტურ მთავრობის დროს. თუ ეს კომუნისტური მთავრობა ეხე მაგრა ბდგას თავის ეროვნულ ჩინურ ხაბბედ, მაშ რა გეზს აიღებს ჩინეთი, თუ მის სათავეში აღმოჩნდა რომელიმე მემარჯვენე მთავრობა?

ეს ფაქტი ნათლად გვიჩვენებს, რომ ეს არ არის რამე თეორიის ახსნა-განმარტების განსხვავება, არამედ ეს არის სამუდამო შეხლა ორ დიდ სახელმწიფოთა სასიცოცხლო ინტერესებისა, რომლის მორიგებაც რამე კომპრომისით ყოვლად შეუძლებელია. რასაკვირველია დროებითი თანამოქმედება რამე დაბალ ხარისხოვან ეკონომიკურ საფეხურზედ მუდამ შესაძლებელია ამ სახელმწიფოთა შორის, მაგრამ, მკვიდრ საძირკველზედ დამყარებული ხანგრძლივი მორიგება მათ შორის ყოვლად შეუძლებელია.

დღეს რუსეთისათვის ძალიან ხელსაყრელი და სასურველი იქნებოდა, რომ ჩინეთის სათავეში რამე უკიდურესი მემარჯვენე მთავრობა იმყოფებოდეს. მაშინ მოსკოვი ჩინეთის წინააღმდეგ გააჩაღებდა "ცივ ომს" და კომუნისტურ პროპაგანდას. ამ მდგომარეობაში რუსეთს, თეორიულად მაინც ექნებოდა იმედი, რომ თუ ჩინეთში მოახდენდა კომუნისტურ გადატრიალებას და მის სათავეში დაუყენებდა კომუნისტურ მთავრობას, ამ წითელ მთავრობას უეჭველად მოურიგდებოდა. დღეს რუსეთისათვის ეს იმედი სულ მთლად მოსპობილია. რუსეთის ოთხას წლიანი ცრადიციის "ცივი ომი" დღეს სრულიად უძლურია კომუნისტურ ჩინეთთან ბრძოლაში.

ამით დაიწყო სრულიად ახალი ხანა მოსკოვის იმპერიის ოთხას წლიან ისტორიაში. მოსკოვი თავის ისტორიაში პირველად შეეჯახა თავის აღმოსავლეთ კიდეებზედ მძლავრ აგრესიულ ძალიერებას დიდ რიცხობლივ უპირატესობით, რომლის ტექნიკური შემძლებლობა იბრდება დიდი სიჩქარით და ამავე დროს არ არის გრძნობიარე მოპირდაპირის ტექნიკურ უპირატესობაბედ.

ამით რუსეთს თავს დააცყდა სრულიად ახალი, ყველაზედ მძლავრი და ბნელი ომის ახპარები, სწორედ იმ მიართულებიდან, რომლიდანაც არ მოელოდა არავითარ ხერიოზულ საფრთხეს და თავს სრულიად უზრუნველყოფილად სთვლიდა.

ამავე დროს თავის დასავლეთ საზღვრებზედ რუსეთი განიცდის თავის ისტორიის ყველაზედ მწვავე მომენტს - რუსეთის პიკეტებს მდინარე ელბის ნაპირებზედ ევროპა მოითმენს მხოლოდ და მხოლოდ პირველ ხელსაყრელ მოვლენამდის.

უფრო ცუდ და მწვავე მდგომარეობაში იმყოფება რუსეთის შინაგანი მდგომა-

რეობა დაპყრობილ ერების მიმართ. 1956 და 1968 წლების ხიხხლში ჩაღრჩობილ აჯანყებების ჭრილობები ჯერ კიდევ ღია იარებს წარმოადგენ დაპყრობილ ერებისათვის. და ამ ერების პოლიტიკური მდგომარეობა არას დროს არ ყოფილა ეხეთ ერთდრულ აფეთქების განწყობილებაში, როგორც დღეს.

ეხეთ პოლიტიკურ და სამხედრო მდგომარეობაში იმყოფება დღეს მოსკოვის იმპერია და მხოლოდ ამ პოლიტიკურ ჩარჩოებში შეიძლება განხილვა ამ სახელმწიფოს თავდაცვის ან შესაძლებელ აგრესიულ პოლიტიკის განხილვა და შესწავლა.

სანამ შეუდგებოდეთ რუსეთის დღევანდელ სამხედრო მდგომარეობის განხილვას, აუცილებელია, რომ ერთხელ კიდევ გადავხედოთ ამ სახელმწიფოს სამხედრო განვითარების ისტორიას.

400 წლის განმავლობაში რუსეთი იზრდებოდა არაჩვეულებრივ სიჩქარით მხოლოდ იმიტომ, რომ მას აღმოსავლეთიდან ბურგი სრულიად უზრუნველყოფილი და გამაგრებული ჰქონდა. სამხედრო თვალსაზრისით აღმოსავლეთ საზღვრების საკითხი არ არსებობდა მოსკოვისთვის. ამ სახელმწიფოს ჰქონდა მხოლოდ ერთი ასპარები ომისა - დასავლეთის ასპარები.

მართალია დასავლეთის საზღვრების გარდა რუსეთს ჰქონდა სამხრეთის აქტიური მიმართულებაც, რომელიც თითქმის სრულიად დამოუკიდებელ ომის ნაკვთს წარმოადგენდა, მაგრამ ეს მიმართულება უმაღლეს სტრატეგიულ საფეხურზედ უშუალოდ უერთდებოდა დასავლეთის მოქმედებებს და მასთან ერთად ჰქმნიდა ომის ერთ ასპარეზს.

ამ საუცხოვო ხელსაყრელ პირობებმა მისცეს რუსეთს საშუალება მის სწრაფ და თითქმის განუსაზღვრელ გაზრდისა.

რუსეთის ტერიტორიის მიუწდომელი სიდიდე და მისი ბავის განსაკუთრებული თვისებანი, წარმოადგენდნენ მკვეთრად ჩამოყალიბებულ სამხედრო ელემენტებს, რომელნიც, ამ ტერიტორიაზედ წარმოებულ ყოველ სამხედრო მოქმედებას, უკარნახებდნენ მოქმედებათა თავის განსაკუთრებულ სახეს. ამ სივრცის ეს თვისებანი წარმოადგენდნენ მოსკოვის იმპერიის ერთ-ერთ პასიურ, მაგრამ ძალიან დიდ ღირებულების სამხედრო ელემენტებს.

ტერიტორიის განუსაზღვრელი სივრცეები რუსეთს აძლევდნენ საშუალებას, რომ

ყოველთვის ეცილებინა თავიდან ისეთი ბრძოლა, რომელიც ეწყობოდა მისთვის არახახურველ პირობებში. ესეთ ბრძოლის თავიდან ასაცდენათ საკმარისი იყო უკან დახევა და ტერიტორიის ნაწილობრივი დათმობა დროებით. ამ მანევრით რუსეთს მუდამ შეეძლო ომის გაგრძელება რამდენი ხანიც მას ხურდა და მტერი ისე დეეშორებინა თავის ხაომარ ბაზებიდან, რომ მას ვეღარ შეხძლებიყო სამხედრო მოქმედებათა წარმოება.

ამავე დროს რუსეთის ჰავა თავისი გრძელ და ცივ ზამთრებით, გაზაფხულის წყალდიდობით და შემოდგომის და გაზაფხულის ხანგრძლივი ჭყაპებით, წლის უმეტეს ნაწილში შეუძლებელ ხდიდნენ აქტიურ და ჩქარ მოძრაობითი სამხედრო მოქმედებებს.

ამ თვისებათა სამხედრო ღირებულება კარგათ ეხმოდათ თვით რუსეთის ხარდობას და მის უშუალო მეზობელ სახელმწიფოთა მხედრობას. მაგალითად: 1812 წლის რუსეთის სამამულიშვილო ომის გეგმა შედგენილი იყო არა რუსეთის ხარდობის მიერ, არამედ იგი შეხთავაზა რუსეთს პრუსიის გენერალ ჰჰუღმა. იგი იყო ფრიდრიხ დიდის შტაბის ოფიცერი და რუსეთის სამსახურში შევიდა 1806 წელს.

მოხკოვის იმპერიის ტერიტორიის ამ თვისებათა მთელი სამხედრო ღირებულობა მუშაობდა მხოლოდ და მხოლოდ რუსეთის სახარგებლოთ და მუდამ შემომხევ ძალების წინააღმდეგ. ეს მდგომარეობა გაგრძელდა მეცხრამეტე საუკუნის შუა წლებამდის, სანამ ომის მანქანას წარმოადგენდა შედარებით პატარა პროფესიონალური ჯარი. ე.ი. ბუნების ეს ხელსაყრელი პირობები რუსეთისთვის მუშაობდნენ, სანამ რუსეთი იძულებული იყო, რომ შემოელო საყოველთავო სამხედრო ბეგარა, ისე, როგორც ეს მიიღეს ევროპის კონტინენტის დანარჩენ დიდ სახელმწიფოებმა.

როგორც ეს აღნიშნული იყო წინა წერილებში, საყოველთავო სამხედრო ბეგარა რუსეთმა მიიღო 1874 წლის 1 იანვარს. ამ რეფორმის მიღებით ევროპის სახელმწიფოთა შეიარაღებულ ძალების რიცხობრივ შემადგენლობამ ძალიან მაღლა აიწია და მიაღწია აქამდის უცნობ დონეს. თვით რუსეთმა, თავის რეგულირულ სამსახურის და მის გაწვრთვნილ თადარიგის /რეზერვის/ რიცხვით, მსოფლიოში დიდი ხნით დაიკავა პირველი ადგილი.

ამ სამხედრო რეფორმასთან ერთად დაიბადა საკითხი ამდიდ ძალების ხერხით მობილიზაციისა და მათი ჩქარი მიყვანა და დაჯგუფება ვანშრახულ ომის საზრძოლო ახპარეზედ ე.ი. მობილიზაციის და კონცენტრაციის ჩქარი გატარების საკითხი. პირველ რიგში ეს შეიქმნა გზათა ქსელის ვარგისობის საკითხად, რომ მას შეხძლებიყო მასხიერ ტრანსპორტების გაძღოლა.

/ აქ უნდა აღვნიშნოთ ხაგვახმით, რომ იმ ქვეყნებში, სადაც არ არსებობს საყოველთაო სამხედრო ვალდებულება, ხაზოგადოებას არა აქვს წარმოდგენა, თუ რას ნიშნავს ჯარის მობილიზაცია და კონცენტრაცია იმ ქვეყნებში, რომელშიც არსებობს საყოველთაო სამხედრო ვალდებულების წესი, როდა ეხეთ სახელმწიფოს მოჭირნაყმდეგე ზღვას იქავე, ხმელეთის საზღვრის მეორე მხარეზედ და აქვს ეხეთივე სამხედრო ორგანიზაცია./

დღიდან სამხედრო რეფორმის მიღებისა, რუხეთის ტერიტორიის ხსნებულ განსაკუთრებულ თვისებებმა, რომელნიც აქამდის მხოლოდ და მხოლოდ რუხეთის სახარგებლოთ მუშაობდნენ, ნელ-ნელა იჩინეს თავიანთი უარყოფითი თვისებანი და შებრუნდნენ სწორედ რუხეთის წინააღმდეგ. ტექნიკის განვითარებასთან ერთად, რუხეთისათვის მავნე ბუნების ამ თვისებათა გავლენა თანდათან იზრდება და ძლიერდება.

ყველასათვის კარგათ არის ცნობილი, რომ სამხედრო მოქმედებებისთვის გზათა ქსელს მუდამ პირველ ხარისხოვანი და გარდამწყვეტი მნიშვნელობა ჰქონდათ. 1825 წ. ინგლისში აშენებული იქმნა პირველი რკინის გზა. უკვე 25 წლის შემდეგ, მთელ ევროპის ტერიტორიაზედ, გზათა ქსელის სამსახურის მთელი სიმძიმე, როგორც ეკონომიური, ისე სამხედრო თვალსაზრისით, რკინის გზათა ქსელზედგადავიდა. აქ პირველად იჩინა თავი მოსკოვის იმპერიის ორგანიულ განუკურნავ ნაკლმა, სახელდობრ: გზათა ქსელის სისუსტემ და ნაკლულოვნებამ. ეს არ არის რომელიმე მორიგე მთავრობის დროებითი ნაკლი ან შეცდომა, ეს არის ბუნებრივი ნაკლი ამ იმპერიისა.

გზათა ქსელის სიხშირე და მეცადრე რკინის გზათა ქსელის, უშუალოდ ექვემდებარება მოსახლეობის სიხშირეს. იქ, სადაც ტერიტორიის სივრცეები განუზომელ სიდიდეს აღწევენ, ისე როგორც რუხეთში, მოსახლეობაც გაფანტულია და არ არის დასახლებული განუწყვეტელ ხშირი მასის სახით. ეხე გაფანტული მოსახლეობა ვერ შეინახავს რკინის გზების ხშირ ქსელს. ესეთ პირობებში ბუნებრივია, რომ რკინის გზებიც მუდამ, მოსახლეობის სითხის სათანადოთ, სუსტად გაშენებულ ქსელს წარმოადგენენ. ეს ორგანიულ ნაკლი წარმოადგენს მუდმივ კოშტობას დიდ სივრცეზედ გაფანტულ სახელმწიფოსი, რომელთა გზათა ქსელი ვერ ეწევა და ვერ აკმაყოფილებს მიმდინარე სამხედრო მოთხოვნილებებს.

კი, მართალია, დასავლეთ ევროპის სახელმწიფოთა პატარა ტერიტორიაზედ ხშირად შეხვდებით ისეთ მაგალითს, რომ ღიანდაგის რამოდენიმე შტო აშენებულია მხოლოდ და მხოლოდ სამხედრო თვალსაზრისით. მაგრამ, დასავლეთ ევროპის

რკინის გზის ესეთი შტოები თავის სიგრძით იშვიათად აღემატებიან რამოდენიმე ათეულ ან ას კილომეტრს. დასავლეთი ევროპა იმდენათ ხშირად არის დასახლებული, რომ რკინის გზის ესეთი შტოებიც ეკონომიურად თითონ ინახავენ თავიანთ თავს.

ამ მოვლენის ყველაზედ მკვეთრ მაგალითს წარმოადგენს ძველ გერმანიის იმპერიის აღმოსავლეთ პრუსიის პროვინცია, სადაც გზათა ქსელი თითქმის მხოლოდ სამხედრო თვალსაზრისით იყო გაშენებული. ამ რკინის გზების წყალობით იყო, რომ 1914 წელს გერმანიამ მოიგო ტანენბერგის ბრძოლა გენ. სამსონოვის არმიის განადგურებით და შემდეგ უკუაგდო გენ. რენენკამფის არმია.

ამ მაგალითებით არავითარ შემთხვევაში არ შეიძლება ვიხელმძღვანელოთ რუსეთის გზათა ქსელის განხილვაში. რუსეთის ტერიტორიაზედ ვერ ააშენებთ რამოდენიმე ათას კილომეტრის სიგრძის მკვდარ რკინის გზას, რომელიც თავის ვერ შეინახავს ეკონომიურად და , რომლის შესანახავათაც ხაზინამ უნდა გაიღოს ფული. ამას ემატება ზედ რუსეთის ჰავის განსაკუთრებული პირობები, რომელნიც აძნელებენ რკინის გზის მოვლას და შენახვას გამოუყენებელ სამომრავო ქარავნისა. ვერც ერთი სახელმწიფო ვერ გაუძლებს ესეთ მკვდარ ტიანდაგის შენახვის ხარჯებს განუწვრეტელ მომავლის სიგრძეზედ.

ჯერ კიდევ პირველ მსოფლიო ომის წინ, მშვიდობიან დროშივე, როგორც თვით რუსეთის სარდლობისათვის, აგრეთვე მის მოკავშირეებისათვის და მოწინააღმდეგეთათვის, ხრულიად ცხადი იყო, რომ რუსეთის გზათა ქსელის თვისებანი, რუსეთის საომარ მზადებას და მოქმედებებს, აყენებდნენ განსაკუთრებულ პირობებში.

ყოველ სახელმწიფოს სარდლობისათვის ცხადი იყო, რომ რუსეთი ვერ მოახერხებდა თავის უამრავ ძალების მობილიზაციის გაფარებას იმეთ სიჩქარით და გამოთვლით, როგორც ეს მზადდებოდა ევროპის დანარჩენ სახელმწიფოებში. ამ დაგვიანებულ მობილიზაციის შემდეგ უფრო მეტად უნდა დაგვიანებულიყო ჯარის დაჯგუფება საზღვრებზედ თავის საომარ განწესების თანახმად /ე.ი. კონცენტრაცია/.

ეს დაგვიანება იმეთ სახეს ღებულობდა, რომ როგორც თვით რუსეთის, იმე მოკავშირე და მოწინააღმდეგე სახელმწიფოთა გენერალური შტაბები, ამ დაგვიანებას უკვე მშვიდობიან დროშივე კონკრეტიულად იღებდნენ მხედველობაში თავიანთ სამხედრო გეგმებში.

სამხედრო თვალსაზრისით, მეოცე საუკუნის ტექნიკის პირველი დიდი მიღ-

წევა ფრენოხნობა არის. პირველ მსოფლიო ომში იგი პირველ დაწყებით გამოუცდელ ხანაში იმყოფებოდა. მეორე მსოფლიო ომში ფრენოხნობა უკვე იარაღის დამოუკიდებელ სახეს წარმოადგენდა და ბოლოს აიწია დამოუკიდებელ ძალების საფეხურამდე როგორც, მაგალითად საბღვაო და ხმელეთის ძალები. რუხეთის საკითხში, ბრძოლის ველზედ უშუალო მოქმედების გარდა, საინტერესოა ამ იარაღის გავლენა რუხეთის შეიარაღებულ ძალების ბურგზედ და მის გზათა ქსელზედ.

უკვე მეორე მსოფლიო ომის დონეზედ მდგომ ფრენოხნობამ შესძლო სრული შეჩერება რკინის გზათა ქსელის მოძრაობა იქ, სადაც ეს ქსელი ხუსტად იყო განვითარებული. ეს აღვილი გასაგებია, რომ რაც ხუსტათაა განვითარებული რკინის გზათა ქსელი, იგი მით უფრო მეტად არის მგრძნობიარე მოწინააღმდეგის ფრენოხნობის მოქმედებაზედ. ცხადათ გამოჩნდა, რომ ისე ხუსტად განვითარებული რკინის გზათა ქსელი, როგორც მაგალითად იტალიაში, ბალკანეთის სახელმწიფოებში და კიდევ სხვა, შესაძლებელი იყო სრულიად შეეჩერებინა, ჯერ ისევ იმ დროის ფრენოხნობას.

ამ მხრივ რუხეთის რკინის გზათა ქსელი, პირდაპირ უმწეო მდგომარეობაში იმყოფება, სახელდობრ: ძალიან გრძელი ხაზები /ათასეულ კილომეტრის სიგრძენი/ და ძალიან ცოტა კვანძები. რუხეთს არ მოეპოება საშუალება, რომ ერთ გზაზედ გაშვებული ტრანსპორტების მდინარე, იმავე მიმართულების სხვა ხაზზედ გადიყვანოს. სამხედრო ენით რომ ვსთქოთ, რუხეთს არ მოეპოება ტრანსპორტების ვარიაციის საშუალება.

ესეთ გზათა ქსელის შესაჩერებლათ არ არის საჭირო, რომ ფრენოხნობამ მიიტანოს იერიში კარგათ დაცულ კვანძებზედ. საკმარისია ლიანდაგების დაზიანება ღია ველზედ. კვანძების მცირე რიცხოვნობის გამო, დაგუბებული ტრანსპორტები თითონვე ჩაკეტავენ ყველა კვანძებს /სწორედ იმის წინაუკმო ტაქტიკა, რომელიც საჭიროა კარგათ განვითარებულ გზათა ქსელის წინააღმდეგ/.

ამ შედეგის მისაღწევათ არ არის აუცილებელი მოწინააღმდეგის ფრენოხნობის დიდი რიცხობლივი უპირატესობა; ამ მიზნის მიღწევა შეუძლიან მოწინააღმდეგის ცოტა ხუსტ ფრენოხნობასაც.

მიმოსვლის /კომუნიკაციის/ საშუალებათა ტეხნიკურ განვითარებასთან ერთათ, რუხეთის რკინის გზების შემოთ აწერილ ბუნებრივ ნაკლებს, მიემატა

კიდევ ერთი ეხეთივე ბუნებრივი დიდი ნაკლი. ბუნების პირობათა გამო ეს ახალი საშუალებანი უკეთესად ემსახურებიან სხვა სახელმწიფოებს, ვიდრე რუსეთს.

დღეს ყოველ სახელმწიფოში ძალიან დიდ როლს თამაშობს ავტოტრანსპორტი. ავტოტრანსპორტი არის მხოლოდ რკინის გზის ტრანსპორტის დამხმარებელი და შემავსებელი საშუალება. მას აქვს მკვეთრი საზღვარი თავის მიზანშეწონილ გამოყენების მანძილისა, რომლის გადამეტებაც უაზროთ ხდის ავტოტრანსპორტის გამოყენებას. ავტოტრანსპორტი საუცხოვოდ ეზმევა და ახრულყოფილებს ევროპის სახელმწიფოების რკინის გზების სატრანსპორტო სისტემას.

ამ საკითხშიც, რუსეთის უშველებელი სივრცეები და მისი შავის ხსენებული განსაკუთრებული თვისებანი, კიდევ ერთხელ იჩენენ თავიანთ უარყოფით გავლენას, სახელდობრ: ეს თვისებანი თითქმის ნახევარზედ მეტად სპობენ ავტოტრანსპორტის იმ ღირებულებას, რომელსაც იგი იჩენს ევროპის სახელმწიფოებში.

ეს არის საერთო დამახასიათებელი მდგომარეობა რუსეთის მიმოხვლის /კომუნიკაციის/ სისტემისა. აქ ერთხელ კიდევ უნდა აღინიშნოს ხაზგასმით, რომ ეს არ არის რაზე დროებითი და გარდამავალი ნაკლი გამოწვეული რომელიმე მთავრობის, ან წყობილების შეცდომით ან დაუდევრობით. ეს არის შედეგი უძველეს ბუნების პირობებისა და ტეხნიკის განვითარებასთან ერთად, ამ ნაკლების უარყოფითი მნიშვნელობა თანდათან იზრდება და უფრო მეტად ართულებენ მასიურ ტრანსპორტების საკითხს.

ეს არის კრებული მოსკოვის იმპერიის საერთო გეოგრაფიულ თვისებებისა. ამ საერთო თვისებათა გარდა, ყოველ განცალკევებულ სამარ ახპარებს აქვს თავისი განსაკუთრებული დამატებითი თვისებანი და სიძნელენი, რომელნიც ცალკე უნდა იქმნენ განხილულნი.

არხებობს კომუნიკაციის კიდევ ერთი საშუალება - ეს არის ავიო ტრანსპორტი, რომელიც დღეს ძალიან პოპულიარულია.

დღეს ფრენოსნობამ მიაღწია უკვე იხეთ ტეხნიკურ საფეხურს, რომ აკმაყოფილებს ყოველ სამგზავრო მოთხოვნილებებს, დედამიწის ყოველ კუთხემდის. სამხედრო თვალსაზრისით ეს იმას ნიშნავს, რომ დღეს ფრენოსნობას შეუძლიან მისწვდეს თავის იარაღით დედამიწის ყოველ წერტილს. აგრეთვ ძალიან გაიზარდა ფრენოსნობის საბარგულო მზიდველობის შემძლებლობა. დღეს მას უკვე ძალუძს

რომ ბიდოს ყოველი საველე იარაღი და სხვა საჭიროებანი ხაზის დივიზიისა, არის ეს ქვეითა ჯარის, საჰაერო, თუ ჯავშნოსანი ერთეული.

თუ ფრენოსნობას ხელს უწყობენ ამინდის და საბრძოლო მდგომარეობის იდეალური პირობები, მას შეუძლიან სულ მოკლე ხანში მიიყვანოს თავის დანიშნულების წერტილში რომელიმე ერთეული, მაგალითად დივიზია, ბრიგადა, ან სხვა მგზავსი ერთეული.

ფრენოსნობის ტეხნიკური სრულყოფილება და შემძლებლობა იხეთ სიჩქარით იზრდება, რომ არ შეიძლება მის შემძლებლობის განსაზღვრა მის დღევანდელი დონით..... მაგრამ რის გაკეთება შეუძლიან ფრენოსნობას, როდესაც საკითხი დამოუკიდებელ ომის ახპარების საფეხურზედ მდგას; როდესაც ეს ახპარები შეიცავს რამოდენიმე სრულიად დამოუკიდებელ ფრონტს და ყოველი ეს შემადგენელი ფრონტი თავისთავად წარმოადგენს არმიათა ჯგუფის სივრცეს?

რის მიღწევა შეუძლიან ავიაციანსპორტს, როდესაც ეხეთ დამოუკიდებელ ომის ახპარებს არ მოეპოება ბურგში რკინის გზების იხეთი ქსელი, რომ მან მოახერხოს მასიური ტრანსპორტით საჭირო ძალების კონცენტრაცია საჭირო დროში და მერე შეხძლოს ამ ძალების სრული და განუწყვეტელი საზრდოება, როგორც საომარ მასალებით, იხე ხანოვაგით ?

კონკრეტიულათ: შეშლიან ავიაციანსპორტს, რომ შეავსოს და დაჰფაროს ყველა ის ნაკლები, რომელსაც განიცდის ციმბირის ერთადერთი რკინის გზა ამ დამოუკიდებელ ომის ახპარების სამხახურისთვის ? უნდა მივიღოთ მხედველობაში, რომ ამ საომარ ახპარებს თავის უკან არ მოეპოება ნორმალური ბურგი და უმთავრესი საომარი საშუალებანი უნდა მიიღოს ურალის მთების დახავლეთ სივრციდან.

როგორც დღევანდელ ტეხნიკურ საფეხურის, იხე მახლობელ საკარაოლო მომავლის საფეხურის ფრენოსნობისთვის, ამ ამოცანის შესრულება ყოვლად შეუძლებელია. ფრენოსნობის სატრანსპორტო გამოყენების საზღვრებს ბღუდავენ შემდეგი ურყევი პირობები:

1. თუ განზრახულ ტრანსპორტის მოელ სივრცეზედ /დაცვირთვის ალაგიდან გადმოცვითვის ალაგამდე/, მოწინააღმდეგის ფრენოსნობა არ არის სრულიად დამორჩილებული და მთელ ამ სივრცეზედ ცაში ბატონობა არ არის უზრუნველყოფილი, მაშინ ავიაციანსპორტით ხარგებლობა ძალია და ძალიან სახიფათოა, თუ არა ყოვლად შეუძლებელი.

2. ფრენოხნობა, ჯერ კიდევ, სრულიად დამოკიდებულია ამინდზედ. ამინდის მოულოდნელ ცვლილებას შეუძლიან სრულიად შეაჩეროს ავიოტრანსპორტი; ან კიდევ, ტრანსპორტი, რომელიც უკვე ჰაერში იმყოფება, გაფანტოს იხეთ უშველებელ მანძილზედ, რომ სრულიად მოხსოს მისი ტაქტიკური ღირებულობა გამოუანგარიშებელ დროისთვის.

3. იხეთ დიდ ტაქტიკურ ერთეულებს, როგორც მაგალითად ქვეითა ჯარის დივიზიას ვერ დატვირთავთ და ვერ გადმოტვირთავთ მარტო ერთ აეროდრომზედ. ამისთვის აუცილებელია რამოდენიმე განცალკავებული აეროდრომები, როგორც დატვირთვის, იხე გადმოტვირთვის რაიონებში.

დღევანდელ თვითმფრინავებისთვის საჭიროა საგანგებო დიდი აეროდრომები, რომელნიც აშენებულნი უნდა იყვნენ ჯერ კიდევ მშვიდობიან დროს. მობილიზაციის გამოცხადების შემდეგ ვერ ააშენებთ კილომეტრიან პრტყელ ბეტონის სივრცეებს და იქ მისავალ გზებს. ეს იმას ნიშნავს, რომ მოწინააღმდეგემ უკვე ომის წინ იცის სად ამზადებს მტერი გადმოტვირთვის რაიონებს. მას შეეძლება წინასწარვე მოამზადოს საბოტაჟი, ან ამ აეროდრომების დაბომბვა იხე, რომ ეს აეროდრომები გამოუსადეგარი გახადოს ომის დაწყების პირველ საათებშივე.

ევაკუაცია

4. ჩამოთვლილ დაბრკოლებებს კიდევ ერთი უარყოფითი მოვლენა, სახელდობრ: ჯარის დიდი ერთეულები მობილიზაციის ცენტრებიდან რამე ჩქარი ტრანსპორტით უნდა მიიყვანოთ დასატვირთ აეროდრომების რაიონებში, ე.ი. ან ავტოტრანსპორტით, ან რკინის გზის ტრანსპორტით. ეხევე გადმოტვირთვის რაიონებიდან ეს ერთეულები რამე ჩქარი ტრანსპორტით უნდა მიიყვანოთ მათ საბრძოლო დანიშნულების აღაგამდე. ეს საჭიროება უკვე იმას ნიშნავს, რომ ხმელეთის მთელი სამობილიზაციო და საკონცენტრაციო მოძრაობა არეულ და შეჩერებული უნდა იქმნეს. ეს მთავარ ძაღების საერთო კონცენტრაციას ომის ახპარეზედ დიდ ხნით დააგვიანებს და მტერს უდიდეს უპირატესობას ჩაუგდებს ხელში. ეს ყოვლად შეუძლებელია იმ სახელმწიფოებში, სადაც სჭარმოობს მობილიზაცია საყოველთაო სამხედრო ბეგარის სამსახურის რუბერვიხა.

ამ საკითხს არ იცნობენ ის სახელმწიფოები, რომელთაც არა აქვთ საყოველთაო სამხედრო ბეგარა და რომელთა მოწინააღმდეგეც ბედგას არ ხმელეთის საზღვრის მეორე მხარეზედ, არამედ ზღვის ან ოკეანეს გადაღმა.

ჩამოთვლილი მოვლენები მკვეთრად აღნიშნავენ, რომ არმიისა და, მით უფრო, დამოუკიდებელ ახპარეზის ძაღების კონცენტრაციის დამყარება ავიოტრანსპორტზედ ღეს, ჯერ კიდევ ყოვლად შეუძლებელია.

მაშ რა შეუძლიან გააკეთოს დღევანდელ ფრენოხნობას სამხედრო ტრანსპორტის საკითხში?

ფრენოხნობას შეუძლიან , ფრონტის რომელიმე განსაკუთრებულ ნაკვთს, ბრძოლის განსაკუთრებულ მომენტში მიაჭოდოს საჭიროთ ტაქტიკის ზომის მაშველი, როგორც მაგალითად: საჰაერო პარაშუტების ან ჰელიკოპტერების ერთეულები, ქვეითა ჯარის ან ჯავშნოსანი ერთეული ბრიგადის ან დივიზიის ზომამდის. შეუძლიან გადახხას საჰაერო დესანტი მტრის ზურგში, ან ჯერ კიდევ მტრის მიერ დაუკავებელ სივრცეში; შეუძლიან რამე გარშემორტყმულ ნაწილის ან გარნიზონისთვის პატარა მაშველის და სურსათის მიჭოდება. ყველა ამის მიღწევა შეიძლება მხოლოდ მაშინ, თუ მოწინააღმდეგის ფრენოხნობა სრულიად დამორჩილებულია და ცაში ბატონობა უზრუნველყოფილია დროებით მაინც, ესეთ მოქმედების განსაკუთრებულ ფრონტზედ.

ყველაფერი ეს თავისთავად წარმოადგენს ტაქტიკის ზომის დამხმარე მოქმედებას, მაგრამ გარდამწყვეტ წერტილში და გარდამწყვეტ მომენტში ესეთ მოქმედების ჩატარებას ძალიან დიდი მნიშვნელობა აქვს და ეს სრულიათაც არ ამცირებს ფრენოხნობის მნიშვნელობას. საჭიროა მხოლოდ ერთი რამე: რომ ფრენოხნობის ამოცანა არ იყოს გადამეტებულათ დატვირთული და ამ დარგზედ არ იყოს დამყარებული ცრუ, გადამეტებული იმედები.

ესეთ გადამეტებულ იმედების ტრაიკულ შედეგების მკვეთრ მაგალითს იძლევა სტალინგრადის ბრძოლა. გერმანიის ფრენოხნობის უფროსმა კატეგორიულად გამოაცხადა, რომ იგი ფრენოხნობის საშუალებით დააკმაყოფილებს, ალყა შემორტყმულ სტალინგრადის ყოველგვარ მოთხოვნილებებს. ესეთ აღვილად გამოთქმულ განცხადების ნიადაგზედ, უკუგდებული იქმნენ ყოველი წინადადებანი ხმელეთის ხარჯლობისა, როდესაც მათი განხორციელება ჯერ კიდევ შესაძლებელი იყო და წარმოადგენდნენ უბრალო სახის მანევრს.

ეს არის განხილვა საბჭოთა იმპერიის მიმოსვლის /კომუნიკაციის/ საშუალებათა საერთო მდგომარეობისა. ეს განხილვა ცხადჰყოფს,დიდ სამხედრო მნიშვნელობის, რამოდენიმე ურყევ და მკვეთრ ფაქტს

- რუსეთის რკინის გზების ქსელი გაშენებულია და სრულიად მიზანშეწონილი იმ ბუნებრივ საზღვრამდის, რომელსაც წარმოადგენს მის მოსახლეობის სიხშირე. მაგრამ რკინის გზების ეს ქსელი სრულებით ვერ სჭვდება იმ სამხედრო მოთხოვნილებათა საჭიროებას, რომელიც დღევანდელ პირობებში აწყდება თავზედ მოსკოვის იმპერიას

- რუსეთის რკინის გზების ნაკლის. შევსება ვერ შეუძლიანთ ვერც ავსტრანსპორტს და ვერც ავიოტრანსპორტს თავიანთ გაერთიანებული ძალებით.

- ყველაფერი ის, რაც მეცხრამეტე საუკუნის ნახევრამდის, სამხედრო თვალსაზრისით, წარმოადგენდა რუსეთის უდიდეს წარმატებას და უპირატესობას, როგორც მაგალითად მისი დიდი სივრცეები და სახიკი ჰავა, მეცხრამეტე საუკუნის ნახევრიდან, და ტეხნიკის განვითარებასთან და სამხედრო აპარატის განვითარებასთან ერთად, სწორედ ამ ელემენტებმა იბრუნეს პირი რუსეთის წინააღმდეგ. სწორედ ეს ელემენტები, დიდ წარმატებათა და უპირატესობათა ხარისხიდან, იქცნენ დიდ უარყოფით და სამხედრო მოქმედებათა გამაძნელებელ ელემენტებათ.

განხილულ ფაქტების გამომეტყველება ცხადჰყოფს ერთ ურყევ მოვლენას: მოსკოვის იმპერიის სახიფათხლო ნერვების სისტემა ველარ უძლებს მის ტიტანიურ სიმძიმეს და იგი ბუნების წესით ინგრევა თავის საკუთარ სიმძიმის ქვეშ. ამ მოვლენამ გაათავა ყოველი იმპერია კაცობრიობის ისტორიაში.

ეს არის რუსეთის პოლიტიკური და გეოგრაფიული მდგომარეობა მსოფლიოს საერთაშორისო სარბიელზედ. ამ პოლიტიკურ მდგომარეობაში მიადგა დღეს მოსკოვის იმპერია სამკვდრო-სახიფათხლო ინტერესების გადაჯვარედინებას და შეხლას შორეულ აღმოსავლეთში და ცენტრალურ ევროპაში. რუსეთის ყოველი შესაძლებელი სამხედრო კონფლიქტი გათამაშებული იქნება ამ პოლიტიკურ ჩარჩოებში.

მდგომარეობის საერთო განხილვის შემდეგ, შეიძლება შეუდგეთ დაწვრილებით გარჩევას იმ ახალ სამხედრო ასპარეზის განსაკუთრებულ პირობებისა, რომელიც მოულოდნელათ დაადგა თავზედ მოსკოვის იმპერიას, მსოფლიოს დღევანდელ პოლიტიკურ ვითარებაში.

მაგრამ, სანამ შეუდგებოდეთ ამ საკითხის გარჩევას, ხხვათა შორის, უნდა გავიხსენოთ ორი ირონიული მოვლენა, რომელიც ისტორიამ უძღვნა რუსეთსა.

სამხედრო ისტორიაში, რკინის გზის პირველი მასიური ტრანსპორტი დიდ სამხედრო ძალებისა, იხმარა სწორედ რუსეთმა, რომელიც მუდამ კოჭლობს ამ საკითხში. ეს იყო ნიკოლოზ პირველის დროს 1848 წელს, უნგრეთის წინააღმდეგ, რომელიც იბრძოდა თავის განთავისუფლებისათვის და რომელსაც ავსტრია ველარ იმორჩილებდა. რუსეთმა გაგზავნა ჯარი და სისხლში ჩააღრჩო უკვე გა-

მარჯვებული და განთავისუფლებული უნგრეთი.

108 წლის შემდეგ, ამავე რუხეთმა, თვითმპყრობელ ნიკიტა ხრუშჩევის გაბონობის დროს, რუხეთმა მეორედ ჩააღრჩო სიხბლში უნგრეთის გამანთავისუფლებელი ბრძოლა.

როგორც ნიკოლოზ პირველს, იხე ნიკიტა ხრუშჩევს "ვიღამაც სთხოვა", რომ დეცვა უნგრეთი თვით უნგრელებისაგან.

იხევ ის მოხკოვი, იხევ ის მიზნები და იხევ ის მეთოდი, როგორც უწყვეტი ხაზი: იოანნე მრისხანე - ნიკოლოზ პირველი - ლ. ბრეჟნიოვი.

რუხეთის ომის ახალი ახპარები, ე.ი. ჩინეთის ახპარები განხილული უნდა იქმნეს მოხკოვის იმპერიის არხებობის და განვითარების იმ განსაკუთრებულ პირობათა ნიადაგზედ, რომელნიც იქმნენ აწერილი და დახასიეთებული ზევით

ჩინეთის ომის ახპარები, ფსიქოლოგიურად და პოლიტიკურათ, რუხეთს სრულიად მოულოდნელათ დააწყდა თავზედ. მოხკოვის იმპერიის მთელი სახელმწიფოებრივი აგებულობა, მის ეკონომიური და პოლიტიკური ექსპანსია, მთელი მისი სამხედრო წნევა და მოგერიებითი მომზადებანი, როგორც ნივთიერათ, იხე ფსიქოლოგიურათ, მომზადებულია და მიმართული დახავლეთისკენ და სამხრეთისაკენ.

რუხეთის მთელ პოლიტიკურ და სამხედრო აპარატის მიზანი ერთი იყო: პირველ ეტაპში გაიჭრას ხმელეთაშუა ზღვაზედ და მახლობელ აღმოსავლეთის სივრცით ინდოეთის ოკეანესკენ. მეორე ეტაპის მიზანი არის - გაიჭრას ატლანტის ოკეანესკენ და გაბატონებულ პოზიციებიდან დაიმორჩილოს დახავლეთი ევრპა. ამ იდეის პრაქტიკულ განხორციელების ფაზა წილად ხვდა კრემლის წითელ მმართველობას და სწორედ ამ დროს დააწყდა რუხეთს თავზედ გაერთიანებულ ჩინეთის მოულოდნელობა.

ჩინეთის მიმართულება, თავის ხიფარიელით, რუხეთისათვის წარმოადგენდა ხრულს და ყველაზედ მკვიდრ პოლიტიკურ და სამხედრო უზრუნველყოფას. ეს მოვლენა დხავლეთ ევროპაში ჰქმნიდა მოხკოვის იმპერიის სივრცეების "უძირო და დაუპყრობელ სამშროების" ფსიქოზსა.

ჯერ იხევ 1955 წელს ჩინეთი, თავის 800 მილიონიან მოსახლეობით და თავის უშველებელ ტერიტორიით, მოსკოვის ვასალურ ხელქვეით ქვეყანას წარმოადგენდა. აქ ერთხელ კიდევ უნდა გაუხვათ ხაზი, რომ იმ პირობებში სულ სხვა მნიშვნელობა და ეფექტი ჰქონდა რუსეთის მოწინავე სანაპირო რაზმებს, ევროპის შუაგულში, მდინარე ელბის ნაპირებზედ, ვიდრე ამავე სამხედრო ნაწილებს აქვთ დღეს , ამავე ელბის ნაპირებზედ.

დღეს რუსეთის სამკვდრო-სასიცოცხლო ხიფათს, სწორედ ეს ჩინეთის მიმართულება წარმოადგენს. ეს არ არის ხიფათი შემთხვევითი, დროებითი და გარდამავალი. ეს არის მუდმივ და განუწყვეტელ ბრძოლის ახპარეზი, რომელზედაც მოწინააღმდეგის ძალა იზრდება დიდის სისწრაფით, როგორც იდეოლოგიურად, ისე ფიზიკურად და ნივთიერათ.

მეორე მხრივ, მოსკოვის იმპერიას არ აქვს არც დრო და არც საშუალება, რომ თავის სახელმწიფო აგებულობა ისე გარდაქმნას, რომ სძლიოს ეს აღმოხავლეთის საფრთხე და ამავე დროს შეირჩინოს თავის პოზიცია იმპერიის დასავლეთ კიდეებზედ და მსოფლიოს საერთაშორისო სარბიელზედ. ეს არის დღევანდელი პოლიტიკური მდგომარეობა მოსკოვის იმპერიისა.

კრემლის მთავრობის ყოველი მიმდინარე პოლიტიკური ნაბიჯი სრულიად ნათლად გვიჩვენებს, რომ მას საუცხოვოთ ესმის თავის მდგომარეობა, უშეცდომოთ აფასებს მსოფლიოს პოლიტიკურ ვითარებას და მოქმედობს ერთადერთ, მისთვის შესაძლებელ პოლიტიკურ ხაზით. კრემლის მთავრობის ღღევანდელ ფსიქოლოგიურ მდგომდგომარეობის გაგება ძალიან აღვილია, თუ განვიხილავთ მოსკოვის იმპერიის პოლიტიკურ მოქმედებათა განვითარებას მის აღმოსაღეთ კიდეებზედ, მეცხრამეტე საუკუნის მეორე ნახევრიდან.

მეცხრამეტე საუკუნის მეორე ნახევარში რუსეთმა გადაწყვიტა, რომ მაგრად დამკვიდრდეს წყნარ ოკეანეს ნაპირებზედ და ამ სივრცეზედ დაიკავოს მთავარ ძლიერების პოზიცია. ამ მიზნისთვის რუსეთს სჭიროდა მუდმივი გაუყინავი პორტები წყნარ ოკეანის ნაპირებზედ, რკინის გზის კავშირი ამ პორტებთან და საბღვაო და ხმელეთის ძალები ამ სივრცეზედ.

1860 წელს რუსეთმა დაიწყო აშენება ქალაქ და ნავთსადგურ ვლადივოსტოკისა. ვინც რუსული ენა იცის, მისთვის უკვე თვით სახელი ამ ქალაქისა ნათლად აღნიშნავს რუსეთის განზრახვებს. ეს ნავთსადგური ხანგრძლივათ იყინება წლის

განმავლობაში და ამიტომ ვერ შეეძლო შეხრუდება რუსეთის საბოლოო განზრახვის დანიშნულებისა.

1891 წელს რუსეთმა დაიწყო აშენება ციმბირის რკინის გზისა.

1895 წ. რუსეთმა გამოიყენა 1894-95 წლის ჩინეთ-იაპონიის ომი. რუსეთმა თავის დიპლომატიური წნევით, იაპონიას მირითადათ შეაკვეცინა შიმონოსეკის ზავის პირობები, რომელნიც გამარჯვებულ იაპონიამ უკარნახა ჩინეთს.

ამ დიპლომატიურ მოქმედებაში რუსეთს მძლავრათ უჭერდნენ მხარს ორი, ერთი მეორის მოჩინააღმდეგე სახელმწიფო - საფრანგეთი და გერმანია. ეს სახელმწიფოები თავის მოქმედებაში ხელმძღვანელობდნენ სულ სხვადა სხვა მოსაზრებებით, სახელდობრ: საფრანგეთი მხარს უჭერდა რუსეთს, როგორც თავის მოკავშირეს გერმანიის წინააღმდეგ. გერმანია მხარს უჭერდა რუსეთს იმ აზრით, რომ რუსეთი ღრმად ჩაეგა შორეულ აღმოსავლეთის პოლიტიკაში, რომ რუსეთს ამით შეემცირებინა თავის აქტივობა ევროპის საკითხებში.

ამ მძლავრი დიპლომატიურ წნევის ქვეშ, იაპონია იძულებული შეიქმნა, რომ გეებათილებინა უკვე შეკრული ზავის პირობები და დეთოვებინა ლიაოტუნგის ნახევარკუნძული ქალაქ პორტარტურით და დაირენით.

1898 წ. რუსეთმა თითონ დაიკავა, იაპონიის მიერ იძულებით დათოვებული, ლიაოტუნგის ნახევარკუნძული. ეს დაპყრობა მოკლე ხანში ღეგალიზებული იქმნა, როგორც ოც და ხუთ წლის ვადიანი იჯარა. რუსეთმა მიიყვანა რკინის გზა პორტ დაირენამდის და პროტარტურამდე; თვით პორტარტური აქცია სამხედრო საზღვაო ძალების ბაზად და შეიყვანა ძლიერი გარნიზონი ხმელეთის ჯარისა. ამ ხივრცეს ციმბირის რკინის გზასთან აერთებდა რკინის გზა, რომელიც რუსეთმა გაიყანა ჩინეთის პროვინცია მანჯურიის ტერიტორიაზედ. ამ რკინის გზის დაცვის საბუთით, რუსეთმა შეიყვანა მანჯურიის ტერიტორიაზედ თავი ჯარის საგრძნობი ზომის ერთეულები. როგორც ვხედავთ, სრულიად მოკლე ხანში,, სრულიად ნათლად ჩამოიხაზა რუსეთის ცრაღიციული ცივი ომით ახალ ტერიტორიის დაპყრობის პირველი ეტაპი.

მეფის რუსეთის ცნობილი პოლიტიკური მოღვაწე ს.ი. ვიტტე, რომელიც რამო დენჯერმე იყო რუსეთის მთავრობის მინისტრი და პრემიერი, რომელმაც საუცხოვო დიპლომატიურ მიღწევით დაამთავრა 1904-05წ. რუსეთ-იაპონიის ომი, ღაწვრილებით და დიდი სარკაზმით აღწერს რუსეთის მთელ ამ პოლიტიკურ ავანტურას

ყველაფერ იმას, რაც მთელ ამ სივრცეზედ ხდებოდა, რუსეთის ოფიციალური წრეები უყურებდნენ, როგორც ჩვეულებრივ აზიურ ქმნილებათა მორიგე ხალიკვიდაციო "კოლონიალურ ექსპედიციას. რაც შეეხება იაპონიის იმპერატორ მუცუჰიტოს რეფორმებს და მის მიღწევებს, რუსეთი ამას ჯერ კიდევ დიდი ირონიით უყურებდა.

რუსეთის მთავარი შეცდომა, რომელმაც გასტანა 1956 წლამდის, იყო ის, რომ რუსეთი ჩინეთს არას დროს არ იღებდა მხედველობაში, როგორც პოლიტიკურ ქმნილებას და შესაძლებელ სამხედრო პოტენციალს. ჩინეთი ყველა დაინტერესებულ სახელმწიფოებისთვის დიდი ხანი წარმოადგენდა ძალიან წამაქეზებელ და ადვილად დასაპყრობელ მიზანს. ამ მიზნისკენ,ყველაზედ დიდი სიჯიქით და მძლავრად, მიიწევდა სწორედ რუსეთი.

რუსეთი ამ ყალბ შეხედულობიდან ვერ გამოაფხიზლა ორ დიდ შერხევამ, სახელდობრ: ერთი იყო 1904-05 წლების ომი; მეორე იყო იაპონიის მიერ დროებითი დაპყრობა ოც და ათიან წლებში ჩინეთის ტერიტორიის დიდი ნაწილისა.

ორთავე მოვლენაში, რუსეთის შეფასებაში, იაპონია იყო არასასურველი და მოულოდნელი მეტოქე, რომელიც იპყრობდა მესამე სახელმწიფოს /ჩინეთის/ იმ ნაწილს, რომლის დაპყრობაც განზრახული ჰქონდა თითონ რუსეთს. კი, ეს მოვლენა თავისთავად არ იყო რუსეთისათვის ხელსაყრელი, მაგრამ, იაპონია, როგორც შედარებით პატარა და კუნძულების სახელმწიფო, ვერას დროს ვერ გამაგრდებოდა აზიის კონტინენტზედ ისე, რომ იგი აქედან გამხდარიყო სასიკვდილო საფრთხე რუსეთისათვის. რუსეთი არას დროს არ მოელოდა ესეთ საფრთხეს შორეულ აღმოსავლეთიდან. იაპონიას რუსეთი სთვლიდა მხოლოდ დროებით ძალათ, რომელიც დროებით აბრკოლებდა რუსეთის აგრესიას.

ოცდაათიან წლებში, იაპონიის წინააღმდეგ რუსეთმა მიიღო შემდეგი გეგმა: გააძლიეროს ციმბირის მოსახლეობა იმდენად, რომ ციმბირი თითონ ექცია ცოცხალ ძალების სამყოფ სამობილიზაციო აუზათ და ციმბირს, ნაწილობრივ მაინც, შესძლებოდა ეხალისებინა იაპონიის საწინააღმდეგო მოქმედებანი ამ სივრცეზედ.

აქ საჭიროა აღინიშნოს, რომ ეს სრულიად ხალი შეხედულობა იყო, მხოლოდ ერთი პირობით: რომ ამ დროს, ამ სივრცეზედ იქნებოდა მხოლოდ ერთი განმარტოებული მოწინააღმდეგე - მხოლოდ იაპონი; და იაპონია იქნებოდა იძულებული ებრძოლა მტრულად განწყობილ ერის ტერიტორიაზედ - ჩინეთის ტერიტორიაზედ

და თავის წინააღმდეგ ეყოლებოდა მთელი ადგილობრივი ჩინური მოსახლეობა. მართლაც ოცდაათიან წლებში ადგილობრივი მდგომარეობა სწორედ ეხეთი იყო და რუსეთის პოლიტიკური შორსმჭვრეტველობა ამ დროებით პორიზონტების იქით ვერ სწვდებოდა.

აქ ერთხელ კიდევ უნდა აღვნიშნოთ ხაზგასმით, რომ კრემლის მთავრობის ყოველი ნაბიჯი სრულიად ცხადათ გვიჩვენებს, რომ ეს მთავრობა, მხოფლიოს ხალხთა პოლიტიკურ მდგომარეობას და კერძოთ თავის საკუთარ პოლიტიკურ მდგომარეობას, აფასებს ძალიან ფხიზლად და რეალურად. მას საუცხოვოდ ესმის თავის დღევანდელი ტრაგიკული მდგომარეობა და იგი საუცხოვოდ ხედავს რა ხახის და რა ხარისხის ხიფათი ემუქრება მას და რომელ მიმართულებიდან მოდის ეს ხიფათი.

რა სამხედრო ჩარჩოებში მჭიდდება ეს მსოფლიოს ბომის კონფლიქტი.

დღეს საერთოთ გამეფებული ფსიხოზია, რომ თუ ვინმე, რამე ხახით შეეხო სამხედრო საკითხს, მაშინვე ყველაფერი ატომის იარაღზედ და ატომის ომზედ აღაპარაკდება. რა გავლენა აქვს დღეს ამ იარაღს რუსეთ-ჩინეთის ურთიერთობის განვითარებაზედ.

ჯერ იხევ მაშინ, როდესაც ჩინეთს არ მოეპოვებოდა ატომის იარაღი, ჩინეთის პასუხისმგებელ პოლიტიკურ და სამხედრო წრეების აზრი შემდეგი იყო: "
" დეე დაიწყოს სრული ატომის ომი! ამისი ჩვენ არ გვეშინიან. რამოდენიმე ახეული მილიონი ჩინელი რომ დაიღუპოს კიდევაც, მაინც ყველაზედ მეტი რიცხვი გადარჩება ჩინელებისა და საბოლოვო გამარჯვება მაინც ჩვენი იქნება".

ამ განცხადებას თანამედროვე პრესამ ხარკაზმით უპასუხა და ამიტომ მისი ნამდვილი პოლიტიკური ბნიშვნელობა ვერ იქმნა შეფასებული სათანადოთ. დღეს, როდესაც ჩინეთს უკვე მოეპოვება სამყოფი ატომის იარაღი, რომ აწარმოვოს თავის აქტიური თავდაცვა, საჭიროა , ბევით აღნიშნული აზრი, განვიხილოთ სამხედრო თვალსაზრისით. ეს განცხადება შეიცავს ერთ ურყევ სიმართლეს.

ყოველ სახელმწიფოს, თავის აგებულობის და მიხედვით, აქვს სხვა და სხვა და სხვა მგრძნობიარობა ატომის იარაღის ძალაზედ. მაგალითად, დასავლეთ ევროპის სახელმწიფოები, თავიანთ უაღრესად ცენტრალიზებულ აგებულობით და მოსახლეობის უდიდეს სიხშირით, განიცდიან ყველაზედ მეტ მგრძნობიერობას ამ იარაღის მიმართ. ვერც ერთი მათგანი ვერ შესძლებს ომის გაგრძელებას, თუ მათ ტერიტორიაზედ იფეთქა ერთმა ან ორმა ნუკლეალურ ყუმბარამ.

ამაზედ ცოტა ნაკლები მგრძნობიერება აქვს რუსეთს. რუსეთს შეუძლიან ომის გაგრძელება მაშინაც, თუ მის ტერიტორიაზედ იფეთქებს უფრო მეტი რიცხვი ნუკლეალურ ყუმბარების, ვიდრე დახავლეთ ევროპის რომელიმე სახელმწიფოს ტერიტორიაზედ.

დიდ სახელმწიფოებში, ატომის იარაღის იერიშზედ, ყველაზედ ნაკლები მგრძნობიერება აქვს ჩინეთს. ჩინეთის ყოველი დიდი ქალაქი რომ განადგურებული იქმნეს ატომის თავდასხმით, ჩინეთის ცუდათ შეიარაღებული და ცუდათ გამოკვებული უმრავი მასხები მაინც შეხძლებენ მოძრაობას და მოქმედებას. ეს მასხა მაინც შეეხევა ცარიელ ციმბირს და რუსეთის თურქესტანს.

მაგრამ, დღეს ჩინეთს უკვე მოეპოვება თავის საკუთარი ნუკლეალური იარაღი. რასაკვირველია, ამ დარგში, როგორც ხარისხით, ისე რიცხობლივ შემძლებლობით, ჩინეთი რუსეთზედ შეუდარებლივ დაბლა დგას. რუსეთს ნუკლეალურ დარგში დღეს მეორე ალაგი უკავია მსოფლიოში და სწრაფად უახლოვდება ამ დარგის პირველ სახელმწიფოს თანაბარ საფეხურს.

ავიღოთ ჩინეთის შემძლებლობის ის მინიმუმი, რომელსაც დღეს ოფიციალურად სცნობს მთელი მსოფლიოს პრესა და განვიხილოთ რის მიღწევა შეიძლება ამ ამ საფეხურით, დღეს არსებულ პოლიტიკურ პირობებში.

- 1970 წლის 14 ოქტომბერს ჩინეთმა ააფეთქა თავის მეთერთმეტე გამოხაცდელი თერმონუკლეალური ყუმბარა.
- 1968 წ. გამოსცადა ჩინეთმა თავის 400-500 კილომეტრიან მანძილის სახროლი რაკეტა.
- 1970 წლის 24 აპრილს ჩინეთმა გაისროლა თავის პირველი ხელოვნური დედამიწის გარშემო. ეს ხელოვნური თორმეტჯერ უფრო მძიმე იყო, ვიდრე შეერთებულ შტატების პირველი ხელოვნური, რომელიც მან გაისროლა 1958 წლის 31 იანვარს.
- 1971 წლის 3 მარტს ჩინეთმა გაისროლა თავის მეორე ხელოვნური დედამიწის გარშემო.
- 1970 წლის ხექტემბერს ოფიციალურად იქმნა ცნობილი, რომ ჩინეთს აქვს ხმარებაში საკუთარ პროდუქციის ორ მოტორიანი თვითმფრინავები, რომელთაც შეუძლიანთ თერმონუკლეალურ ყუმბარების მიწვდენა ე.წ. სამუალო მანძილზედ, ე.ი. 1000-1100 მილზედ.
- 1971 წლის 4 მარტს ოფიციალურად იქმნა ცნობილი, რომ ჩინეთმა უკვე იხმარა სახროლი რაკეტა სამუალო მანძილის მიწვდენისა.

ეს ფაქტები გვიჩვენებენ, რომ დღეს ჩინეთს უკვე შეუძლიან მიხედოს თავის ნუკლეალურ იარაღით რუსეთის ტერიტორიის ევროპიულ ნაწილს. მგარამ, ამ ფაქტს არა აქვს დიდი მნიშვნელობა. მთავარი მნიშვნელობა იმას აქვს, რომ უკვე დღეს, ჩინეთის საშუალებანი შეარავენ ატომის იარაღით ციმბირის რკინის გზის მთელ სიგრძეს, ურალის მთებიდან წყნარ ოკეანეს ნაპირებამდის და რუსეთის თურქესტანის მთელ რკინის გზათა ქსელს - დაწყობილი კასპის ზღვის და მდინარე ურალის ნაპირებიდან.

აქ უნდა აღინიშნოს, რომ ნუკლეალურ იარაღის და მის სასროლ საშუალებათა განვითარებაში ჩინეთმა, ყველა აღნიშნულ შედეგებს, მიაღწია გევრად იმაზედ ადრე, ვიდრე ამას მოელოდნენ ამ საკითხის ავტორიტეტიანი სპეციალისტები.

ყველა ამას ემატება კიდევ ერთი მოვლენა. ჩინეთის კომუნისტურ პარტიის უკანასკნელ კონგრესზედ არაჩვეულებრივათ იქმნა გაძლიერებული სარდლობის პოლიტიკური პოზიცია და საერთოდ, გაძლიერებული იქმნა მხედრობის უფლებამოსილება სახელმწიფოს მთელ სივრცეზედ. ეს იმას ნიშნავს, რომ ჩინეთი, ტოტალისტურ სახელმწიფოს მთელ სიმკაცრით და შეუპოვრობით, შეუდგება სამხედრო ძალების და მის შეიარაღების განვითარებას და ამ მიზანს შესწირავს, მთელ მოსახლეობის ყოველგვარ ინტერესებს.

აქ იბადება საკითხი: მოწინააღმდეგეთა ატომის შეიარაღების დღევანდელ საფეხურზედ, აქვს რამე აზრი ატომის იარაღის ხმარებას, რუსეთ-ჩინეთის შეიარაღებულ შეჯახების შემთხვევაში?

იქნება ატომის იარაღი ნახმარი თუ არა, სამხედრო საკითხის მაღალ საფეხურზედ ამას არა აქვს პირითადი მნიშვნელობა. ომის ამ ახპარეზზედ ორთავე შემთხვევაში, ბრძოლის სარბიელზედ, ხუსტ მხარედ რუსეთი რჩება. ეს დასკვნა ბევრს მოულოდნელ აზსურდათ უნდა მოევლინოს, მაგრამ ამის სრულ პასუხს იძლევა, ამ ახპარეზის განსაკუთრებულ თვისებათა სრული განხილვა.

ჩინეთის სამხედრო ახპარეზი შეზღუდება სამ დიდ დამოუკიდებელ ფრონტის ნაკვთიდან. ყოველი ეს ნაკვთი წარმოადგენს ნორმალურ სარბიელს ერთ განსაკუთრებულ არმიათა ჯგუფის მოქმედებისა, სახელდობრ: მანჯურიის ფრონტი, მონგოლეთის ფრონტი და თურქესტანის /სინკიანგის/ ფრონტი.

საეთოდ საბჭელრო აუცილებლობაა, რომ ყოველ არმიის მომავალი ფრონტი ეყრდნობოდეს სახელმწიფოს რომელიმე განსაკუთრებულ ნაწილს. სახელმწიფოს ეხეთი ნაწილი, ჯერ კიდევ მშვიდობიან დროს არის ჩამოყალიბებული, როგორც განსაკუთრებული სამხელრო ოქი. რასაკვირველია, სხვა და სხვა სახელმწიფოში ეს განაწილება სხვა და სხვა სახელს ატარებს და სხვა და სხვა სახით არის ჩამოყალიბებული. ეხეთი ოქი წარმოადგენს ნორმალურ ბურგს მომავალ არმიის ფრონტისა და ჯერ კიდევ მშვიდობიან დროში არის მომზადებული მთელ ამ ფრონტის ბურგის სამსახურისთვის. რას წარმოადგენს ეს ბურგის სამსახური?

ქრონოლოგიურად, პირველ რიგში ეხეთი სივრცე იგულისხმება, როგორც აუცილებლად ძალების მობილიზაციისთვის, ამ ფრონტზედ განწესებულ არმიის შესავსებლათ.

შემდეგ ეს სივრცე ემსახურება მომავალ ფრონტს თავის გზების მთელი ქსელით /უმთავრესათ რკინის გზების ქსელით/. გზათა ქსელმა უნდა მოახერხოს ადგილობრივ მობილიზაციის ჩქარი გატარება და მერე, ბრძოლის სივრცეზედ ნაწილების ჩქარი კონცენტრაციისთვის, მასიურ ტრანსპორტების მიღება სახელმწიფოს სიღრმიდან.

კონცენტრაციის გათავების შემდეგ, ეხეთ ბურგის სივრცემ უნდა მოახერხოს, რომ მებრძოლ არმიას მიაწოდოს საბრძოლო და საკვები სურსათი იხეთ ზომით, რომ ეს არმია რაც შეიძლება ნაკლებად იყოს დამოკიდებული სახელმწიფოს შორეულ ცენტრებზედ და შორეულ ტრანსპორტებზედ.

მართალია, საბჭოთა მთავრობამ, უკანასკნელ ათეულ წლებში, ბევრი რამე გააკეთა ციმბირის ყოველმხრივ განვითარებისათვის. გაშენებული იქმნა ბევრი დიდი სამრეწველო და სხვა ეკონომიური ცენტრები. აგრეთვე ბევრი იქმნა გაკეთებული ციმბირის მოსახლეობის გადიდებისათვის. ე.ი. ხალხის საგრძნობი რიცხვი იქმნა გადასახლებული იძულებით ციმბირში და, რასაკვირველია, მეცი ნაწილი დაპყრობილ ერების ყველაზედ ღირებული ელემენტი.

კი, ეს ზომები ნაწილობრივ შეესაბამებოდნენ რუსეთ-იაპონიის კონფლიქტის შემთხვევას. იაპონიის სამხელრო წონა ეხეთ კონფლიქტში, უკვე ბევით ქმნა დახასიეთებული. მაგრამ, ომის დღევანდელ მოთხოვნილებათა წინაშე, ყველა აწერილი ზომები არ წარმოადგენენ არაფერს. რუსეთის ამ ახპარების სამხელრო ძალები უნდა გაუმკლავდნენ რვაას მილიონიან ჩინეთს, რომელმაც კარგათ იცის დიდი მახების გამოყენება და არა ბოგავს ამ მახებს. ჩინეთის ეს ძალები მოიპოვებიან აღგილობრივ და მათ არ სჭირიათ მოყვანა იხეთ მანძილიდან, როგორც ჩინეთის მოწინააღმდეგე რუსეთს.

ციმბირს არას შემთხვევაში არ შეუძლიან ემსახუროს ომის ეხეთ ახპარებს, როგორც ნორმალური ბურგი და არც მომავალში შეიძლება მისი გაშენება და მომზადება ეხეთ დანიშნულებისათვის.

უფრო ღუდ მდგომარეობაში იმყოფება ციმბირის გზათა ქსელის საკითხი. ყოველ, დამუკიდებლად მომქმედ არმიისთვის საჭიროა, რომ საკუთარ სახელმწიფოს სიღრმიდან, მის ფრონტისკენ მოდიოდნენ შვეული /პერპენდიკულირული/ მიმართულებით, რამოდენიმე ხაზი რკინის გზისა- რკინის გზის ეს ხაზები წარმოადგენენ სასიცოცხლო ნერვებს მებრძოლ არმიისა.

გარდა ამისა საჭიროა, რომ ფრონტიდან დაშორებით, სიღრმეში არსებობდეს ფრონტის პარალელური ხაზი /სარეკვადო ხაზი/. ეს ხაზი არ შეიძლება, რომ ფრონტიდან ძალიან ახლოს იყოს და მოწინააღმდეგეს ადვილად შეეძლოს მისი გადაჭრა. ეხეთი ხაზი სუსტ მხარისთვის არის უფრო მეტად საჭირო, ვიდრე ღონივრ მოწინააღმდეგისთვის.

ციმბირი ამ მხრივ წარმოადგენს სრულიად მკვდარ სივრცეს. მის სიღრმეში არ არსებობს არავითარი იხეთი მახიური მოხახლეობა, რომ მან ითამაშოს რამე სამობილიზაციო როლი.

ციმბირის რკინის გზა აშენებულია იხეთ დროს და იხეთ პოლიტიკურ პირობებისთვის, რომ დღევანდელ სამხედრო მოთხოვნილებათა თვალსაზრისით, იგი სრულიად მკვდარი ნერვია. იგი მიდის არა ბურგიდან მომავალ ფრონტისაკენ, არამედ გვერდიდან, უკიდურეს მარჯვენა ფრთიდან უკიდურეს მარცხენა ფრთამდის. მიდის ფრონტის პარალელურად, მიდის ბად ხაზზედ მომავალ ფრონტისა და გევრ ალაგას გადის, თვით მოხალოდნე ბრძოლის ხაზის წინ.

რის გამოთვლა შეუძლიან რუსეთს ამ მძიმე მდგომარეობის გამოსახსნელათ, რომ ეს ახპარები მოამზადოს აუცილებელ მომავალ სამხედრო შეხლისათვის? შეუძლიან ციმბირში დაახახლოს იხეთი რიცხვი მოსახლეობისა, რომ მას შეეძლოს ადგილობრივ ძალების მობილიზაციით გაუმკლავდეს ჩინეთს დროებით მაინც და ამ ბურგით დააკმაყოფილოს ამ ორი ფრონტის ბოგიერთი მოთხოვნილებანი? -
/ იგულისხმებიან მანჯურიის და მონგოლეთის ფრონტები. თურქესტანის ანუ სინკიანგის ფრონტი განსაკუთრებლივ იქნება განხილული /

დაუშოთ ერთი წუთით, რომ ეს შესაძლებელია თეორიული თვალსაზრისით, რომ რუსეთმა ციმბირში გადაახახლოს მთელ იმპერიის მოსახლეობის ნახევარი. ეს ციმ

ბირისთვის იქნება მიმაგება დაახლოვებით 100 მილიონ ახალ მცხოვრებლებისა. თვით ციმბირში იმყოფება 50 მილიონამდე ძველი მოსახლეობა. რა შედეგი მოჰყვება ესეთ მოქმედებას რუსეთის ევროპიულ ნაწილში და რა ცვლილებას შეიტანს იგი, ციმბირის დღევანდელ სამხედრო მდგომარეობაში?

ესეთი გაღახახლება სრულიად დააცარიელებს იმპერიის ევროპიულ ნაწილს და სრულიად გაანადგურებს ამ ნაწილის ეკონომიურ, პოლიტიკურ და სამხედრო მნიშვნელობას. ამავე დროს ციმბირში დასახლებული ახალი ელემენტი მთლიანათ გაიფანტება ციმბირის უსაზღვრო სივრცეებში და სრულიად უმნიშვნელო დარჩება, როგორც სამობილიზაციო მურგი ციმბირის ომის ასპარეზისთვის.

უფრო ცუდათ გამოიყურება ციმბირის რკინის გზათა მომზადების საკითხი. დღეს, რომ ციმბირის გზათა ქსელი საშუალოდ იყოს მომზადებული მომავალ სამხედრო ამოცანისთვის, ამისთვის საჭიროა:

- რომ გაყვანილი იქმნეს, სულ უკანასკნელი ორი რკინის გზის ხაზი, რომელნიც შვეული მიმართულებით მიდიოდნენ საზღვრებისკენ /ე.ი. მომავალ ფრონტისკენ/ და ამ გზების სივრცეები მჭიდროთ იყვნენ დასახლებულნი.
- გარდა ამისა საჭიროა, რომ გაყვანილი იქმნეს ახალი რკინის გზა ევროპიდან წყნარ ოკეანემდეს, დღევანდელ ციმბირის გზის ჩრდილოეთით, ამ გზიდან დაახლოვებით 100-150 კილომეტრის დაშორებით.

რა მნიშვნელობა ექნებათ ამ გზებს, რომელნიც მთელ თავის სიგრძით გაივლიან მკვდარ ცარიელ სივრცეზედ და როგორ უნდა შეინახოს სახელმწიფომ მშვიდობიან დროში ეს სრულიად მკვდარი გზები, რომელნიც ომის პირველ საათებშივე ნუკლეალურ იარაღის ცეცხლ ქვეშ იქნებიან.

კი, მართალია, რომ ოცდაათიან წლებში, რუსეთმა შესძლო ამ სივრცეზედ გამარჯვებულ სამხედრო მოქმედების ჩაფარება იაპონიის წინააღმდეგ. მაგრამ, როგორც უკვე აღნიშნული იყო ზევით, იაპონია თითონ გამოდიოდა მეორე დამპყრობელის როლში უცხო ტერიტორიაზედ; იაპონიის მურგი იმყოფებოდა ფრონტის აღმოსავლეთით, დაშორებულ კუნძულებზედ და მთელი ადგილობრივი მოსახლეობა უაღრესად მტრულად იყო განწყობილი იაპონიის მიმართ. მაშინ არც ერთი მეზრძოლი მოწინააღმდეგე არ იღებდა მხედველობაში ადგილობრივ მოსახლე ერის ხურვილს და იდეოლოგიას.

მაგრამ, დღეს მოსკოვის იმპერია ებრძვის 800 მილიონიან ადგილობრივ მოსახლე ერს, რომელიც იმყოფება თავის ეროვნულ გრძნობათა ანთების მაღალ წერ-

ცილზედ. მოხკოვის იმპერიის აგებულობა არ იძლევა არავითარ საძუალებას, რომ ესეთ პირობებში მან მიიღოს ნამდვილი ომი. მით უფრო არ შეუძლიან მას მიიღოს ხანგრძლივი ბრძოლა რამოდენიმე ომის სახით, როგორც ივი ებრძოდა ოსმალეთს მეთვრამეტე და მეცხრამეტე საუკუნეთა განმავლობაში.

ცოტა უკეთ გამოიყურება რუსეთისათვის თურქესტანის /სინკიანგის/ ფრონტის მდგომარეობა. ამ ფრონტს აქვს თავის ნორმალური ბურგი და ბურგის სივრცის გმათა ქსელი, უკეთ ეწყობა ფრონტის საჭიროებას, სახელდობრ:

- ცაშკენტ-ჩკალოვის /ორენბურგის/ რკინის გზა, მთელ ამ სივრცეს, აერთებს ცენტრალურ რუსეთთან.
- კრასნოვოდსკ-ცაშკენტის რკინის გზა უერთებს ამ სივრცეს ამიერ კავკასიას.
- "ტურკ-სიბ" -ის რკინის გზა აერთებს ამ სივრცეს ციმბირთან, მაგრამ, ომის დროს ეს რკინის გზა ვერ მოუცანს ვერავითარ სარგებლობას თურქესტანის ფრონტს, ვინაიდან ივი ერთვის ციმბირის რკინის გზას და ციმბირის გზა, თავის საკუთარ დანიშნულებასაც ვერ შეასრულებს ომის დროს.

ამ ფრონტზედ რუსეთს სჭირია მკვიდრ და მკაცრი მოგერიების წარმოება. ამ ფრონტიდან ჩინეთი უმოკლესი მიმართულებით ემუქრება რუსეთის ევროპიულ ნაწილის სასიცოცხლო ცენტრებს. ეს არის ძველი ნაკვალევი აღმოსავლეთის შემოსევების ევროპის სივრცეებზედ, მათ შორის გათუ ხანის შემოსევისა. ჩინეთს ამ მიმართულებით შეუძლიან მოჰკვეთოს რუსეთს მთელი ციმბირის ახვარები.

ამ ფრონტს რუსეთისათვის აქვს კიდევ ერთი დიდი ნაკლი. მთელი მოსახლეობა ამ ფრონტის ბურგისა წარმოადგენს რუსეთისათვის, სრულიად უცხო და უაღრესად მტრულად განწყობილ, ერების კრებულს. ეს ერები განუწყვეტლივ და მკაცრად იბრძვიან თავის განთავისუფლებლათ. ამ ერებით დასახლებული ფართო და შეუწყვეტელი ზოლი, ჩინეთის საზღვრებიდან სწვდება ვოლგის ნაპირებს, სწალინგრად-ყაზანის რაიონში.

რა სახის მიღება შეუძლიან რუსეთ-ჩინეთის ომს, დღეს არსებულ ტეხნიკურ პირობებში?

ომის დაწყების პირველ საათებშივე, რუსეთს შეუძლიან გამოიყენოს თავის

ერთად-ერთი უპირატესობა: ნუკლეალურ იარაღის მძლავრი არსენალი და მისი შორწვდენის საშუალებანი. ამით რუსეთს შეუძლიან გაანადგუროს ჩინეთის ყოველი დიდი ქალაქი და რამოდენიმე ათეული მილიონი ჩინეთის მოსახლეობისა.

მაშინ ჩინეთიც იხმარს ამავე იარაღს. როგორც უკვე აღნიშნული იყო, უკვე შეიარაღების დღევანდელ დონეზედ, ჩინეთს შეუძლიან მისწვდეს რუსეთის ევროპიულ ცენტრებს; მაგრამ, ეს არ არის საჭირო ჩინეთისათვის. დღეს ჩინეთს უკვე შეუძლიან სულ მთლად მოსპოს და შეაჩეროს ყოველი მოძრაობა მთელ ციმბირის და თურქესტანის რკინის გზათა ქსელზედ. ამით რუსეთის მთელი შეიარაღებული ძალები, მთელ ომის ახპარეზზედ ავტომატიურად ჩავრდებიან უმწეო მდგომარეობაში.

ამავე დროს, მიუხედავათ მიყენებულ ყოველგვარ ზარალისა ჩინეთის ტერიტორიაზედ, ცუდათ შეარაღებულ და ცუდათ გამოკვებულ, ჩინეთის დიდ მახებს, მაინც შეუძლიანთ შეესივნენ ცარიელ ციმბირს. უკანასკნელ მოვლენებმა პრაქტიკულად ცხადჰყვეს, რომ ჩინეთმა იცის ეხეთ მახების მიზანშეწონილი მოხმარება და გამოყენება.

რის გაკეთება შეუძლიან მოსკოვის იმპერიას, რომ,როგორმე მაინც, მომზადებული დახვდეს, მომავალ აუცილებელ საფრთხეს? ამისთვის მოსკოვი იძულებულია, რომ ჩინეთის საზღვარზედ, ჯერ იხევ მშვიდობიან დროს, ომის წინ, დააყენოს დიდი სამხარი ერთეული /სულ უკანასკნელი არმიათა ჯგუფის ზომისა/, რომელიც უნდა იმყოფებოდეს სრულ სამხარ საფეხურზედ, როგორც რიცხვით, ისე მთელ შეიარაღებით და ხანგრძლივ საბრძოლო თადარიგით. ამ ერთეულს არ უნდა ჰქონდეს არავითარი იმედი რამე ძირითად შევსებისა, საერთო მობილიზაციის გამოცხადების შემდეგ. ე.ი. რუსეთი იძულებულია. ჯერ იხევ მშვიდობიან დროში იყოს მობილიზებული განუსვრეტელ დროის მანძილზედ.

სწორედ ამ მდგომარეობაში ჩააყენა რუსეთმა, თავის პოლიტიკური მანევრით, პაკარა საქართველო 1920 -21 წლებში.

რა შედეგების მიღწევის იმედი უნდა ჰქონდეს რუსეთს, ეხეთ არაჩვეულებრივ მძიმე და ძვირ სახელმწიფოებრივ სიძნელეთა გაძლოლის ფასად? ეხე მომზადებულ ლაშქრობით რუსეთს შეუძლიან მოიპოვოს მოკლე ეფექციანი, დიდი დროებითი წარმატება, დროებით პროპაგანდისთვის. ეხეთ მოქმედებით ომის გედს მაინც ვერ გადახწყვეტს. ეხეთ წარმატების შემდეგ, რუსეთის ძალები აღმოჩნდებიან მჭიდროთ დახახლებულ მიუწდომელ სივრცეების წინაშე, რომელშიც შევლენ, მაგრამ, რომელსაც ვერ დაიმორჩილებენ. ჩინეთის მოსახლეობას ექნება იდეალური პირობები

განსაკუთრებულ სახის პარტიზანულ ომის წარმოებისა. ეხეთი პარტიზანული ომი ჩინეთმა აწარმოვა , ჯერ იხევ დღევანდელ თაობის სიცოცხლეში და მისი ტრადიცია ჯერ კიდევ არ გადახულა ისტორიის არქივში

აქ რუხეთს ახალათ ხვდება წინ იგივე ისტორიული მოვლენა: პარტიზანული ომი, რომელიც რამოდენიმე საუკუნე წარმოადგენდა რუხეთის თვისებას და მის მოქმედებათა ტრადიციულ სახეს, დღევანდელ პირობებში მოქმედობს სწორედ მის წინააღმდეგ.

დაახლოვებით ეხე გამოიყურებიან ომის პირობები მოხკოვის იმპერიისთვის ჩინეთის ომის ახპარებზედ, თუ მოხკოვს მოუხდა ომი ჩინეთთან, დღეს არსებულ პირობებში. აქ კიდევ ერთხელ უნდა გავიმეოროთ, რომ ომის ეს ახპარები რუხეთისათვის არ არსებობდა 400 წლის განმავლობაში /1552- 1956/.

მომავალში მოხკოვის იმპერიის პირობები იქნებიან უფრო ძნელი და მძიმე, ვინაიდგან დრო მუშაობს ჩინეთისთვის. დღეს ჩინეთი იმყოფება სამხედრო ეკონომენტების ხელმძღვანელობის ქვეშ და ამ პირობებში სამხედრო ტეხნიკა და სახელმწიფოს ორგანიზაციული პროგრესი ვითარდება უფრო მეტი სიჩქარით, ვიდრე ამას მოელოდნენ დასავლეთის ექსპერტები.

ზემოთ მოყვანილი განხილვა შეეხება მხოლოდ მოხკოვის იმპერიის ჩინეთის ახპარებს. მაგრამ, ომი ჩინეთის ახპარებზედ არას დროს არ დარჩება განცალკევებულ მოვლენათ. იგი გუნებრივათ იმოქმედებს რუხეთის ცხოვრების და მის სახელმწიფო ორგანიზმის ყოველ ნაწილზედ და ეს მოვლენა ჰბადებს სხვა, უფრო დიდ მნიშვნელობის საკითხებს.

რა პოლიტიკურ მდგომარეობას შეჰქმნიან მოხკოვის შინაგან ცხოვრებაში, ხანგრძლივი სამხედრო მოქმედებანი ჩინეთის ახპარებზედ? რომელ საზღვრიც სახელმწიფოს სამხედრო ძალების გამოყენება შეუძლიან კრემლს ციმბირის დასაცავლად? უნგრეთის? ჩეხო-სლოვაკიის? პოლონეთის თუ რუმუნიის?

უფრო ცუდათ გამოიყურება მოხკოვისათვის დაპყრობილ ერების საკითხი. მეორე მსოფლიო ომის განმავლობაში და 1956 წლის მოძრაობის დროს, ყოველ დაპყრობილ ერმა, ყოველგვარ გამონაკლისის გარეშე, იარაღით ხელში ბრძოლით, აღნიშნა, რომ იბრძოლებს გასანთავისუფლებლად სწორედ რუხეთის წინააღმდეგ, და არა რუხეთისათვის.

ყველა ეს ფაქტები ნათლად აღნიშნავენ, რომ მომავალი ჩინეთ-რუსეთის შეხლა, მოსკოვის იმპერიის დასავლეთ ნაწილში ჰპოვებს უფრო დიდ გამომძახილს, ვიდრე ეს მოხდა 1904-05 წლებში რუსეთ-იაპონიის ომის დროს.

ეხე გამოიყურება მოსკოვის იმპერიის შინაგანი მდგომარეობა რუსეთ-ჩინეთის შეიარაღებულ კონფლიქტის შემთხვევაში. როგორ ეწყობა ესეთ კონფლიქტის შემთხვევაში მოსკოვის იმპერიის საერთაშორისო მდგომარეობა მსოფლიოს ხარბიელზედ?

რუსეთის მოწინავე რაზმები, ევროპის შუაგულში, მდინარე ელბის ნაპირებზედ, აღელვებს მთელ ევროპას და მსოფლიოს. ამ საკითხში მთელი ევროპის ხურვილი ერთია - რუსეთის მოშორება ცენტრალურ ევროპიდან. ეს არის პოლიტიკური საჭიროება როგორც ევროპის თავისუფალ ნაწილისა, აგრეთვე ყოველ საცეღლიც სახელმწიფოსი.

რასაკვირველია, ევროპისთვის ყველაზედ ხელსაყრელი ის არის, რომ ომის დღევანდელ განმანადგურებულ ძლიერების ხანაში, რუსეთის გაძევების საკითხი შუა ევროპიდან გადაწყდეს არა რეინის, მარნის, სომმის, ვერდენის და ევროპის, სხვა ამგვარ, ბრძოლის ველებზედ, არამედ ციმბირის ცარიელ სივრცეებში.

ევროპის ისტორიაში, ევროპის ერებს,არას დროს, არავითარ საკითხში, არ ჰქონიათ ესეთი ერთგვარი და ერთხმითი შეხედულობა, როგორც დღეს ამ საკითხში. რასაკვირველია, ევროპის პოლიტიკურ ცრადიციების, გამოცდილების და ცაქტის თანახმათ, ევროპა ამ საკითხს არ ეხება ოფიციალურად. მაგრამ, ეს მისი ინტერესები და მოლოდინი სრულიად ნათლად გამოიყურებიან ყოველ ევროპიელ სახელმწიფოს მოქმედებიდან.

იბადება საკითხი: შეუძლიან მოსკოვის იმპერიას, რომ მან ჰპოვოს ისეთი მოკავშირე, რომელიც საერთო ინტერესების ნიადაგზედ, თანაიბრძოლებს რუსეთთან, ბრძოლის ველებზედ და პოლიტიკურ სარბიელზედ, რუსეთ-ჩინეთის მეცოქეობის მთელ მანძილზედ, სანამ რუსეთი სამუდამოთ არა სძლევს ჩინეთის მოწინააღმდეგობას?

ეს საკითხი საჭიროდ ხდის, რომ ერთხელ კიდევ გავითვალისწინოთ რუსეთ

-ჩინეთის შეხლის ხარისხი და ხასიათი და მის მნიშვნელობა, მსოფლიოს ხა-ერთაშორისო ხარბიელზედ.

ამ ორი ერის შეხლა არ ხდება შემთხვევით და გარდამავალ სამხედრო კონ-ფლიქტის საფეხურზედ. ეს არის შეხლა და სამუდამო გადაჯვარედინება ორ ერის ძირითად, სამკვდრო სახიცოცხლო ინტერესებისა. რუსეთს სურს დარჩეს შორეულ აღმოსავლეთში და წყნარ ოკ-ეანეს ნაპირებზედ შეიქმნეს მკარნახებელ ძლიერებავ. ჩინეთისთვის ეს სასიკვდილო მუქარაა და ესეთ მოწინააღმდეგის მოშორება, ჩინეთისათვის წარმოადგენს ყოფნა-არყოფნის ხარისხის საკითხს. რუსეთისათვის, ბოლოს ბოლოს, ეს არის კოლონიალურ საფეხურის საკითხი და მას არა აქვს ნიადაგი, რომ ამ მიზნისთვის აწარმოვოს ხანგრძლივი ბრძოლა, რამოდენიმე ომის სახით.

ესეთ საერთაშორისო პოლიტიკურ მდგომარეობაში, სამხედრო მდგომარეობის განხილვის წარმოება, შეიძლება მხოლოდ უახლოეს მოსალოდნელ შეიარაღებულ შეხლის ჩარჩოებში. რაგვარი მოკავშირე სჭირია რუსეთს, თუ მას მოუხდა ომის წარმოება ჩინეთთან, დღეს არსებულ პირობებში?

ამ შემთხვევაში რუსეთს სჭირია ისეთი მოკავშირე, რომ მას შეეძლოს გაანთავისუფლოს რუსეთი, ჩინეთის ასპარეზის მთავარ სიმძიმიდგან და მისცეს მას /რუსეთს/ საშუალება, რომ მთელი თავისი ძალები მოიხმაროს ევროპაში, თავის დასავლეთ საზღვრებზედ. ე.ი. ამ მოკავშირეს უნდა შეეძლოს, რომ შეესიოს ჩინეთის ტერიტორიას რამოდენიმე მილიონიან რიცხვის ლაშქარით.

ან წინაუკმოთ: რუსეთისათვის დღეს საჭირო მოკავშირეს უნდა შეეძლოს დაიპყროს მთელი დასავლეთი ევროპა და მისცეს რუსეთს საშუალება, რომ მთელი თავისი ძალები მოიხმაროს ჩინეთის წინააღმდეგ.

აი ესეთი მოკავშირე სჭირია რუსეთს, მსოფლიოზედ გაბატონების, თავის ძველ ეროვნულ იდეის განსახორციელებელ, ბრძოლის დღევანდელ ეტაპში. ესეთი სახელმწიფო არ არსებობს დედამიწის ზურგზედ, რომ დღეს ესეთი სამსახური გაუწიოს რუსეთს. რუსეთმა ეს საუცხოვოთ იცის და ამიტომ იგი სრულიად უყურადღებოთ სტოვებს ყოველგვარ შეთავაზებას, როგორც - "შესახვედრ ხიდების აშენება" ან "საერთო ენის გამონახვის ", ჰანგებზედ.

როდესაც მსოფლიოს საერთაშორისო ვითარებას ვარჩევთ, როგორც ერთ მთლიან ერთეულისა, ნათლად ხჩანს, რომ კაცობრიობა დღეს იმყოფება საერთაშორისო ძალთა განწყობილების დიდ გარდაქმნის პროცესში. ამ პროცესის შებრუნება, ან შეჩერება , უკვე აღარ შეიძლება ოფიციალურ დიპლომატიის ვერავითარ მანევრით.

ამ პროცესში გათავდა დიდ და ჭრელ იმპერიების ხანა. როგორც უკანასკნელი იმპერია, მიადგა თავის ბოლოს და თავდება ბუნებრივი გზით - მოსკოვის იმპერიაც. ეს ფაქტი ჰქმნის მსოფლიოს პოლიტიკურ ცხოვრების მიმდინარე გარდამავალ სიძნელეებს და სხვა და სხვა პოლიტიკურ კრიზისებს.

სინამდვილეში მოსკოვის იმპერიამ პირველმა დაიწყო დაშლა, ჯერ იხევ 1918 წელს. მაშინ იგი ხელოვნურად იქმნა გადარჩენილი, მაგრამ, დღეს იგი, როგორც უკანასკნელი იმპერია, შევიდა თავის საბოლოო ლიკვიდაციის სტადიაში. მსოფლიოს დღევანდელ გარდაქმნის პროცესში, მოსკოვის იმპერიას აღარ შეუძლიან დაიცვას თავის მთლიანობა და თავის დღევანდელი პოლიტიკური პოზიცია. მისი მსოფლიოზედ გაბატონების იდეალი, ერთხელ და სამუდამოთ არის მოხსნილი და გაბათილებული.

ბრძოლა, რომელიც სპობს მოსკოვის იმპერიას, არ არის გამოწვეული შინაგან წყობილების საკითხით და არ ვითარდება შინაგან წყობილების თეორიის დოგმატიზმის განსხვავებათა შეხლის ნიადაგზედ.

მოსკოვის იმპერიას ამხობს ის ფაქტი, რომ მისი ერთმორწმუნე კომუნისტური ჩინეთი ფეხზედ დადგა, როგორც ერი და სახელმწიფო. მას ამხობს ის ფაქტი, რომ გათავდა ხანა ერთი ერის მეორე ერზედ ბატონობისა. ე.ი. მოსკოვის იმპერია მარცხდება ერების გამანთავისუფლებელ ბრძოლაში, რომელსაც დაპყრობილი ერები აწარმოებენ არსებობის უფლების მოსაპოვებლათ.

დღემდის კრემლის ტაქტიკა შემდეგი იყო: იგი იწვევდა ყოველ ქვეყანაში შინაგან კლასობრივ ბრძოლას, ან სხვა რამე უკუმაყოფილების ნიადაგზედ იწვევდა არეულობას და ყოველ ამ ბრძოლას იყენებდა, მხოლოდ და მხოლოდ, თავის საკუთარ ეროვნულ აგრესიის მიზნებისათვის. ამ მოქმედებით კრემლმა ბევრგან მიაღწია დიდ შედეგებს. მას ჯერ კიდევ შეუძლიან ეხეთ გამწვავებათა გამოწვევა, მსოფლიოს ბევრ კუთხეში. მაგრამ, ამ მანევრით მოსკოვი ვეღარ დაიპყრობს ახალ ქვეყნებს. ეხეთ დაპყრობათა ხანა უკვე ერთხელ და სამუდამოდ არის გათავებული.

დღეს მსოფლიოს ყოველ კუთხეში ხჭარმოობს დაპყრობილ ერებია გამახთავის უფლებელი ბრძოლა.პრაქტიკულად რომ ავიღოთ, ეს არის ბრძოლა ფიზიკურ არსებობისთვის; ე.ი. ეს ბრძოლა ჭარმოადგენს ბუნების ურყევ კანონს - ეს არის ბუნებრივი თავდაცვა საკუთარ არსებობისა.

ბრძოლა ეროვნულ თავისუფლებისათვის შეიქმნა ნიადაგათ რუსეთ-ჩინეთის სამკვდრო-სახიცოცხლო შეჯახებისა. ამავე თვისების ბრძოლა დაპყრობილ ერებისა,თავის ფიზიკურ არსებობისათვის და ეროვნულ თავისუფლებისათვის, ჰქმნის მოსკოვის იმპერიის შინაგან ვითარების გარდაუვალ კრიზისს. ეს პოლიტიკური მდგომარეობა არ ჭარმოადგენს მოსკოვის იმპერიის განცალკევებულ და გაყენებულ მოვლენას. ეს არის მთელ კაცობრიობის ბუნებრივი, მიმდინარე ეტაპი ცხოვრების ვითარებისა. კაცობრიობის განვითარების გზას,გზეეღობა დღეს ეროვნებათა თავისუფლების საკითხი, იმავე სახით, როგორც გეზეეღობა მას მეცხრამეტე საუკუნის შუა წლებში, ადამიანის პირადი თავისუფლების აუცილებლობა.

ოფიციალურ დიპლომატიის ურთიერთობაში, ჯერ კიდევ შეიძლება ხელოვნურად დახუჭვა თვალებისა ამ საკითხზედ. მაგრამ იქ, სადაც სახელმწიფოთა ურთიერთობა გადადის ბრძოლის ველზედ, უკვე საკითხი ავტომატიურად გადადის მებრძოლ ერების ხელში და ბრძოლა ურყევლად დგება ეროვნულ ნიადაგზედ.

ეს პროცესი ვითარდება მთელი მსოფლიოს და კაცობრიობის მასშტაბით. არ ერთ ოფიციალურ ძალას არა აქვს საშუალება, რომ შეაჩეროს ეს ბუნებრივი პროცესი. ეს პროცესი,ბუნებრივი გზით, სპობს უკანასკნელ ჭრელ ხელოვნურ იმპერიას და ეს არის ბუნებრივი აღსასრული უკანასკნელ იმპერიისა.

რა სურათი იხატება ჩვენ წინ, თუ შევაჯამებთ საბოლოოთ ყველა იმ ფაქტებისა, რომელნიც აყალიბებენ მოსკოვის იმპერიის დღევანდელ მდგომარეობას?

აქ მოგვიხდება გავიმეოროთ იმ გადაულახავ დაბრკოლებათა და ბუნებრივ ნაკლულოვნებათა სია, რომელთაც განიცდის ჭიოელი იმპერია.

1. რკინის გზათა ქსელი გაშენებულია იმპერიის ეკონომიურ და მოსახლეობის სიხშირის სრულ მიზანშეწონილ მოთხოვნილებათა უმაღლეს დონემდის, მაგრამ, ამ

გზათა ქსელის შემძლებლობა სრულებითაც ვერ სჭვდება იმ სამხედრო მოთხოვნილებებს, რომელთაც იწვევს აგრესიული პოლიტიკა კრემლის მთავრობისა.

2. საბჭოთა იმპერიის სამხედრო ძალების შეიარაღება მდგას სამხედრო ტექნიკის უმაღლეს საფეხურზედ, მაგრამ, იგივე სამხედრო ტექნიკა უკეთესად ემსახურება რუსეთის მოწინააღმდეგეებს, ვიდრე რუსეთს. ეს მოვლენა დამოკიდებულია ინდივიდუალურ გეოგრაფიულ და პოლიტიკურ პირობებზედ ყოველ განცალკევებულ სახელმწიფოსი. მაგალითად: ჩინეთმა, რომ გაანადგუროს რუსეთის შეიარაღებული ძალები ციმბირის ახპარეზედ, მას /ჩინეთს/ სრულებითაც არ სჭირია ნუკლეალურ იარაღის იხეთი მძლავრი არსენალი, როგორიც დღეს მოეპოვება რუსეთს. მეორე მხრივ, რუსეთის ამ მძლავრ არსენალს არ ძალუძს მიაღწიოს იხეთივე შედეგებს, რომელთა მიღწევაც შეუძლიან ჩინეთის უფრო ხუსტ შეიარაღებას.

ეს მდგომარეობა გამოწვეულია იმით, რომ მოხკოვის იმპერიის ხელოვნური უზარმაზარი სხეული გაიზარდა სახელმწიფოს ნერვიულ სისტემის ყოველ შემძლებლობის ზევით. ეს ნერვიული სისტემა ველარ უძლებს ამ სხეულის სიმძიმეს და მას ვერ შეუძლიან შეასრულოს მოვალეობა ნორმალურ სახელმწიფოს აპარატისა. ეს არ არის გამოწვეული იმპერიის ჩამორჩენით, ან მის მმართველობის რამე შეცდომით. ეს არის ბუნებრივი საზღვარი ამ ნერვიულ სისტემის შემძლებლობისა.

უფრო ცუდათ გამოიყურება მოხკოვის პოლიტიკურ იდეოლოგიის საკითხი.

1. დაინახა რა ლენინმა ეროვნულ მოძრაობის სიძლიერე, მან 1917 წელშივე მოინდომა ამ ძალის გამოყენება სხვა იმპერიების წინააღმდეგ /იხილეთ ამავე გამოცემის ნომერი 4/. ამ ნიადაგზედ რუსეთმა თითონ ჩამოაყალიბა ეს პოლიტიკური მანევრი სხვა იმპერიების წინააღმდეგ და გამოხატა, როგორც მკვეთრი იდეოლოგიური ფორმულა: " განთავისუფლება დაპყრობილ კოლონიალურ ერებისა". დღეს რუსეთისთვის აღმოჩნდა სრულ მოულოდნელობათ, რომ ეს იარაღი უფრო მეტი ძალით შეტრიალდა თვით რუსეთის წინააღმდეგ. ეს სრულიად ბუნებრივი მოვლენაა, ვინაიდან ეს ბრძოლა პირველად დაიწყო თვით რუსეთში და რუსეთის მიერ დაპყრობილი ერები მდგანან კულტურის უფრო მაღალ საფეხურზედ, ვიდრე თვით რუსები.

2. მართალია, რომ რუსეთმა თითქმის ყოველი ერი დაიპყრო "ცივი ომის" საშუალებით, მაგრამ ეს ერები მას უკავია მორჩილებაში მხოლოდ ხიშტებით. რუსეთს დააკვიდა ერთი ევროპიული სამხედრო ანდაზა: "ხიშტებით ბევრ რამის გაკეთება შეიძლება, გარდა ერთისა - ხიშტებზედ არ შეიძლება ჯდომა ". დღეს რუსეთს ვერ გაუგია, რომ ამ ხიშტებზედ მოკეცილი, რატომ ვერა ჰგრძნობს თავს კარგათ.

3. ყველაზედ დიდ მოულოდნელობათ რუხეთისთვის გამოდგა ის ფაქტი, რომ 400 წლის ტრადიციის შემდეგ, იგი /რუხეთი/ აღმოსავლეთში წააწყდა იხეთ მოპირდაპირეს, რომელზედაც სრულებით ვერ მოქმედობენ "ცივი ომის" მეთოდები. / ჩინეთმა ეს მეთოდი თითონ ჩამოაყალიბა მონგოლების ძლიერების რამოდენიმე საუკუნის წინ და ეს მეთოდები მონგოლებმა მოიტანეს რუხეთში/.

4. მსოფლიოს საერთაშორისო ხარბიელზედ, დღევანდელ ვითარებაში, არ არსებობს იხეთი სახელმწიფო, რომ მას ხურდეს და შეეძლოს მოსკოვის იმპერიის მოკავშირეობა, რუხეთ-ჩინეთის რივალიზაციის მთელ მანძილზედ.

ჩამოთვლილი პოლიტიკური მოვლენები, თავის საბოლოო ჯამში, წარმოადგენენ გუნებრივ ბოლოს და გათავებას უკანასკნელ კოლონიალურ იმპერიისა. ეს არის მისი /უკანასკნელ იმპერიის/ გუნებრივი აღსასრული. ამ პირობებში რის გაკეთებაღა შეუძლიან კრემლის მთავრობას და რა პოლიტიკური საშუალებანი რჩებიან მის შემძლებლობაში?

აქ ერთხელ კიდევ უნდა აღინიშნოს საგანგებო საბგახმით, რომ კრემლის მთავრობის ყოველ ნაბიჯიდან ნათლათა სჩანს, რომ იგი მსოფლიოს პოლიტიკურ მდგომარეობას ცნობს უკეთესად და აფასებს უფრო რეალურად, ვიდრე რომელიმე სახელმწიფოს მთავრობა მთელ მსოფლიოში. ყველაფრიდან ნათლათა სჩანს, რომ მოსკოვის მთავრობას საუცხოოთ ესმის საკუთარი მდგომარეობაც და იცის, თუ რა ხარისხის საკითხი და ხიფათი ჰდგას მის წინ.

რუხეთის მთავრობას აქვს გარკვეული მაგალითი ორ დიდ იმპერიისა. ამ იმპერიებმა ჰპოვეს მთავრობები და სახელმწიფო მოღვაწენი იხეთ სიდიადის და დონეზი რომელთაც შეხძლეს ეკისრათ პასუხისგება ისტორიისა და საკუთარ ერების წინაშე რომ გამოეცხადებინათ, რომ იმპერია გათავდა. იგივე მძიმე ამოცანა ჰდგას კრემლის დღევანდელ მთავრობის წინაშე. დღეს უკანასკნელი წუთია, რომ კრემლის მთავრობამ მიიღოს ერთერთი გადაწყვეტილება:

- ან მოსკოვმა უნდა გააკეთოს ყველაფერი რუხი ერის სასარგებლოთ და მის ინტერესებისთვის, რომ იმპერიის გათავება არ იქცეს ამ ერის კატასტროფად.

- ან მოსკოვის მთავრობამ შეხწიროს ყველაფერი უიმედო ბრძოლას, განწირულ იმპერიის გადასარჩენათ და ამ უაზრო და უიმედო ბრძოლას შეხწიროს თვით რუხი ერის პოლიტიკური არსებობაც.

შესწევს კრემლის მთავრობას იმის ძალა და უნარი, რომ წინააღმდეგ ველური აგრესიის და დასურობათა ისტერიის 400 წლიან ტრადიციისა, გადაკვეთოს მოქმედების ეს ხაზი და დაიწყოს თითონვე, ნამდვილი განთავისუფლება დაპყრობილ ერებისა; ე.ი. თითონვე დაიწყოს მოსკოვის იმპერიის ლიკვიდაცია ?

ეხეთი შესაძლებლობა არ არსებობს რუსი ერის ფსიქოლოგიაში და მის იდეურ მიდრეკილებაში. არას შემთხვევაში არ შეგვიძლიან ვიგულისხმოთ ისეთ მთავრობის არსებობა კრემლის კედლებში, რომ მას შეეძლოს ეხეთ ზომების მიღება, ისეთ მომენტში, რომ ჯერ კიდევ შეიძლებოდეს რუსი ერის გადარჩენა აუცილებელ პოლიტიკურ კატასტროფიდან.

სპეციალურად ძნელია, თუ არა შეუძლებელი, ეხეთ აზრის შეგნება, სწორედ დღევანდელ თაობის არსებობის განმავლობაში. ჯერ ისევ 1956 წ. ამ იმპერიის ფაქტიურ გაცნობის სივრცე გადაჭიმული იყო მდინარე ელბის ნაპირებიდან ინდოეთის ოკეანის ნაპირებამდის. მთელი რუსი ერი იმყოფებოდა ექსტაზის მდგომარეობაში. იგი უშუალოდ სწვდებოდა თავის ძველ ეროვნულ აღთქმის ახრულების ხინამდვილეს, იგი თითქმის აღწევდა მსოფლიობელ გაბატონებას, და..... ..... სრულიად მოულოდნელად და მოუმზადებლივ, ხულ ერთი ათეული წლის განმავლობაში, იგივე თაობა აღმოჩნდა ცხოვრების მკაცრ ხინამდვილის წინაშე..... მხოლოდ ეთნოგრაფიული საზღვრები!

მოქმედების ყოველი ნიშნები მკვეთრათ გვიჩვენებენ, რომ კრემლის მთავრობამ ირჩია ძველი ტრადიციული, რუხული ეროვნული პოლიტიკური ხაზი იმპერიალიზმისა. ეს გარდაწყვეტილება უკარნახებს მას მოქმედების ერთათერთ სახეს საერთაშორისო ხარბიელზედ. კრემლის მთავრობა ამ კარნახს ახრულებს უკიდურეს შესაძლებელ სიზუსტით. ეს არის ამ დებულების ახრულების ერთად ერთი სახე - აგრესია, აგრესია რათაც არ უნდა ღირდეს ეს, აგრესია სრულ კატასტროფის უკანასკნელ წუთამდის.

მოსკოვს სჭირია, რომ მას მთელი მსოფლიო ეკავოს ისეთ განუწყვეტელ აღელვებათა წნევის ქვეშ, რომ ყოველ სახელმწიფოს მხოლოდ ისღა შეეძლოს, როგ იბრუნვოს მხოლოდ საკუთარ თავდაცვაზედ ყველ მორიგე იერიშიდან და შეკახებიდან. რუხეთისათვის ხულ ერთია შეხღა მოხდება კორეაში, ბერლინში, ინდოჩინეთში, თუ მახლობელ აღმოსავლეთში. მოსკოვისთვის არა აქვს მნიშვნელობა თუ მსოფლიოს რომელ კუთხეში აინთება ახალი შეკახება დაუკმაყოფილების რა ნიადაგზედ იქნება მოწყობილი ეს მორიგე შეიარაღებული შეხღა. შეიძლება ეს მოეწყოს "კლასობრივ ბრძოლის" ნიადაგზედ, ან "ეროვნულ განთავისუფლების" ნიადაგზედ; მოსკოვისთვის ეს ხულ ერთია. ამ მოქმედებაში მხოლოდ ერთ ხაკითხს

აქვს მნიშვნელობა: ყოველ მორიგე კონფლიქტმა უნდა განაგრძოს განუწყვეტელი წნევა მთელ მსოფლიოს ნერვიულ ხისტემაზედ და არას შემთხვევაში არ უნდა დაუშვას, რომ მსოფლიოს ნერვიული აცმოხფერა გაიწმინდოს და დამშვიდდეს.

რუხეთის მთელ ამ მოქმედებაში მცკიცედ არის დაცული მხოლოდ ერთი პრინციპი: ეს გამწვავება მუდამ უნდა ხდებოდეს განსაზღვრულ წნევის დონეზედ, და მან არას შემთხვევ აში არ უნდა მიიყვანოს საქმე იხეთ მსოფლიო ომამდის, რომ შიგ რუხეთიც იქმნეს ჩათრეული.

ეხეთი შეცდომა რუხეთს ძალიან ძვირად დაუჯდა; ეს არის 1939 წლის შეცდომა. ამ წელს, რიბბენტროპ-მოლოტოვის ხელშეკრულებით, რუხეთს ხური გამოეწვია დიდი ომი დასავლეთ ევროპაში, რომ იქ გათამაშებულიყვნენ მკაცრი ხისხლიანი ბრძოლები პირველ მსოფლიო ომის ტრადიციისა, როგორც მარნის, ვერდენის სომმის, ფლანდრიის და სხვა სისხლის ღვრათა სახისა. კრემლი დარწმუნებული იყო, რომ ეხეთ სისხლისღვრის შემდეგ, წითელი ჯარი ცერემონიალურ მარშით მივიდოდა ატლანტის ოკეანეს ნაპირებამდის.

ამის მაგივრად, რიბბენტროპ-მოლოტოვის ხელშეკრულებით კრემლმა გამოიწვია მხოლოდ კიევის, ლენინგრადის, მოსკოვის და სტალინგრადის ბრძოლები ეს გაკვეთილი კრემლს ძალიან მაგრად ახსოვს და დღესაც ეშინიან მის აჩრდილისა.

ეს არის კრემლის დღევანდელი პოლიტიკური ხაში. იგი /კრემლი/ არ ურიგდება და უარჰყოფს ისტორიის განაჩენს, რომ ამ ერის ძველი ოცნება და მმანება მსოფლიოზედ გაბატონებისა, ერთხელ და სამუდამოთ არის გადახაზული და ამოშლილი მსოფლიოს პოლიტიკურ ვითარებიდან.

კრემლის მიმდინარე მოქმედება წარმოადგენს ერთვარ პოლიტიკურ ნარკოზს, რომელიც რუხეთს აძლევს დროებით თავდავიწყებას თავზედ წამომდგარ უკმურ აჩრდილის წინაშე, რომელიც მას უქადის აუცილებელ ბოლოს იმპერიისა. ამ საკითხზედ ისტორიის ვითარება, შედარებით მოკლე ხანში, მისცემს პასუხს კატასტროფისას. მანამკი, როგორც მოწმენი, უყურებთ კრემლის მოქმედებას. ამ მოქმედების თვისება ხულ მარცვია - ეს ნიშნავს: " წინ მთელი ორთქლით ჩანგრეულ ხიდის მიმართულებით ". ყველაზედ დიდი მსხვერპლი ამ მოქმედებისა იქნება თვით რუსი ერი.

მსოფლიოს ორ უდიდეს მოწინააღმდეგე სახელმწიფოთა ძალების განხილვის შემ

დეგ, საბოლოო დახვნებისთვის საჭიროა გაღავხედოთ საერთო მდგომარეობას მსოფლიოს საერთაშორისო სარბიელზედ.

კაცობრიობას ხშყურიან ბავი, ბავი მკვიდრი და ხანგრძლივი, დამყარებული ძალთა ხაღ და მკვიდრ წონახწორობაზედ. მეორე მსოფლიო ომის შემდეგ დამყარებული ე.წ. " ორ ბეძლიერებათა სისტემა " აღმოჩნდა დიდ ისტორიულ შეცდომათ. ამ სისტემამ ვერ მიუძღვნა მოქანდუკ კაცობრიობას მის ხანაშრელი ბავი. ფაქტიურად " ორ ბეძლიერებათა სისტემა" დღეს უკვე აღარ არსებობს.

დრო და განსაკუთრებით მშვიდობიანი დრო, მუშაობს უკანასკნელ ხელოვნურ იმპერიის წინააღმდეგ. ეს იმპერია გახლავს ერთი ოფიციალურ ბეძლიერებათაგანი. თავის აგონიის გასაგრძელებლათ, ამ იმპერიას დარჩა მხოლოდ ერთი გზა - ეს არის გაუთვებელი, მუდმივი არეულობა და ღელვა მთელ მსოფლიოში და იგი თავგამოდებით მოქმედობს ამ მიზნისთვის. ამ ქმნილების კონვულსიები ართულებენ და აძნელებენ მთელ მსოფლიოს ცხოვრებას.

როგორც უკვე რამოდენჯერმე იყო აღნიშნული, მიუხედავათ ოფიციალურ პროპაგანდისა და დიაგნოზებისა, ამ იმპერიის აგრესია არ ვითარდება შინაგან წყობილების რამე თეორიის დოგმატიზმის ხაბით, არამედ ეს აგრესია ვითარდება რუსი ერის ძველ ეროვნულ იმპერიალიზმის ხაბით. ამ ბრძოლაში ერთ მხარედ დგას რუსი ერი გაფაცებული მსოფლიოს დაპყრობის ისტერიით და მის წინააღმდეგ იბრძვიან ერები, რომელნიც იცავენ თავიანთ ეროვნულ თავისუფლებას და ფიზიკურ არსებობას.

ამ პირობებში რათ არის ეხე ძნელი მკვიდრ ბავის დამყარება? ეხეთ ბავის დამყარებას აძნელებს ის ფაქტი, რომ საერთაშორისო ცხოვრებას აკლია ხმა ერთ მთავარ ელემენტისა; ეს ელემენტი არის გაერთიანებული ევროპა და მისი ხმა, ევროპა გაერთიანებული და არა დაპყრობილი. ევროპის 2500 წლიან ისტორიას ხსოვს, რომ ვერც ერთი ევროპიელი ერი ვერ დაიპყრობს მთელ ევროპას და დპყრობა ვერას შემთხვევაში ვერ დაამყარებს ბავს. დღეს ამ სინამდვილის მნიშვნელობას უშუალოდ განიცდის მთელი მსოფლიო.

რა სახისა უნდა იყოს ევროპის გაერთიანება, რომ მან ჩამოაყალიბოს ევროპის საერთო ენა, როდესაც ყველა წინამორბედ დაპყრობებმა ვერ მიაღწიეს ამ მიბანს? ბოლოს ბოლოს ეს უნდა იყოს გაერთიანება თავისუფალ ერებისა, ე.ი. კავშირი ევროპის კულტურის თავისუფალ ერებისა. ამის მიღწევა შეუძლებელი გა-

მოდგა მაშინ, როდესაც ევროპის ყოველი იმპერია ისე ძლიერად ჰგრძნობდა თავს, რომ ყოველ მათგანს ხშამდა, რომ მარტო გაუძღოდა მთელ მსოფლიოს. დღეს მთელი ევროპა იმყოფება თავისუფლების დაკარგვის უშუალო საფრთხის წინაშე. ესეთ განსაცდელის წნევის ქვეშ დაკავშირების და გაერთიანების იდეა მწიფდება აღვილათ და დიდი სიჩქარით.

აქ ავტომატიურად იჭრება წინ წინამორბედი პრობლემა: თავისუფალ ერების გაერთიანებისთვის აუცილებელია, რომ ყოველი ეს ერი ნამდვილად იყოს თავისუფალი.

100 მილიონზედ მეტი ევროპის ერებისა დაპყრობილნი არიან წითელ იმპერიის მიერ. ეს დამპყრობელი ბოროტად იყენებს დამონავებულ ერების მთელ სამხედრო პოტენციალს, დანარჩენ თავისუფალ ქვეყნების წინააღმდეგ; სახელდობრ: მოსკოვი იყენებს დაპყრობილ ერების ტერიტორიის სტრატეგიულ მნიშვნელობას, ამ ტერიტორიის გუნებრივ სიმდიდრეებს და ამ ერების მოსახლეობის რიცხოვნებას. დაპყრობილი ერები წარმოადგენენ წითელ იმპერიის უმრავლესობას და ესეთივე მეტ ნაწილს ამ იმპერიის სამხედრო პოტენციალისა. ეს ფაქტი წარმოადგენს უდიდეს ხიფათს მსოფლიოს თავისუფალ ნაწილისთვის, მაგრამ დაპყრობილ ერებს არა ხურთ ბრძოლა მსოფლიოს თავისუფალ ნაწილის წინააღმდეგ.

არსებული მდგომარეობა ცხადჰყოფს, რომ ევროპის თავისუფალ ერების კავშირის ჩამოყალიბება შეუძლებელია, თუ არ იქნებიან განთავისუფლებულნი რუსეთის მიერ დაპყრობილი ერები და მსოფლიოში მშვიდობიანობის დამყარება შეუძლებელია, თუ მოსკოვის იმპერიის სამხედრო აპარატიდან არ იქმნა მოხსნილი დაპყრობილ ერების სამხედრო პოტენციალი.

ევროპის ისტორიაში, ე.წ. დაპყრობილი ერები, როგორც ერთი მთლიანი ჯგუფი, მუდამ ახრულებდნენ დანიშნულებას საამორტიზაციო ბუფერისა, წინააღმდეგ ყოველ შემოსევისა, რომელნიც მოდიოდნენ აღმოსავლეთიდან. ეს არის მათი დანიშნულება, მივლინებული კატორღის ისტორიის მიერ. დაპყრობილი ერები ამავე დანიშნულებას ახრულებენ დღესაც, მსოფლიოს თავისუფალ ნაწილს უშუალოდ ემუქრება მორიგე აგრესორი, გატაცებული მსოფლიოს დაპყრობის სურვილის ისტერიით / რამდენი დამპყრობელი იყო გატაცებული ამ ფუჭი და სიხლიანი ისტერიით კატორღის ისტორიაში?/.

დღეს არსებულ საერთო მდგომარეობაში, ახალად ვხვდებით ძველ ისტორიულ მოვლენას. მიუხედავათ პროფესიონალურ დიპლომატიის ჯამბაზურ სოფისტიკისა,

დაპყრობილ ერების დღევანდელი თავგანწირული ბრძოლა, თავისთავად წარმოადგენს ბრძოლას, მკვიდრად დაფუძნებულ ბავის და მშვიდობიანობის დამყარებისთვის მხოფლიოში. კაცობრიობა ვერ იხილავს ნამდვილ ბავს, სანამ არ იქნებიან განთავისუფლებული დაპყრობილი ერები და მათი მძლავრი სამხედრო პოტენციალი არ იქნება მოხსნილი აგრესორის სამხედრო მანქანიდან.

აქ იბადება ერთი საკითხი: დღეს დაპყრობილი ერები ჩაბმული არიან სამკვდრო-სახიცოცხლო ბრძოლაში მოსკოვის იმპერიის წინააღმდეგ; ფაქტიურად ამ ერებს ებრძვის რუსი ერი. რა ურთიერთობა ექნებათ ამ ერებს თავიანთ განთავისუფლების შემდეგ, თავის ძველ დამპყრობელ ერთან?

გამანთავისუფლებელ ბრძოლის იდეა და მკვიდრ ბავის დამყარების სურვილი, არას დროს არ შეეგუებიან რამე აგრესიულ ხიმულვილეს და მტრობას, რომელიმე თავისუფალ ერის წინააღმდეგ, რომელიც ხელოვრობს თავის ეთნოგრაფიულ საბღვრებში. იმ დღიდან, რომლიდანაც რუსი ერი იქნება განკურნული თავის დაპყრობათა იხერიიდან და დაუბრუნდება თავის ეთნოგრაფიულ საბღვრებს, მას სრულიად გახსნილი ექნება კარები თავისუფალ ერების ოჯახისა, ყველა იმ ღირსებათა მთელი შეფასებით, რომელთაც იგი /რუსი ერი / გამოიჩენს თავისუფალ ერების წიაღში.

ვ. ნანუაშვილი .